Sfântul ierarh Ignatie Briancianinov, episcop al Caucazului și al Mării Negre

(30 aprilie/ 13 mai)

Sfântul Ignatie Briancianinov (născut Dmitri Alexandrovici Breanceaninov la 17 februarie, S.V. 5 februarie 1807 - d. 30 aprilie, S.V. 13 mai 1867) a fost un prelat al Bisericii Ortodoxe Ruse, episcop al Caucazului și al Mării Negre în secolul al XIX-lea, scriitor prolific de lucrări de spiritualitate. Sfântul Ignatie Briancianinov spunea: Cel care nesocoteşte rugăciunea îşi nesocoteşte mântuirea; cel care renunţă la rugăciune, renunţă la mântuire. Este considerat sfânt cuvios în ortodoxismul rus, iar prăznuirea sa se face pe 30 aprilie/ 13 mai.

Index

Acatistul Sfântului Ignatie Briancianinov 3
Rugăciune către Sfântul ierarh Ignatie Briancianinov 15
Viețile Sfinților - Viața Sfântului Ignatie Briancianinov, episcop de Stavropol 17
Sfântul Ignatie Briancianinov - drumul spre sfințenie 20
Viaţa Sfântului ierarh Ignatie Briancianinov 22
Sfântul Ignatie Briancianinov - O protecţie de neclintit 29
Sfântul Ignatie Briancianinov - Rețete duhovnicești 32
Rugăciunea celui prigonit de oameni (a Sfântului Ignatie Briancianinov) 33
Sfântul Ignatie Briancianinov – Vederea păcatului meu 35
Rugăciune pentru vederea păcatului propriu 43
Rețeta duhovnicească a Sfântului ierarh Ignatie (Briancianinov) 45
Sfântul Ignatie Briancianinov - Avem nevoie de rugăciune și discernământ pentru a nu răni și a nu fi răniți în relațiile cu oamenii 46
Sfântul Ignatie Briancianinov - Chipul lui Dumnezeu în om. Al cui chip să purtăm? 47
Furie îndreptăţită! 52
Sfântul Ignatie Briancianinov - Predici la Triod şi Penticostar (pdf) 61
Sfântul Ignatie Briancianinov - Cuvânt despre om (pdf) 66
Marea apostazie de arhiepiscop Averchie de Jordanville 70
Sinaxar 30 aprilie: Sfântul Ignatie Briancianinov, povăţuitorul celor ce caută sfinţirea în vremurile de pe urmă 91
Wikipedia - Ignatie Breanceaninov 99
Orthodoxwiki - Ignatie Briancianinov 102
Sfântul Ignatie Briancianinov - Sfinte moaşte 104
Lavra Tolga, Rusia (adăposteşte moaştele Sfântului Ignatie Briancianinov) 105
Acasă la Sfântul Ignatie Briancianinov - Mănăstirea Tolga din Rusia (galerie foto) 113
Icoana Maicii Domnului de pe Tolga (Tolgska) 144
Sfântul Ignatie Briancianinov - Cărţi în limba română 151
Icoane 167

Acatistul Sfântului Ignatie Briancianinov

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;

Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Acatistul Sfântului Ignatie Briancianinov:
https://www.youtube.com/watch?v=S50ZA6NH-gU

&&&

Troparul Sfântului Ignatie Briancianinov (glas 8): Apărătorule al Ortodoxiei, al pocăinţei şi rugăciunii lucrător şi dascăl prea ales, podoaba cea de Dumnezeu insuflată a arhiereilor, slava şi lauda monahilor, cu scrierile tale pe noi toţi ne-ai înţelepţit; alăută duhovnicească, noule Gură de Aur, ierarhe Ignatie, roagă pe Cuvântul, Hristos Dumnezeu, pe care în inima ta L-ai purtat, să ne dăruiască nouă mai înainte de sfârşit a ne pocăi.

***

Condac 1
Cel ce ai fost ales de Împăratul Ceresc şi proslăvit de El, ***părinte ierarhe Ignatie, prăznuind acum prea cinstită pomenirea ta, cu osârdie te rugăm: călăuzeşte-ne la calea mântuirii, izbăveşte-ne de vrăjmaşii văzuţi şi nevăzuţi, de scârbe şi de dureri pe cei ce cu dragoste strigăm ţie: Bucură-te, ierarhe Ignatie, al pocăinţei şi rugăciunii lucrător şi dascăl prea ales!***

Icos 1
Arhanghelii şi îngerii se minunau de vieţuirea ta, părinte ierarhe Ignatie, căci din pruncie ai avut mare dorire către Dumnezeu şi întru poruncile Lui ai petrecut neabătut viaţa ta. Minunându-ne de această bună pricepere a ta, cu umilinţă strigăm

ţie:
Bucură-te, că pe părinţii tăi îndureraţi de nerodire, cu naşterea ta i-ai mângâiat;
Bucură-te, odraslă minunată şi de neam cinstit;
Bucură-te, necontenită bucurie a îngerului tău păzitor;
Bucură-te, cele ce cu blândeţea şi supunerea ta pe părinţii şi povăţuitorii tăi i-ai uimit;
Bucură-te, cela ce din pruncie te-ai gătit pentru ascultare monahicească;
Bucură-te, cel ce sufletul tău de prunc către Dumnezeu l-ai îndreptat;
Bucură-te, cel ce clipele de răgaz ale prunciei tale în rugăciune şi cugetare la Dumnezeu le-ai petrecut;
Bucură-te, cela ce pentru fraţii şi surorile tale mai mici pildă de rugăciune şi ascultare te-ai arătat;
Bucură-te, ierarhe Ignatie, al pocăinţei şi rugăciunii lucrător şi dascăl prea ales!

Condac 2

Văzând darurile tale cele mari, părinţii tăi te-au îndreptat către oraşul împărătesc, ca să dobândeşti învăţătura spre a primi cinul ostăşesc. Ci tu, alesule al lui Dumnezeu, tânăr fiind cu anii, dar bătrân cu înţelegerea, toate acestea stricăcioase şi degrab trecătoare le-ai socotit şi către singura frumuseţe şi negrăită desfătare - Domnul Iisus Hristos - cu mintea şi cu inima ai năzuit, cântându-I: ***Aliluia !***

Icos 2

Înţelegere dumnezeiască ai primit de la Iubitorul tău Mântuitor Hristos, Ignatie, vrednicule de mirare, atunci când încă prunc fiind, în toate chipurile cele văzute ale acestei lumi vedeai mâna Cerescului Făcător şi Purtător de grijă. Pentru aceasta mult slăvindu-te, îţi strigăm unele ca acestea:
Bucură-te, cela ce în priveliştile cele văzute ale firii L-ai contemplat pe Dumnezeu Cel Nevăzut;
Bucură-te, cela ce liniştea şi însingurarea pădurii ai iubit;
Bucură-te, cela ce din anii copilăriei mare dorire către Dumnezeu ai avut;
Bucură-te, cela ce toate cele frumoase şi desfătate ale lumii acesteia cu vederea le-ai trecut;
Bucură-te, cela ce de la Domnul răsplătire cerească ai primit;
Bucură-te, cela ce rugăciunea lui Iisus neîncetat ai săvârşit-o cu gura şi ai păstrat-o în minte;
Bucură-te, cela ce iubire desăvârşită către Domnul ai arătat;
Bucură-te, cela ce pe mult doritul tău Iisus în inimă pururea L-ai purtat;
Bucură-te, ierarhe Ignatie, al pocăinţei şi rugăciunii lucrător şi dascăl prea ales!

Condac 3

Umbrit ai fost de puterea Celui Preaînalt, părinte prea fericite, atunci când cele ce în lumea aceasta se socotesc ca bunătăţi le-ai lepădat, şi luând crucea, după porunca Mântuitorului Hristos urmatu-l-ai fără a te uita înapoi, neîncetat cântând în inima ta: ***Aliluia!***

Icos 3

Având în sufletul tău înflăcărată dorinţa de a părăsi lumea şi a urma lui Hristos, nu te-ai temut nici de mânia ţarului, nici de împotrivirile părinteşti, şi încă vieţuind în lume, cu petrecere monahicească te-ai împodobit. Pentru aceasta, cinstind bărbăţia şi iubirea ta către Preadulcele Domn Iisus, te fericim aşa:
Bucură-te, cela ce în tinereţile tale tărie de diamant a duhului ai arătat;
Bucură-te, cela ce împărtăşirea în fiecare săptămână cu Sfintele lui Hristos Taine ca pe cea mai mare comoară o ai dorit;
Bucură-te, cela ce te împărtăşeşti acum de Hristos în ceruri, precum ai dorit încă fiind pe pământ;
Bucură-te, că sămânţa cea dumnezeiască pusă în pământul cel bun al inimii tale, cu lacrimi îmbelşugate o ai udat;
Bucură-te, că în mijlocul neghinelor lumii roada cea însutită a virtuţilor Domnului ai adus;
Bucură-te, păzitor plin de osârdie al curăţiei sufletului şi trupului;
Bucură-te, podoaba cea aleasă a înfrânării;
Bucură-te, că marea cuviinţă a chipului tău frumuseţea ta sufletească o mărturisea;
Bucură-te, ierarhe Ignatie, al pocăinţei şi rugăciunii lucrător şi dascăl prea ales!

Condac 4

Viforul gândurilor necredincioase nu te-a clătit, Ignatie, fericite, atunci când, netemându-te de mânia ţarului, cinul ostăşesc l-ai lepădat şi luând asupra ta jugul lui Hristos, lumea cu smintelile ei ai trecut-o cu vederea şi în pustie te-ai sălăşuit. Acolo dobândind odihna cea dorită sufletului tău, neîncetat ai cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 4

Când s-a auzit pe meleagurile tale că tu, tânăr fiind de ani, împodobit cu frumuseţe şi cu daruri, ai urât slava acestei lumi şi desfătarea ei, şi de aceea în pustie ai plecat, toate rudeniile tale mult se mirau; iar îngerii în ceruri foarte se bucurau şi proslăveau pe Dumnezeu, cel ce te-a răpit din calea lumească cea deşartă şi te-a aşezat pe calea cea strâmtă a călugăriei, care duce în Împărăţia Cerurilor. Iar noi, lăudând sfânta ta râvnă pentru Domnul, strigăm ţie:
Bucură-te, cela ce ai socotit mai de cinste a fi ostaş al Împăratului Ceresc decât al celui pământesc;

Bucură-te, cela ce împotriva ispitelor ce vin de la lume, de la trup şi de la diavol, cu tărie te-ai oştit;
Bucură-te, cela ce cu dumnezeiasca armă, Crucea lui Hristos, toate uneltirile vrăjmaşului le-ai biruit;
Bucură-te, cela ce cu platoşa dreptăţii te-ai îmbrăcat;
Bucură-te, cela ce coiful mântuirii ai dobândit;
Bucură-te, cela ce duhovnicească sabie, care este Cuvântul lui Dumnezeu, mai presus de toată arma omenească o ai iubit;
Bucură-te, cela ce de săgeţile celui viclean cu pavăza credinţei te-ai îngrădit;
Bucură-te, cela ce negrăită fericire a cinului îngeresc în cămara cerească o ai dobândit;
Bucură-te, ierarhe Ignatie, al pocăinţei şi rugăciunii lucrător şi dascăl prea ales!

Condac 5

Asemănătu-te-ai unei stele cu dumnezeiasca mergere, Ignatie, prea cuvioase, atunci când înaintea egumenului unei mănăstiri îndepărtate şi sărace ai stătut, cerându-i a te primi în rândul obştei; iar egumenul, cercându-te, nimica împotrivă n-a grăit, blagoslovindu-te să păşeşti pe calea cea monahicească. Iar tu, învrednicindu-te de plinirea legămintelor tale, cu recunoştinţă ai strigat, întru zdrobirea inimii, Făcătorului tău de bine, Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 5

Toată obştea mănăstirii s-a minunat văzând marea ta osârdie spre plinirea ascultărilor prin care îţi cerca smerenia părintele tău duhovnicesc. Iar noi, cinstind nevoinţele şi ostenelile tale, pe care tânăr fiind cu vârsta le-ai îmbrăţişat pentru Hristos, cu uimire strigăm ţie:
Bucură-te, cela ce pe umeri crucea ta o ai luat şi următor lui Hristos te-ai arătat;
Bucură-te, cela ce calea monahicească cea strâmtă şi necăjită de voie o ai ales;
Bucură-te, cela ce nicicând îndărăt nu te-ai întors;
Bucură-te, cela ce prin smerenia ta duhul trufiei l-ai surpat;
Bucură-te, cela ce talantul tău în pământ nu l-ai îngropat;
Bucură-te, cela ce întru slava lui Dumnezeu şi mântuirea sufletelor omeneşti l-ai întrebuinţat;
Bucură-te, cela ce prin scrierile tale pline de dumnezeiască înţelepciune multe suflete înglodate în păcat ai înviat;
Bucură-te, cela ce dulcele glas al Cerescului Stăpân: „Slugă bună şi credincioasă, intră întru bucuria Domnului Tău”, ai auzit;
Bucură-te, ierarhe Ignatie, al pocăinţei şi rugăciunii lucrător şi dascăl prea ales!

Condac 6

Prin smerenie, prin osârdie şi mai cu seamă prin necontenită rugăciune, asupra patimilor trupeşti cu dârzenie te-ai oştit, ierarhe, până ce trupul tău rob duhului l-ai făcut; pentru aceasta dimpreună cu cetele îngerilor stai acum înaintea scaunului PreaSfintei Treimi, pururea cântând: ***Aliluia!***

Icos 6

Cu îmbelşugare a răsărit în tine harul lui Dumnezeu atunci când, primind tu cinul cel îngeresc, cu treapta preoţiei curând ai fost cinstit, căci duhul tău, primit în braţele cele Părinteşti deschise ţie, nespusă fericire a gustat. Iar când ai fost ales de Dumnezeu egumen al mănăstirii Pelsema, ziua şi noaptea ai grijit de oile cele cuvântătoare încredinţate ţie de Domnul, ca nici una din ele să nu piară din nepăsarea ta. Bucurându-ne de o asemenea purtare de grijă dumnezeiască pentru tine, strigăm ţie:

Bucură-te, cela ce prin primirea cinului îngeresc săvârşirea aşteptărilor tale o ai văzut;

Bucură-te, cela ce apărătorului tău ceresc, Sfântului mucenic Ignatie, purtătorul de Dumnezeu, ai urmat;

Bucură-te, cela ce în inima ta pe Domnul Iisus Hristos pururea, ca şi acela, L-ai purtat;

Bucură-te, cela ce dregătoria preoţiei ca pe un mare dar de la Dumnezeu o ai primit;

Bucură-te, cela ce eşti numit cu numele focului, aprins fiind de focul credinţei şi iubirii de Dumnezeu şi de aproapele;

Bucură-te, cela ce Jertfa cea fără de sânge, cu mare evlavie şi frică o ai adus;

Bucură-te, cela ce pe Maica cea prea nevinovată a lui Hristos, Dumnezeului nostru, ca pe o prea curată vistierie şi sfânt odor al dumnezeieştii slave o ai cinstit;

Bucură-te, cela ce în mănăstire Biserica frumos împodobită, cu hramul Milostivei Portaitisse ai înălţat;

Bucură-te, ierarhe Ignatie, al pocăinţei şi rugăciunii lucrător şi dascăl prea ales!

Condac 7

Voind Domnul cel iubitor de oameni ca să nu stea sub obroc făclia virtuţilor tale, ci tuturor să lumineze, încât toţi oamenii văzându-te, să slăvească pe Tatăl cel Ceresc, te-a scos din însingurata mănăstire, spre a-ţi da ascultări mult-ostenicioase. Minunându-ne de asemenea purtare de grijă a lui Dumnezeu, cu zdrobire strigăm: ***Aliluia!***

Icos 7

Noii mănăstiri a prea cuviosului Serghie, care este în apropierea oraşului împărătesc, te-a dăruit pe tine Domnul ca întâi-stătător şi bun păstor, iar tu, fără de odihnă

ai purtat grijă de turma ta cea cuvântătoare şi ai râvnit la înfrumuseţarea chinoviei. Pentru aceasta, obştea ta te slăvea, strigând:
Bucură-te, cela ce ocrotitorului ceresc al mănăstirii tale, prea cuviosului Serghie, egumenului de la Radonej, următor ai fost;
Bucură-te, cela ce mănăstirea cu minunate biserici şi clădiri o ai împodobit;
Bucură-te, cela ce, ca un părinte iubitor de fii, pe fiii tăi, pe calea mântuirii către Împărăţia Cerurilor i-ai călăuzit;
Bucură-te, cel ce pe cei însetaţi a purcede pe calea monahicească în mănăstire cu bucurie i-ai primit;
Bucură-te, cela ce pe monahii cei neascultători, prin îndemnurile tale, la pocăinţă înlăcrimată i-ai adus;
Bucură-te, cela ce, ca un bun păstor, prin viaţa şi obiceiurile tale, pildă de nevoinţă monahicească întregii obşti ai dat;
Bucură-te, cela ce pentru mântuirea lor gata a-ţi pune sufletul ai fost;
Bucură-te, lauda şi slava monahilor;
Bucură-te, ierarhe Ignatie, al pocăinţei şi rugăciunii lucrător şi dascăl prea ales!

Condac 8

Străin şi călător fost-ai pe pământ, ierarhe, ca şi ceilalţi oameni. Dar Domnul te-a ales, ca pe un bine plăcut al Său, încă din anii tinereţii tale, iar prin viaţa şi scrierile tale cele de Dumnezeu insuflate cu osârdie Domnului ai slujit. Drept aceea, slavă înălţând Făcătorului tău de bine, Dumnezeu, îi strigăm: ***Aliluia!***

Icos 8

Întru totul fiind plin de virtuţi, înger în trup cu adevărat te-ai arătat, ierarhe Ignatie, cu dragoste primind pe toţi cei ce alergau la tine, durerile lor alinând, la calea pocăinţei povăţuind, neîncetată rugăciune şi plânsul cel din inimă învăţând. Pentru aceasta, bogaţi şi săraci, oameni cu faimă şi sărmani, fiii tăi duhovniceşti, strigau ţie:
Bucură-te, noule Gură de Aur, care prin cuvintele tale de foc, pe mulţi rătăciţi prin pocăinţă i-ai adus la Dumnezeu;
Bucură-te, cela ce prin scrierile tale, sufletele şi inimile celor ce te cinstesc le-ai luminat;
Bucură-te, cela ce a ne ruga pentru vrăjmaşi ne-ai povăţuit;
Bucură-te, cela ce însuţi te-ai rugat cu dragoste fierbinte pentru vrăjmaşii tăi;
Bucură-te, cela ce ne-ai învăţat a vedea în cei ce ne vrăjmăşesc unelte ale lui Dumnezeu spre îndreptarea noastră;
Bucură-te, cela ce ochilor duhovniceşti ai celor ce se pocăiau lacrimile lui Ezechia şi suspinările lui Manase ai înfăţişat;

Bucură-te, cela ce în cărţile tale pline de dumnezeiască înţelepciune nevoinţele şi ostenelile vechilor nevoitori ai arătat;
Bucură-te, cela ce în viaţa ta acestora cu desăvârşire ai urmat;
Bucură-te, ierarhe Ignatie, al pocăinţei şi rugăciunii lucrător şi dascăl prea ales!

Condac 9

Toată oştirea cea îngerească şi soborul ierarhilor se minunau văzându-te pe tine, noul bineplăcut al lui Dumnezeu, cum străluceai prin mari osteneli şi nevoinţe. Iar noi, fericindu-te lui Dumnezeu, celui ce te-a proslăvit, strigăm: ***Aliluia!***

Icos 9

Către o nouă şi mult ostenicioasă ascultare într-un ţinut îndepărtat al patriei tale, ai plecat, ierarhe Ignatie, atunci când de la Arhiereul cel mai înainte de veci, Domnul nostru Iisus Hristos, ţi s-a înmânat toiagul arhieresc de arhipăstorul oraşului împărătesc, în catedrala din Kazan a Împărătesei Cereşti. Cunoscând întru aceasta voia lui Dumnezeu, ca şi în ţară străină să se propovăduiască de către tine Evanghelia Împărăţiei lui Dumnezeu, cu smerenie strigăm ţie:
Bucură-te, cela ce la hirotonie harul dumnezeiesc cu îmbelşugare l-ai primit;
Bucură-te, cela ce eşti plin de apostolească învăţătură şi cu darurile ei mântuitoare pe toţi credincioşii îi adapi;
Bucură-te, credincios lucrător al viei lui Hristos;
Bucură-te, alăută duhovnicească, mişcată de Duhul Sfânt;
Bucură-te, podoabă cea de Dumnezeu insuflată a arhiereilor;
Bucură-te, că prin gura ta Domnul Cel iubit de tine propovăduia;
Bucură-te, că pe fraţii şi fiii tăi duhovniceşti din mănăstirea prea cuviosului Serghie, deşi cu trupul i-ai părăsit, însă în rugăciunile tale nicicum nu i-ai uitat;
Bucură-te, milostiv apărător al tuturor credincioşilor şi necredincioşilor, care te cheamă în ajutor;
Bucură-te, ierarhe Ignatie, al pocăinţei şi rugăciunii lucrător şi dascăl prea ales!

Condac 10

Îngreunat fiind de neputinţa trupească şi de nevoinţele întru care ai petrecut, ai mers în mănăstirea Sfântului Nicolae, cea care este lângă râul Volga, ierarhe Ignatie, venind a-ţi găti sufletul pentru plecarea din această lume, şi acolo întru cugetare la Dumnezeu şi pustnicească rugăciune zilele săvârşindu-ţi, fără tăcere ai cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 10

Grabnic ajutător şi mângâietor, ai fost ierarhe Ignatie, nu numai celor ce veneau la tine, ci şi celor din depărtare, cu scrierile tale mângâindu-i, duhul lor îmbărbă-

tându-l şi inţelepţindu-l. Pentru aceasta îţi şi strigă cei ce preţuiesc cărţile tale cele pline de dumnezeiască înţelepciune:
Bucură-te, păstorul nostru cel bun;
Bucură-te, că pe cei care veneau la tine nicicând afară nu i-ai scos;
Bucură-te, că pe cei de aproape şi de departe care cereau ajutorul tău cu dragoste i-ai îmbrăţişat;
Bucură-te, că pe cei ce cu osârdie cinstesc scrierile tale în cea mai strânsă unire cu sufletul tău i-ai primit;
Bucură-te, că pe fiii tăi cei duhovniceşti cu răbdarea creştinească i-ai deprins;
Bucură-te, că a vedea în pătimirile noastre purtarea de grijă a lui Dumnezeu ne-ai povăţuit;
Bucură-te, că pe fiii tăi, a se încredinţa cu totul dumnezeieştii pronii i-ai învăţat;
Bucură-te, că împlinirea întru noi a voii Lui, la Domnul ca pe o mare milă a o cere ai poruncit;
Bucură-te, ierarhe Ignatie, al pocăinţei şi rugăciunii lucrător şi dascăl prea ales!

Condac 11

Cântare prea umilicioasă ai adus PreaSfintei Treimi în toate zilele vieţii tale pământeşti, Ignatie prea lăudate. Iar acum, stând înaintea scaunului Împăratului Slavei, roagă-te pentru noi, cei ce cinstim sfântă pomenirea ta, ca prin rugăciune şi pocăinţă curăţindu-ne, dimpreună cu tine să cântăm în veci lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 11

Mare luminător al Sfintei Biserici Ortodoxe ai fost în viaţa ta, ierarhe Ignatie, şi pentru aceasta ţi-a dăruit sfârşit minunat Domnul Atotţiitorul, şi în ceruri te-a proslăvit. ***Rugămu-te, milostive ierarhe, cere şi pentru noi, păcătoşii, care îţi cerem ajutorul şi mijlocirea, sfârşit în pace şi fără de durere vieţii noastre, răspuns bun la înfricoşata Judecată a lui Hristos şi moştenirea Împărăţiei Cerurilor***, ca să strigăm ţie cu bucurie:
Bucură-te, cela ce prin dreptul tău sfârşit viaţa ta cea dreaptă o ai pecetluit;
Bucură-te, cela ce apropierea plecării tale mai înainte o ai văzut;
Bucură-te, cela ce pe Cerescul Mire al sufletului tău cu făclia aprinsă l-ai întâmpinat;
Bucură-te, cela ce în ziua sfârşitului tău, pe Mântuitorul înviat dimpreună cu femeile mironosiţe L-ai văzut;
Bucură-te, cela ce pe cinstitorii tăi nici după moarte de mijlocirea ta nu îi lipseşti;
Bucură-te, cela ce pe toţi care se roagă ţie cu osârdie, cu harul şi cu purtarea ta de grijă îi acoperi;
Bucură-te, cela ce pe fiii tăi a se ţine fără abatere de Sfânta credinţă ortodoxă, singura adevărată, i-ai învăţat;

Bucură-te, cela ce a primi înşelările cele ereticeşti şi a lua aminte la viclenele lor îndemnuri cu străşnicie ai oprit;
Bucură-te, ierarhe Ignatie, al pocăinţei şi rugăciunii lucrător şi dascăl prea ales!

Condac 12
Har s-a dat ţie de la Dumnezeu, ierarhe al lui Hristos, Ignatie, a te ruga pentru noi şi a ne călăuzi pe calea mântuirii, ca fiind curăţiţi prin pocăinţă, în cămara cea prea împodobită a Mântuitorului să intrăm şi acolo, dimpreună cu tine şi cu toţi cei ce bine au plăcut lui Dumnezeu, bucurându-ne să-I cântăm: ***Aliluia!***

Icos 12
Cântând lui Dumnezeu celui Minunat întru sfinţii Săi, te lăudăm pe tine, Ignatie fericite, ca pe un prieten al lui Hristos, care prin neabătuta lucrare a poruncilor Lui fericirea Raiului ai dobândit. Roagă-te pentru noi, păcătoşii, ca dimpreună cu tine părtaşi ai Cinei Domnului să fim şi noi, cei ce cu dorire strigăm ţie:
Bucură-te, că prin prea adâncă smerenia ta, şi prin sărăcia cea duhovnicească Împărăţia Cerurilor ai aflat;
Bucură-te, că această virtute la temelia tuturor nevoinţelor monahiceşti a o pune ai poruncit;
Bucură-te, că plângând pentru păcatele tale, de Domnul însuşi ai fost mângâiat;
Bucură-te, că pentru blândeţea sufletului tău, drept răsplată moştenirea vieţii veşnice ai dobândit;
Bucură-te, că în viaţa cea pământească dreptatea lui Hristos, iar nu hrana trupească ai căutat, iar acum, în ceruri, cu ea din belşug te-ai săturat;
Bucură-te, că pentru milostivirea ta faţă de aproapele, de Dumnezeu, Dăruitorul îndurărilor ai fost miluit;
Bucură-te, că pentru curăţia îngerească a inimii tale pe Dumnezeu L-ai văzut;
Bucură-te, că toate clevetirile şi ocările celor ce te urau, pentru Domnul le-ai iertat, şi pentru aceasta, de comoara cea mare - dumnezeiasca înfiere - ca un făcător de pace te-ai învrednicit;
Bucură-te, ierarhe Ignatie, al pocăinţei şi rugăciunii lucrător şi dascăl prea ales!

Condac 13 (de 3 ori)
O, prea minunatule şi bine plăcutule al lui Hristos, părinte ierarhe Ignatie! Primeşte această mică rugăciune, însă din inimi ce te iubesc şi te cinstesc adusă, şi ne izbăveşte pe noi cu atotputernica ta mijlocire de toată durerea, suferinţa şi întristarea, aprinde inimile noastre reci cu focul credinţei şi al dragostei de Dumnezeu, dăruieşte-ne pocăinţă mai înainte de sfârşit, fii nouă călăuzitor către Împărăţia Cerurilor, ca acolo, dimpreună cu tine şi cu toţi cei ce au bine plăcut lui Dumnezeu, în vecii vecilor să îi cântăm: ***Aliluia!***

Apoi se repetă iarăşi:

Icos 1

Arhanghelii şi îngerii se minunau de vieţuirea ta, părinte ierarhe Ignatie, căci din pruncie ai avut mare dorire către Dumnezeu şi întru poruncile Lui ai petrecut neabătut viaţa ta. Minunându-ne de această bună pricepere a ta, cu umilinţă strigăm ţie:

Bucură-te, că pe părinţii tăi îndureraţi de nerodire, cu naşterea ta i-ai mângâiat;
Bucură-te, odraslă minunată şi de neam cinstit;
Bucură-te, necontenită bucurie a îngerului tău păzitor;
Bucură-te, cela ce cu blândeţea şi supunerea ta pe părinţii şi povăţuitorii tăi i-ai uimit;
Bucură-te, cela ce din pruncie te-ai gătit pentru ascultare monahicească;
Bucură-te, cel ce sufletul tău de prunc către Dumnezeu l-ai îndreptat;
Bucură-te, cel ce clipele de răgaz ale prunciei tale în rugăciune şi cugetare la Dumnezeu le-ai petrecut;
Bucură-te, cela ce pentru fraţii şi surorile tale mai mici pildă de rugăciune şi ascultare te-ai arătat;
Bucură-te, ierarhe Ignatie, al pocăinţei şi rugăciunii lucrător şi dascăl prea ales!

Condac 1

Cel ce ai fost ales de Împăratul Ceresc şi proslăvit de El, ***părinte ierarhe Ignatie, prăznuind acum prea cinstită pomenirea ta, cu osârdie te rugăm: călăuzeşte-ne la calea mântuirii, izbăveşte-ne de vrăjmaşii văzuţi şi nevăzuţi, de scârbe şi de dureri pe cei ce cu dragoste strigăm ţie: Bucură-te, ierarhe Ignatie, al pocăinţei şi rugăciunii lucrător şi dascăl prea ales!***

Rugăciune către Sfântul ierarh Ignatie Briancianinov

O, mare, prea minunate şi bineplăcutule al lui Hristos, părinte ierarhe Ignatie primeşte cu milostivire rugăciunile pe care cu dragoste şi recunoştinţă ţi le aducem! Auzi-ne pe noi, cei sărmani şi neajutoraţi, care cu credinţă şi iubire la tine cădem şi cerem călduroasa ta solire pentru noi înaintea scaunului Domnului Slavei. Ştim că mult poate rugăciunea dreptului, care milostiv face pe Stăpânul.

Tu, din anii prunciei tale, pe Domnul cu înflăcărare l-ai iubit şi numai Lui a-I sluji voind, toate cele frumoase ale lumii acesteia întru nimica le-ai socotit. Tu, lepădându-te de tine şi luându-ţi crucea ai urmat lui Hristos. Tu de voie ai ales calea cea strâmtă şi mâhnicioasă a vieţii monahiceşti şi pe această cale virtuţi mari ai dobândit. Tu, prin scrierile tale, inimile oamenilor de cea mai adâncă evlavie şi supunere către Atotputernicul Ziditor le-ai umplut, iar pe păcătoşii cei căzuţi cu înţeleptele tale cuvinte a-şi cunoaşte nimicnicia şi a alerga întru pocăinţă şi smerenie la Dumnezeu i-ai povăţuit, îmbărbătându-i cu nădejdea în milostivirea Lui. Tu, pe cei ce alergau la tine afară nicicând nu i-ai scos, ci părinte iubitor de fii şi bun păstor tuturor le-ai fost: nici acum nu ne părăsi pe noi, care ţie cu osârdie ne rugăm şi la ajutorul şi acoperământul tău scăpăm.

Cere pentru noi de la Domnul cel iubitor de oameni sănătate sufletului şi trupului, neclintită fă credinţa noastră, întăreşte puterile noastre care slăbesc întru ispitele şi întristările veacului acestuia, încălzeşte cu focul rugăciunii sufletele noastre cele reci, ajută-ne, ca prin pocăinţă fiind curăţiţi, sfârşit creştinesc vieţii noastre să primim şi în cămara cea prea împodobită a Mântuitorului să intrăm dimpreună cu toţi cei aleşi, şi împreună cu tine să ne închinăm Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Amin!

Sursa:
https://doxologia.ro/ceaslov/acatiste/acatistul-sfantului-ierarh-ignatie-briancianinov

http://acatist.ro/acatistul-sfantului-ignatie-briancianinov/

Viețile Sfinților - Viața Sfântului Ignatie Briancianinov, episcop de Stavropol

Acest mare dascăl al rugăciunii lui Iisus s-a născut în anul 1807, dintr-o familie de nobili ruși, în provincia Vologda. Din botez s-a numit Dimitrie. De mic se arăta foarte înțelept și evlavios, iubind mai ales liniștea, rugăciunea, slujbele Bisericii și citirea cărților sfinte.

Dotat cu o inteligență de excepție, tânărul Dimitrie este remarcat în scurtă vreme de marele duce Nicolae, viitorul țar și este luat sub protecția acestuia.

Totuși, succesul său în cercurile înalte ale societății nu îi dădea împlinire sufletească. Mângâierea sa o găsea doar în slujbele Bisericii și în scrierile Sfinților Părinți, în care afla îndrumări sigure spre mântuire.

În cele din urmă, demisionând din funcția de ofițer în armata țarului, părăsește lumea și în anul 1827 intră împreună cu un prieten în nevoința monahală la Mănăstirea Sfântul Alexandru Svirski, sub povățuirea Sfântului Leonid, viitorul stareț de la Optina.

La început a făcut ascultare la bucătărie, sub porunca unui fost iobag al tatălui său, gustând pentru prima oară din roadele adevăratei smerenii. Fiind supus întru totul tuturor, tânărul ucenic era iubit de toți părinții din mănăstire pentru smerenia și ascultarea sa.

În anul 1829 se stabilește, împreună cu starețul său, în obștea Mănăstirii Optina, o vestită sihăstrie a Rusiei pravoslavnice. Este nevoit apoi să treacă prin mai multe mănăstiri, suferind de boli, de foame, de frig, însă fără să cadă în deznădejde.

În anul 1832 a primit tunderea monahală sub numele de Ignatie și a fost numit egumen la Mănăstirea Lopotov.

Apoi, în 1834, este numit stareț la Mănăstirea Sfântul Serghie, aproape de Peter-sburg, unde a înnoit în întregime viața duhovnicească și a crescut mai mulți fii sufletești.

Lucrarea sa nu a fost lipsită de multe osteneli, necazuri, ispite și dușmani - o cruce pe care arhimandritul Ignatie a purtat-o cu multă răbdare și despre care avea să scrie mai apoi: ***„Acolo m-a învrednicit Domnul cel milostiv să cunosc această bucurie și această pace a sufletului, pe care cuvintele nu pot să o exprime. Acolo m-a învrednicit să gust iubirea și dulceața duhovnicească, chiar în momentul în care îmi întâlneam dușmanul care voia să-mi ia viața, și fața dușmanului se făcea în ochii mei ca fața unui înger luminat... Ce privilegiu să fii jertfă, asemenea lui Hristos sau mai degrabă, ce privilegiu să fii răstignit lângă Mântuitorul...”.***

Dobândind darul lacrimilor, al smereniei și al sfintei rugăciuni cea din inimă, cuviosul Ignatie a adunat în jurul său multe suflete cu viață aleasă, arzând ca o făclie nestinsă în mijlocul lor, fiind căutat de toți ca un mare dascăl al rugăciunii lui Iisus. Încă a scris cu mare înțelepciune și câteva cărți de zidire duhovnicească, arătând tuturor calea dobândirii sfintei rugăciuni a inimii.
În anul 1857 a fost hirotonit episcop de Stavropol, un oraș din Caucaz. Însă, după patru ani, din cauza bolii se retrage iarăși la liniște, devenind doctor iscusit de suflete, căutat de mulți fii.

La 30 aprilie 1867, își dă duhul în mâinile Domnului, lăsând în urmă numeroși ucenici.

După sfârșitul său fericit, Sfântul Ignatie a apărut în mijlocul unei lumi orbitoare unuia dintre fiii săi duhovnicești, spunându-i: „Tot ce am scris în cărțile mele este adevărat!”.

Pentru sfințenia vieții lui, Sfântul ierarh Ignatie a fost canonizat în anul 1988 de Biserica Ortodoxă Rusă, cu zi de prăznuire la 30 aprilie.

Sfântul Ignatie Briancianinov - drumul spre sfințenie

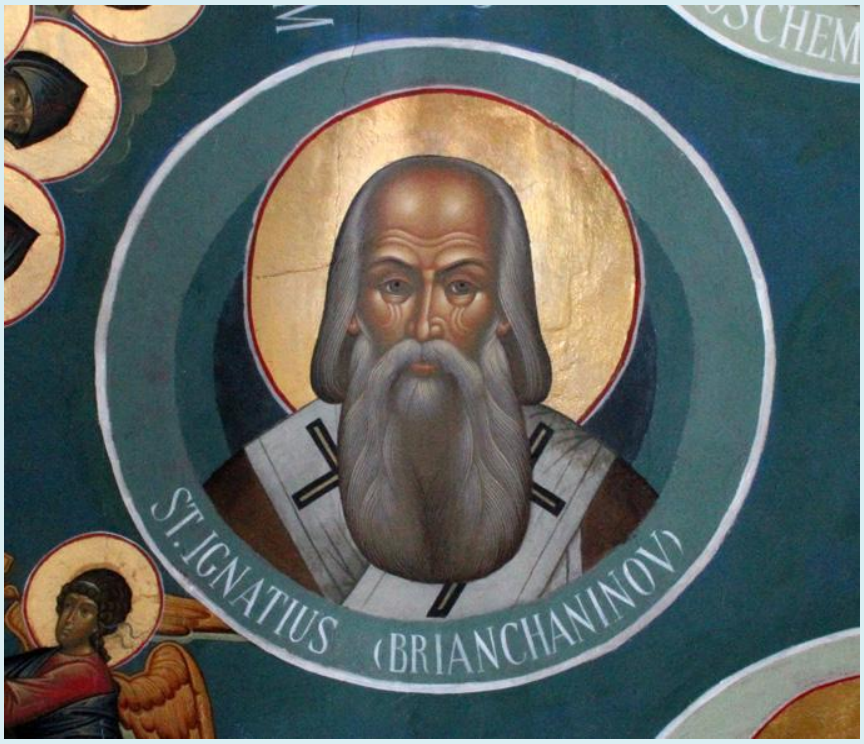

Demisionând din funcția de ofițer în armata țarului, Sfântul Ignatie a păşit pe calea monahală, ajungând stareț și episcop și povățuind pe mulți tineri cum să dobândească rugăciunea inimii.

***

Născut într-o familie de nobili ruși, a iubit de mic liniștea și rugăciunea, iar pentru inteligența sa extraordinară a fost luat sub protecția viitorului țar Nicolae. Întrucât nu se simțea împlinit sufletește, a demisionat din funcția de ofițer în armata țarului și a părăsit lumea, fiind nevoit să treacă prin mai multe mănăstiri și să rabde frigul și foamea și boala. Numit, în cele din urmă, stareț la Mănăstirea Sfântul Serghie, a fost părinte duhovnicesc pentru mulți tineri care au păşit pe calea monahală.

Având rugăciunea inimii și darul lacrimilor, a trecut prin multe încercări, dar nu a deznădăjduit, ci mai mult a cunoscut iubirea Domnului, lăsând în urmă câteva opere de mare însemnătate pentru cei doritori să dobândească rugăciunea.

Hirotonit episcop de Stavropol, s-a retras după patru ani, fiind bolnav și având nevoie de liniște, pentru a-și povățui fiii duhovnicești.

Trecând la cele veșnice, Sfântul Ignatie s-a arătat într-o lumină orbitoare unuia dintre fiii săi duhovnicești, spunându-i că tot ce a scris în cărțile sale este adevărat.

Viaţa Sfântului ierarh Ignatie Briancianinov

Tropar: Apărător al Ortodoxiei, învăţător şi făptuitor al rugăciunii şi al pocăinţei; împodobire de Dumnezeu inspirată a arhiereilor, slavă şi laudă a monahilor: cel ce prin scrierile tale ne-ai înduhovnicit pe noi toţi. Flaut duhovnicesc, Ignatie de Dumnezeu înţelepţit, roagă-L pe Cuvântul Hristos Dumnezeu, pe Carele în inima ta L-ai purtat, să ne dăruiască nouă mai înainte de sfârşit pocăinţă.

***

La Sinodul local al Bisericii Ortodoxe Ruse consacrat mileniului de la creştinarea Rusiei (iunie 1988, Lavra Serghiev Posad), ***Sfântul ierarh Ignatie a fost alăturat la ceata sfinţilor. De la această dată moaştele sale odihnesc în Biserica Mântuitorului din mănăstirea Tolgsk-Vedenski din oraşul Iaroslavl.***

"Flaut duhovnicesc" a fost numit el în troparul închinat lui. Viaţa sa aminteşte istoriavechilor Paterice. ***S-a născut la 6 februarie 1807 în satul Pokrovskoie, gubernia Vologda, în familia unui demnitar înstărit. Din copilărie îi plăcea să citească cărţi duhovniceşti.***

De la vârsta de 15 ani începe să viseze la viaţa monahicească şi la intrarea în mănăstire, dar este trimis de către tatăl său la Şcoala superioară de inginerie militară de la Sankt-Petersburg.

La examen era de faţă şi viitorul împărat, marele cneaz Nicolai Pavlovici. Înfăţişarea nobilă a tânărului şi cunoştinţele sale strălucite l-au interesat pe marele cneaz, care l-a invitat la palatul Anicikov, reşedinţa sa. Din acest timp Brianceaninov devine pensionarul marelui cneaz.

Era primul la toate ştiinţele. Puţini însă erau cei care bănuiau ce se petrece în tainiţele sufletului viitorului inginer militar.

"***Au trecut aproape doi ani de preocupaţii lumeşti - îşi amintea el - în sufletul meu s-a născut şi a crescut o pustietate îngrozitoare, a apărut foamea şi dorul neostenit după Dumnezeu. Am început să deplâng nepăsarea mea, acea uitare şi delăsare a credinţei la care ajunsesem, pacea fericită pe care o pierdusem, acea deşertăciune ce mă cotropise şi care mă apăsa, mă înfricoşa, mă umplea de sentimentul părăsirii, al lipsei de viaţă!***" - ***Era tânguirea sufletului ce se îndepărtase de adevărata sa viaţă - Dumnezeu.***

Cugetările la ştiinţele studiate de el cu asiduitate în şcoală l-au adus în pragul deznădejdii: ***"Întrebam ştiinţele: "Ce bunuri îi daţi voi omului? Omul este veşnic, şi bunurile sale se cuvine să fie veşnice. Arătaţi-mi acele bunuri veşnice, acea bogăţie veritabilă, pe care aş putea s-o iau în cealaltă lume! Până acum am văzut numai cunoştinţe, ca să zic aşa, împrumutate, la nivel terestru, ne mai fiind bune la nimic după despărţirea sufletului de trup… Ştiinţelor! Daţi-mi, dacă sunteţi în stare, ceva veşnic, pozitiv, daţi-mi ceva inalienabil şi adevărat, ceva vrednic de a fi numit proprietate a omului!"*** - Ştiinţele tăceau.

În această perioadă Brianceaninov frecventa casa prezidentului Academiei de Arte, Alexei Olenin, unde, conform tradiţiei, se adunau dintotdeauna scriitorii, artiştii, savanţii. Aici el se întâlnea cu Puşkin, Gnedici, Krîlov, îşi citea compoziţiile sale rămase nouă necunoscute. Dar slava unui scriitor nu-l interesa. Literatura laică ce prospera în societatea cultivată, voit sau ne voit era în opoziţie cu Biserica.

Gogol a afirmat că literatura ar trebui să fie "o treaptă nevăzută spre creştinism" - dar în ansamblu literatura rusă n-a mers pe această cale.

Dacă în "artistism", după cum socoteau Sfinţii Părinţi, aproape negreşit se ascunde păcătoşenia, de aceasta se fac vinovate falsele tradiţii multiseculare. Ştiinţa pătrun-

dea în lume, literatura în suflet, şi dacă el (sufletul) nu era temeinic apărat de credinţa în adevăratul Dumnezeu, atunci el se degrada şi pierea. Pierea de "frumuseţurile" neobişnuite şi de rezultatele extraordinare.

Literatura şi ştiinţa slujeau aceleiaşi tendinţe de respingere a omului de la Hristos, a fărâmiţării sufletului, a împrăştierii şi distrugerii tuturor puterilor sufleteşti ale omului, în loc de a le reuni laolaltă.

După cum observa Sfântul ierarh Ignatie "***talentul omenesc în toată puterea şi frumuseţea sa nefericită s-a dezvoltat mai ales în direcţia reprezentării răului; în reprezentarea binelui el apare îndeobşte slab, palid, nefiresc***."

Pentru ca scriitorul să poată deosebi "lumina" de "întuneric", Sfântul ierarh Ignatie îl îndruma să-i citească pe Sfinţii Părinţi. "***Optsprezece veacuri în glasul lor - scria el în eseul autobiografic "Plângerea mea" (1847) - mărturisesc unanim unicitatea învăţăturii dumnezeieşti!***"

Împreună cu colegul său Mihail Cihacev, viitorul ierarh lua parte la slujbele de la catedrala Kazanskaia şi vizita adesea metocul mănăstirii Valaam. În căutările lor duhovniceşti ei au fost ajutaţi foarte mult şi de călugării de la Lavra Sfântului Alexandrii Nevski.

"Dimitrie Brianceaninov - scrie biograful său - devenise în suflet un adevărat ascet, înconjurându-se de scrierile Sfinţilor Părinţi, pe care le recitea cu pasiune."

După terminarea şcolii a început lupta pentru demisie. Împotriva lui s-a ridicat întreaga conducere împreună cu marele cneaz şi cu împăratul Nicolai Pavlovici (era în 1826). A fost chemat la palatul Mihailovski, unde i s-a propus orice slujbă şi orice post în regimentul de gardă, Brianceaninov însă o ţinea una şi bună, zicând că el voieşte să se ducă la mănăstire.

"Mai onorabil e să-ţi salvezi sufletul, rămânând în lume" - a remarcat marele cneaz.

"A rămâne în lume şi a dori să te mântuieşti - răspundea tânărul ofiţer - e totuna cu a nimeri în foc şi a dori să nu arzi". A fost trimis totuşi să slujească în cetatea Dinaburg. Aici el îşi petrecea timpul în singurătate, bolind şi corespondând cu ieromonahul Leonid (Nagolkin), viitorul stareţ de la Optino, cu care făcuse cunoştinţă în Lavră.

După convorbirea cu el, Brianceaninov scria: "***Părintele Leonid mi-a smuls inima… îl voi urma pe stareţ şi mă voi preda lui cu tot sufletul***".

În cele din urmă sănătatea lui s-a înrăutăţit într-atât încât în 1827 demisia i-a fost acceptată. Asta s-a întâmplat fără ştirea părinţilor, care aflând vestea, au încetat de a-i mai trimite vreun ajutor bănesc şi au rupt orice relaţie cu el.

Rămânând fără mijloace financiare, a sosit la Petersburg în straie ţărăneşti şi de acolo s-a îndreptat spre mănăstirea Sfântul Alexandru Svirski, aflată pe malul lacului Ladoga. Acolo vieţuia pe atunci părintele Leonid. În 1829 s-a aflat un timp la Pustia Optino.

În 1831 Brianceaninov a primit schima mică în catedrala învierii din Vologda, luând numele de Ignatie în cinstea Sfântului mucenic Ignatie, purtătorul de Dumnezeu.

- ✓ *La data de 4 iulie, în acelaşi an, a fost hirotonit ierodiacon, apoi ieromonah.*
- ✓ *În 1832 a fost numit egumen al mănăstirii Lopotov.*
- ✓ *La 1 ianuarie 1834, din dispoziţia Sinodului egumenul Ignatie a fost ridicat la rangul de arhimandrit şi trimis din ordinul împăratului la Pustia Serghievo, nu departe de Sankt - Petersburg. Aici a petrecut 23 de ani.*

Împovărat de nenumărate sarcini gospodăreşti, Brianceaninov a găsit totuşi timp să se ocupe şi de scris. Aici, în Pustia Serghievo au fost create majoritatea operelor sale, inclusiv monumentalul "Patericon".

Exprimarea în scris era pentru el o necesitate duhovnicească. "Scrierile lui purtau pecetea harului divin. El scria atunci când slovele dumnezeieşti se atingeau de urechea lui fină, când în inima lui răsăreau cuvintele trimise de Dumnezeu" - stă scris în Viaţa compusă la canonizarea lui.

În articolul "**Păstorul creştin şi artistul creştin**" Sfântul ierarh Ignatie scrie: "***Când talentul îşi însuşeşte caracterul evanghelic, acest proces fiind la început însoţit de trudă şi luptă lăuntrică, atunci artistul este iluminat de sus, numai atunci el poate să grăiască cu sfinţenie, să psalmodieze cu sfinţenie, să picteze cu sfinţenie***."

Ale sale "**Experienţe ascetice**" au fost primite cu dragoste în cele mai austere şi îmbunătăţite mănăstiri - în Pustia Sarovului, Pustia Optino, în Lavra Sfânta Treime de la Serghiev Posad ş.a.

La Sfântul Munte Athos, scrierile episcopului Ignatie au trezit o admiraţie plină de evlavie faţă de autorul lor. În scurt timp ele au fost recunoscute în toate eparhiile ca unul din cele mai bune îndreptare pentru viaţa duhovnicească, în afară de asta scrisorile lui se îndreptau către toate colţurile Rusiei - multe din ele fiind scrise cu o adevărată măiestrie.

Sfântul ierarh Ignatie era cu totul lipsit de conştiinţa trufaşă că este scriitor. Scrierile sale el le considera ca aparţinând patrimoniului Bisericii.

Ca urmare a climei neprielnice, Sfântul ierarh Ignatie era mereu bolnav. Iarna anului 1847 şi-a petrecut-o în chilie, dar aproape in fiecare zi era văzut la masa de scris. În primăvară a cerut să fie slobozit din funcţia de egumen, dar nu i s-a acordat decât un concediu de un an.

În 1847 soseşte la mănăstirea Nicolo-Babaievski de pe Volga, unde, în mijlocul unei naturi minunate şi-a mai întărit sănătatea.

În 1856 vine la Pustia Optino, intenţionând să-şi clădească o chilie la schit pentru a se închide în tăcere pentru tot restul vieţii.

Din nou n-a fost lăsat la odihnă, în data de 27 octombrie 1857 arhimandritul Ignatie este sfinţit episcop al Kaukazului.

În noiembrie este chemat de către împărăteasa Alexandra Fedorovna, care i-a înmânat o panaghie împodobită cu briliante şi rubine în amintirea împăratului defunct.

Noul episcop părăseşte Pustia Serghievo neavând nici măcar bani de drum - nu agonisise nimic. A fost nevoit să se împrumute de la o persoană particulară.

În ianuarie 1858 soseşte la Stavropol. Eparhia s-a dovedit a fi într-o stare deplorabilă. A trebuit să ia totul de la început.

În 1861 se îmbolnăveşte grav şi devine clar că trebuie sa părăsească definitiv tărâmul de activitate pastorală. Se mută cu traiul în mănăstirea Nicolo-Babaievski.

Văzând că mănăstirea este săracă - în casa de bani erau doar 60 de ruble - el îşi vinde panaghia, cadoul împărătesei, cu 30 de mii de ruble, donând aceşti bani pentru nevoile mănăstireşti.

În ultimii săi ani Sfântul ierarh Ignatie se ocupa, de lecuirea propriilor boale, cât şi a ţăranilor suferinzi veniţi din tot ţinutul; renovează, şi în exterior şi în interior, chinovia modestă şi tihnită, care începuse pe vremea lui să primească tot mai mulţi pelerini; pregăteşte pentru tipar Patericul şi scrie câteva lucrări noi.

Articolele, tratatele, predicile şi scrisorile sale din ultima perioadă conţin o uimitoare bogăţie a gândirii, iluminată dinăuntru de un sentiment viu al iubirii duhovniceşti.

Episcopul Ignatie a adormit în linişte şi pace, la ceasul rugăciunii, în data de 30 aprilie 1867.

Cu toate că majoritatea scrierilor sale este destinată monahilor, în general însă ele sunt adresate, după cum arată el însuşi în prefaţa la volumul IV - ***"tuturor creştinilor pravoslavnici, dornici să se familiarizeze cu viaţa ascetică după cugetul Sfinţilor Părinţi, după cugetul Bisericii".***

El a găsit de cuviinţă ***"să înfăţişeze societăţii creştine un rezumat al viziunii sale asupra Pământului Făgăduinţei"***, adică a mănăstirii veşnice a sufletului.

În veacul de acum lumea sortită pieirii şi fizic şi duhovniceşte, literalmente imploră mântuirea.

Toată lumea cunoaşte actuala criză ecologică, care este urmarea crizei spirituale a omenirii ajunsă la apogeul prăbuşirii sale sufleteşti.

După cum spunea ieromonahul Serafim Rose în 1982: "Vizitatorul din orice ţară a secolului al XIX-lea, uitându-se la programele noastre de televiziune, la atracţioanele reclamele, filmele şi muzica noastră - aproape la fiece aspect al culturii noastre moderne - ar crede că a nimerit în ţara unor smintiţi, care au pierdut orice contact cu realitatea cotidiană."

De multe secole, forţele întunericului ce pregătesc venirea antihristului se folosesc cu abilitate de slăbiciunile naturii omeneşti, convingându-ne că în această lume e bine sa trăim lejer, necugetat, "frumos" şi "fericit".

Şi cum ar trebui de fapt să trăim? Răspunsurile au fost date demult în scrierile unor astfel de scriitori ca Sfântul ierarh Ignatie Brianceaninov. Această literatură trebuie să fie citită anume astăzi.

Viaţa Sfântului ierarh Ignatie Briancianinov rezumată de arhiepiscopul Averchie (Tausev) din Jordansville "Marea apostazie"- la un centenar de la bine credinciosul sfârşit al episcopului Ignatie Briancianinov

Sfântul Ignatie Briancianinov - O protecţie de neclintit

Ruşii vin la Tolga şi pentru a se închina la moaştele unuia dintre cel mai cunoscuţi şi recenţi sfinţi ai Bisericii lor: Sfântul Ignatie Briancianinov.

Acest sfânt ierarh al Rusiei ţariste (s-a bucurat de mare trecere la ţarii şi ţarinele epocii), ***s-a născut într-o familie aparţinând unei vechi şi cunoscute familii boiereşti ruse.***

Din botez, numele său a fost Dimitrie, în amintirea ajutorului pe care perechea Briancianinov l-a primit de la Sfântul cuvios Dimitrie Prilutki, ei neputând avea copii. Rugăciunile lor, lacrimile tinerei femei au rodit - mai întâi în Cer, prin ajutorul sfinţilor - născându-se astfel la 6 feb. 1807, pe moşia Pokrovskoe din gubernia Vologda, un prunc plăpând.

Crescând mărişor, lui Dimitrie i-a plăcut retragerea, izolarea şi citirea cărţilor sfinte. Extrem de dotat pentru performanţa intelectuală, este trimis, pe când era de-o şchioapă, să studieze ingineria în St. Petersburg, la cele mai înalte şcoli.

Prin firea lui serioasă, caldă şi blajină, cucereşte inimile tuturor, intrând în anturajul clasei nobiliare şi chiar în graţiile ţarului Nicolae Pavlovici.

Ceva însă se mişcă în inima tânărului, ceva anunţat cu ani în urmă, chiar pe drumul Moscovei, atunci când tatăl îl întreabă mai într-o doară ce vrea să se facă în viaţă. „Călugăr", îi răspunde cu seriozitate copilul. Tatăl nu a dat crezare acestei mărturii, iar mai târziu - când se va opune din răsputeri alegerii întru monahism a fiului său - îşi va aminti aceste cuvinte profetice.

Tânărul Briancianinov trece cu brio toate examenele, în pofida unei sănătăţi extrem de şubrede, ba chiar intră şi în corpul ofiţeresc. ***În acest timp îl cunoaşte pe Cihaciov, care îl va însoţi aproape toată viaţa pe drumul - apropiat deja - al călugăriei.***

Oricum, anul 1827 îi aduce eliberarea prin demisie din servicul militar, eliberare care a produs multă tristeţe familiei şi multă mâhnire ţarului, protectorul său. ***Dar un alt Protector, mai înalt decât orice ţar, îl chema. Astfel, Dimitrie începe un periplu prin mai multe mănăstiri ruse, sub ascultarea iniţială a stareţului Leonid, de la lavra Svirski.***

După nenumărate încercări de sănătate, peregrinări (Svirski, Optina, Plosceansk, Novoiezersk, Semigorodsk - unde a scris Plânsul monahului), dar şi după ce protecţia imperială şi-a reîntins umbra asupra persoanei sale, este tuns în monahism la Vologda (1831), iar apoi numit stareţ al Mănăstirii Lopotov.

Aici Sfântul Ignatie repune în rânduială viaţa monahală, dar reface şi mănăstirea, care era o ruină. Abia începută opera de restaurare în piatră şi duh a Lavrei, că ***stareţul Ignatie (de acum arhimandrit) este mutat la altă mănăstire: sihăstria Sergheev, chiar lângă St. Petersburg, la doi paşi de curtea imperială.*** Odată chiar, ţarul însuşi a venit pe jos, fără escortă, să-l viziteze pe tânărul stareţ...

Din păcate, sănătatea lui era foarte şubredă, iar eforturile sale de a fi de folos tuturor îi consumau ultimele resurse.

După 24 de ani de păstorire a lavrei, este numit episcop de Caucaz şi Marea Neagră (1857). Ajunge, după mari peripeţii, la Stavropol - sediul episcopiei - unde

găseşte un haos. După ce îndreaptă toate neputinţele predecesorilor, epuizat, episcopul se retrage din scaun.

Mănăstirea Nicolo-Babaievsk (de lângă Iaroslav, pe Volga) îi va fi casă şi mormânt. Aici, în Duminica Mironosiţelor, 30 aprilie 1867, a adormit întru Domnul în poziţie de rugăciune, prevăzându-şi sfârşitul. După un timp, moaştele sale făcătoare de minuni odihnesc, în racla de aur, la Mănăstirea Tolga.

Sfântul Ignatie a fost unul dintre cei mai luminaţi ierarhi ai Rusiei pravoslavnice, dovadă nenumăratele sale cărţi, adevărate tratate de asceză şi mistică ortodoxă.

Sfântul Ignatie Briancianinov - Rețete duhovnicești

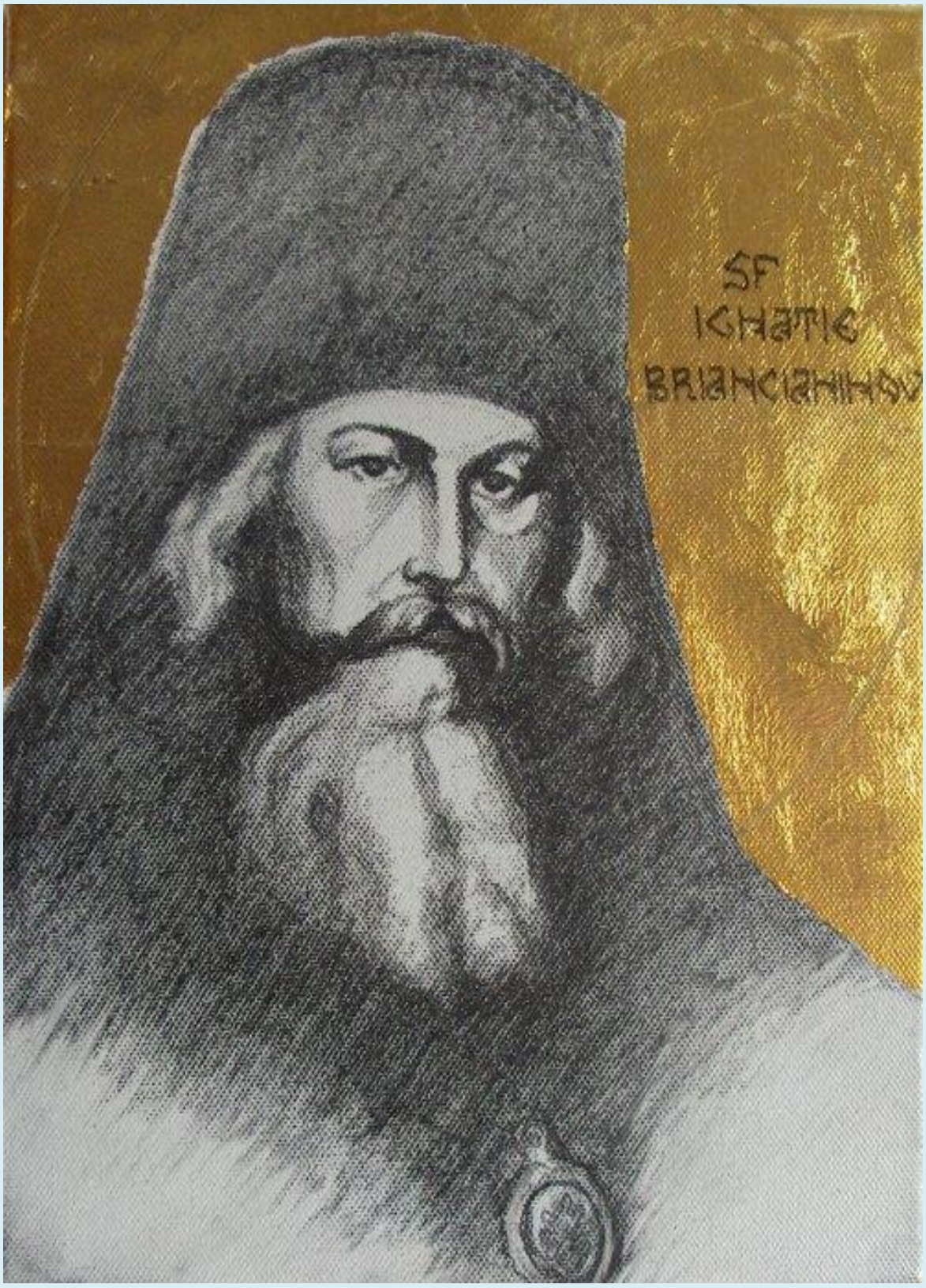

Rugăciunea celui prigonit de oameni (a Sfântului Ignatie Briancianinov)

Îți mulțumesc Ție, Domnul și Dumnezeul meu, pentru toate cele ce se săvârșesc asupra mea! Îți mulțumesc Ție pentru toate suferințele și ispitele pe care Tu mi le-ai trimis spre curățirea și vindecarea sufletului și a trupului meu, care au fost pângărite și rănite de păcate!

Miluiește și mântuiește acele unelte pe care le-ai folosit pentru lecuirea mea, pe acei oameni care mi-au adus jigniri. Binecuvântează-i pe ei în veacul de acum și în cel ce va să fie! Socotește-le lor drept virtute ceea ce au făcut pentru mine! Dă-le lor dintru vistieriile Tale cele veșnice răsplată îmbelșugată.

Ce Ți-am adus eu Ție? Oare vreo jertfă bine plăcută? Eu Ți-am adus doar păcate, doar călcări ale dumnezeieștilor Tale porunci. Iartă-mă, Doamne, iartă-mă pe mine, cel vinovat înaintea Ta și înaintea oamenilor! Iartă-mă pe mine, cel fără de răspuns! Dăruiește-mi să mă încredințez și întru adevăr să cunosc că sunt păcătos! Dăruiește-mi să mă lepăd de îndreptățirile cele înșelătoare! Dăruieşte-mi pocăință! Dăruiește-mi blândețe și smerenie! Dăruiește-mi dragoste către aproapele, atât către cei prin care Tu mă mângâi, cât și către cei ce mă ocărăsc!

Dăruiește-mi răbdare întru suferințele mele! Omoară-mă pentru lume! Taie de la mine voia mea cea păcătoasă și sădește în inima mea voia Ta cea sfântă, ca numai pe aceasta să o împlinesc cu faptele, cu cuvintele, cu gândurile și cu simțurile mele.

Ție Ți se cade slavă pentru toate! Ție Unuia Ți se cuvine slava! Singura mea avere este rușinarea feței și tăcerea buzelor! Stând înaintea feței Judecății Tale întru stricăcioasa mea rugăciune, nu găsesc întru mine nici un lucru vrednic, ci din toate părțile sunt cuprins de mulțimea nenumărată a păcatelor mele, ca de un nor des și ca de o pâclă, având numai această singură mângâiere în sufletul meu: nădejdea întru mila și bunătatea Ta nemărginită. Amin.

Sursa:
https://www.resurse-ortodoxe.ro/text/rugaciunea-celui-prigonit-de-oameni-a-sfantului-ignatie-briancianinov

Sfântul Ignatie Briancianinov – Vederea păcatului meu

Va veni acel timp înfricoşat, va sosi acel ceas plin de groază în care toate păcatele mele vor sta dezgolite în faţa lui Dumnezeu Judecătorul, în faţa îngerilor Lui, în faţa întregii omeniri. Presimţind starea sufletului meu în aceste clipe cutremurătoare, mă umplu de spaimă. ***Sub înrâurirea presimţirii vii şi puternice mă grăbesc cu frică să mă adâncesc în cercetarea de sine, mă grăbesc să caut în cartea conştiinţei mele greşalele însemnate şi săvârşite cu lucrul, cu cuvântul, cu gândul.***

Cărţile necitite de multă vreme, care zac de timp îndelungat prin dulapuri, sunt măcinate de carii. Cel ce ia o astfel de carte întâmpină o mare greutate în citirea ei. Fiind necercetată de multă vreme, nu s-a putut deschide decât cu anevoie. ***Aşa este şi conştiinţa mea - deschizând-o, nu aflu mulţumirea aşteptată. Numai păcatele mari se cunosc destul de lămurit; însemnările mărunte, care sunt foarte multe la***

număr, aproape că s-au şters, ba nici nu mai poţi pricepe acum ce au închipuit ele.
Numai Dumnezeu, Unul Dumnezeu, poate să întoarcă însemnările gălbejite şi să le dea claritate şi ***astfel să-1 izbăvească pe om de conştiinţă vicleană*** (Evrei 10, 22).

Singur Dumnezeu poate să-i dea omului darul de a-şi vedea păcatele şi păcatul, căderea lui în care se află rădăcina, sămânţa, gândurile, sâmburele, mănunchiul tuturor greşalelor omeneşti. Chemând în ajutor mila şi puterea lui Dumnezeu, chemându-le în ajutor prin cea mai caldă rugăciune, unită cu post bine chibzuit, unită cu lacrimile şi plânsul inimii, deschid din nou cartea conştiinţei, din nou cercetez cu luare aminte cantitatea şi calitatea păcatelor mele, cercetez ca să văd la ce au dat naştere greşalele făcute de mine.

Văd că, "***fărădelegile mele covârşesc capul meu şi ca o povară grea apasă peste mine. Inmulţitu-s-au mai mult decât părul capului meu***" (Psalmul 37, 5; 39, 13). Care este urmarea unei asemenea stări de păcătoşenie? "***Ajunsu-m-au fărădelegile mele de nu mai pot să văd; inima mea m-a părăsit***" (Psalmul 39, 13). ***Urmările unei vieţi păcătoase sunt: orbirea minţii, înăsprirea, nesimţirea inimii.*** Mintea unui păcătos învederat nu vede nici binele, nici răul; inima lui îşi pierde puterea de a simţi cele duhovniceşti.

Dacă, părăsind viaţa păcătoasă, acest om se va întoarce spre nevoinţe cuviincioase atunci inima lui, ca şi cum ar fi o fiinţă străină, nu va consimţi la năzuinţa lui către Dumnezeu.

Când prin lucrarea Dumnezeiescului Dar i se vor descoperi nevoitorului mulţimea greşalelor lui, atunci e cu neputinţă ca el să nu ajungă la cea mai mare nedumerire, să nu se scufunde într-o adâncă tristeţe: "***Inima mea s-a tulburat***", din pricina unei asemenea privelişti, "***părăsitu-m-a tăria mea şi lumina ochilor mei, şi aceasta nu este cu mine; că şalele mele s-au umplut de ocări***", ***adică lucrarea mea s-a umplut de poticneli din obişnuinţa spre păcat, care mă trage cu sila spre noi păcate***; "***inmulţitu-s-au şi au putrezit rănile mele din pricina nebuniei mele***", ***adică patimile păcătoase s-au învechit şi m-au vătămat grozav din pricina vieţii mele trăită fără băgare de seamă***; "***nu este vindecare în trupul meu" , adică nu este vindecare numai prin propriile mele puteri pentru întreaga mea fiinţă***, "***lovită şi molipsită de păcat***" (Psalmul 37,11).

Prin faptul că-mi recunosc păcatele, mă căiesc de ele, le mărturisesc la preot şi-mi pare rău că le-am săvârşit, răstorn toată mulţimea lor nenumărată în adâncul milostivirii lui Dumnezeu.

Pentru ca pe viitor să mă păzească de păcat, voi cerceta cu luare aminte, însingurându-mă în mine însumi, cum lucrează păcatul împotriva mea, cum se apropie de mine şi ce-mi spune.

El se apropie de mine ca un hoţ; faţa lui este acoperită; "***cuvintele lui sunt mai alunecoase ca untdelemnul***" (Psalmul 54, 22); îmi vorbeşte minciuni, îmi propune fărădelegi, otravă este în gura lui; limba lui este un ac purtător de moarte.

"Îndulceşte-te! şopteşte el încet şi linguşitor. Pentru ce îţi este oprită plăcerea? Îndulceşte-te, ce păcat găseşti aici?" şi răufăcătorul propune călcarea poruncilor Domnului Celui Atotsfânt.

N-ar fi trebuit să dau nici cea mai mică atenţie cuvintelor lui; ştiu doar că el e un fur şi un ucigaş. Dar nu ştiu ce neputinţă neînţeleasă, o neputinţă a voinţei, mă biruie. Căci iau aminte la vorbele păcatului, la fructul oprit. În zadar conştiinţa îmi aminteşte că gustarea din acest rod este totodată şi gustarea morţii.

Dacă fructul oprit nu se află înaintea ochilor mei, atunci acest rod se zugrăveşte pe neaşteptate în închipuirea mea se pictează în culori vii, parcă de o mână fermecată. Simţirile inimii sunt atrase spre tabloul scandalos, care este asemenea unei desfrânate. Aspectul lui exterior este captivant; sminteala odihneşte într-însul; este împodobit cu o îmbrăcăminte preţioasă, strălucitoare; lucrarea ei purtătoare de moarte este acoperită cu grijă. Când din pricina absenţei obiectului însuşi, păcatul nu poate găsi victimă în trup, atunci caută ca aceste jertfe să fie aduse de inimă.

Păcatul lucrează în mine prin gândul păcătos prin simţirea inimii şi prin simţirea trupului, lucrează prin simţirile trupeşti, lucrează prin închipuire.

La ce încheiere mă aduce o asemenea privire aruncată asupra mea? La concluzia că în mine, în toată fiinţa mea, trăieşte o vătămare păcătoasă, care consimte şi ajută păcatului ce năpădeşte asupra mea, din afară. Eu sunt asemenea omului legat şi înfierat cu grele lanţuri. Oricine, numai dacă îi va fi îngăduit, îl înhăţa pe legat, îl duce unde vrea, pentru că legatul, fiind legat cu lanţuri, nu are putinţă să opună nici o rezistenţă.

Pătruns-a odinioară păcatul în înaltul Rai. Acolo el le-a propus strămoşilor mei să guste din fructul oprit. Acolo i-a înşelat, acolo i-a lovit pe cei înşelaţi, cu moarte veşnică. El îmi face şi mie, - urmaşului lor - neîncetat aceeaşi propunere; el se sileşte neîncetat să mă înşele şi să mă prindă şi pe mine, urmaşul lor.

Îndată după săvârşirea păcatului, ***Adam şi Eva au fost izgoniţi din Rai şi surghiuniţi în ţara scârbelor (Facere 3, 23 - 24).***

Eu m-am născut în această ţară a plânsului şi a nevoilor! Dar aceasta nu mă îndreptăţeşte, căci Raiul îmi este adus aici de către Răscumpărătorul, îmi este sădit în inima mea. Nu am alungat Raiul din inima mea prin păcat. Acum acolo este un amestec de bine şi rău, acolo este o cumplită luptă între bine şi rău, este o ciocnire a nenumăratelor patimi, acolo este chinul care e o pregustare a veşnicelor chinuri din iad.

Văd în mine o dovadă că sunt fiul lui Adam; păstrez înclinarea spre rău; mă unesc cu propunerile înşelătorului, deşi ştiu cu siguranţă că mi se propune înşelarea, că mi se pregăteşte uciderea. Degeaba aş începe să-i învinuiesc pe strămoşi pentru păcatul ce mi l-au transmis, căci eu sunt eliberat din robia păcatului de către Răscumpărătorul meu, şi, de aici înainte, cad în păcate nu de silă, ci de bună voie.

Strămoşii au săvârşit o dată, în Rai, călcarea unei singure porunci dumnezeieşti, iar eu aflându-mă în sânul Bisericii lui Hristos calc neîncetat toate poruncile divine ale lui Hristos, Dumnezeul şi Mântuitorul meu.

Uneori sufletul mi se tulbură de mânie şi de ţinerea de minte a răului! În închipuirea mea sclipeşte pumnalul deasupra capului vrăjmaşului şi inima-mi se îmbată de răzbunarea satisfăcută, săvârşită cu imaginaţia. Alteori mi se înfăţişează nişte grămezi risipite de aur. În urma lor se desenează palate măreţe, grădini, toate obiectele de lux, plăcerile, mândriile care se dobândesc prin aur şi pentru care omul iubitor de păcat se închină acestui idol, ce nu este decât un mijloc de înfăptuire a tuturor dorinţelor putrede. Câteodată sunt amăgit de cinste şi putere. Sunt atras, mă ocup cu visurile care mă pun la conducerea oamenilor şi ţărilor, care mă fac să le procur lor lucruri pieritoare, iar mie o slavă pieritoare. Altădată, pare chiar în chip vădit, îmi stau în faţa mea mese cu mâncăruri plăcut mirositoare, din care se ridică aburii! Mă îndulcesc într-un chip caraghios şi dureros în acelaşi timp, de înşelările ce se înfăţişează înaintea mea. Adeseori mă văd pe neaşteptate drept, sau mai bine zis inima mi se făţărniceşte, se sileşte să-şi însuşească dreptatea, se linguşeşte pe sine, se îngrijeşte de laude omeneşti, ca şi cum ar vrea să şi le atragă spre sine!
Patimile se ceartă între ele spunând una alteia că eu sunt al lor, mă trec neîncetat din mână în mână, mă întărâtă, mă neliniştesc. Peste mintea mea este trasă o perdea de nepătrunsă întunecime; pe inimă se află trântită o mare şi grea piatră de nesimţire.

Oare mintea îşi va veni în fire? Va voi oare să-şi îndrepte paşii spre bine? Îi stă împotrivă inima, deprinsă cu plăcerile păcătoase, i se împotriveşte trupul meu, care şi-a dobândit dorinţe dobitoceşti. S-a pierdut până şi înţelegerea că trupul meu, (ca unul ce este făcut pentru veşnicie şi este capabil de dorinţe şi mişcări dumnezeieşti), nu mai înţelege că năzuinţele cele asemănătoare celor dobitoceşti nu sunt decât neputinţa lui, introduse într-însul prin cădere.

Diferitele părţi care alcătuiesc fiinţa mea mintea, inima şi trupul - sunt ciopârţite, dezbinate, lucrează în dezacord, se împotrivesc una alteia; numai atunci lucrează în înţelegere când lucrează pentru păcat, potrivnic lui Dumnezeu. Aceasta este starea mea! Ea este moartea sufletului în timpul vieţii trupului.

Dar eu sunt mulţumit cu starea mea! Mulţumit nu din cauza smereniei ci din pricina orbirii mele, din pricina împietririi mele. Sufletul nu-şi simte moartea, aşa cum n-o simte nici trupul când este despărţit prin moarte de suflet.

Dacă eu aş fi simţit moartea mea, aş fi petrecut într-o necurmată pocăinţă! Dacă eu aş fi simţit moartea mea, m-aş fi îngrijit de înviere!

Eu sunt în întregime ocupat cu grijile lumii şi prea puţin mă îngrijesc de nevoile mele sufleteşti. Osândesc cu asprime cele mai mici greşeli săvârşite de aproapele meu, pe câtă vreme eu, care sunt plin de păcate, orbit de ele, prefăcut în stâlp de sare asemenea femeii lui Lot, nu sunt în stare să fac nici un fel de mişcare duhovnicească.

N-am păşit pe urmele pocăinţei, pentru că încă nu văd păcatul meu. Şi nu-mi văd păcatul fiindcă mai lucrez încă în folosul păcatului. Căci cel ce se îndulceşte de păcat nu-şi poate vedea păcatul, precum nu-l poate vedea nici cel ce-şi îngăduie să guste din el măcar numai cu gândul şi cu consimţirea inimii.

Numai acela poate să- i vadă păcatul care, s-a lepădat cu o hotărâre liberă de orice prietenie cu păcatul, care stă ca un străjer treaz, la poarta casei sale, cu sabia în mână, cu cuvântul lui Dumnezeu; care respinge şi taie cu această sabie păcatul, în orice înfăţişare s-ar apropia el.

Cine va săvârşi această mare lucrare, cine va declara război păcatului, smulgând cu sila păcatul din mintea, inima şi trupul lui, aceluia îi dă Dumnezeu un mare dar: "vederea păcatului său".

Fericit este sufletul care şi-a văzut păcatul cuibărit în sânul său!

Fericit este sufletul care a văzut în sine căderea strămoşilor, vechimea vechiului Adam!

O asemenea vedere a păcatului este vederea duhovnicească, este vederea minţii, vindecată de orbire prin darul dumnezeiesc.

Sfânta Biserică de Răsărit învaţă să cerem de la Dumnezeu vederea păcatului nostru prin post,rugăciune şi îngenunchere.

Fericit este sufletul care neîncetat se învaţă în Legea Domnului! Căci într-însa el poate vedea chipul şi frumuseţea Omului Nou, iar prin comparaţie cu el, îşi poate cerceta şi îndrepta neajunsurile sale.

Fericit este sufletul care şi-a cumpărat ţarina pocăinţei prin omorârea sa cu privire la începuturile păcătoase! În această ţarină el îşi va găsi o nepreţuită comoară de mântuire.

Dacă ţi-ai dobândit ţarina pocăinţei, predă-te plânsului de copil faţă de Dumnezeu. Dacă poţi , să nu ceri nu cere nimic de la Dumnezeu, lasă-te în voia Lui, cu lepădare de sine Înţelege şi simte, că tu eşti făptura, iar Dumnezeu este Făcătorul. Predă-te prin urmare fără să mai stai pe gânduri, adu-I numai lacrimile de prunc, adu-I o inimă tăcută, gata să-I urmeze voia şi să-şi sigileze voia Lui.

Dacă însă din pricina prunciei tale, nu te poţi cufunda în tăcere deplină, în rugăciune şi în plânsul în faţa lui Dumnezeu, atunci rosteşte înaintea Lui o rugăciune smerită pentru iertarea păcatelor şi pentru vindecarea de patimile cele păcătoase, de aceste groaznice neputinţe morale, care se compun din greşalele săvârşite de bună voie în decursul unei vremi destul de însemnate.

Fericit este sufletul care şi-a dat seama că este pe deplin nevrednic de Dumnezeu, care s-a judecat ca unul ce se află ticălos şi păcătos! Un astfel de suflet se află pe calea mântuirii, într-însul nu este înşelare de sine.

Dimpotrivă, ***cine se crede gata să primească darul, cine se socoate chiar vrednic de Dumnezeu şi cere venirea Lui tainică, cine spune că e gata să-L primească, să-L audă şi să-L vadă pe Domnul , acela se înşeală pe sine, acela se linguşeşte***

pe sine, acela a atins culmea cea înaltă a mândriei de unde urmează căderea în întunecoasa prăpastie a pierzării (Sfântul Isaac Sirul, cuvântul 55).

Acolo se prăbuşesc toţi cei care se mândresc înaintea lui Dumnezeu, care cutează să se recunoască cu neruşinare vrednici de Dumnezeu şi cu această părere de sine şi înşelare de sine, să-I spună lui Dumnezeu "Vorbeşte, Doamne, că robul Tău Te ascultă".
Cea mai înaltă lucrare a minţii este neobişnuit de simplă, pentru căpătarea ei nu are nevoie decât de ***o simplitate şi credinţă de copil***. Dar noi ne-am făcut atât de complicaţi încât tocmai această simplitate este de neatins, de neajuns. Noi vrem să fim mai deştepţi, vrem să-i dăm viaţa eului nostru, nu suferim lepădarea de sine , nu vrem să lucrăm cu credinţă.

Din această cauză avem nevoie de un îndrumător, care ar putea să ne scoată din complexitatea noastră, din viclenia noastră, din şiretlicurile noastre, din slava noastră deşartă şi din părerea de sine spre o credinţă largă şi simplă.
Din această cauză se întâmplă ca, pe terenul lucrării minţii, copilul (omul despătimit) ajunge la o propăşire neobişnuită, iar înţeleptul deraiază din drum şi se aruncă în întunecoasa prăpastie a pierzării.

Tânărul prooroc Samuil L-a auzit pe Domnul care 1-a chemat şi nu s-a socotit vrednic de vorbirea cu Domnul, ci a stat înaintea bătrânului său îndrumător, cerând de la el îndrumări pentru purtarea sa. A auzit Samuil a doua oară acelaşi glas care îl chema şi din nou a stat înaintea îndrumătorului său. Povăţuitorul a înţeles că glasul care îl chema era glasul lui Dumnezeu. Şi atunci i-a poruncit tânărului, când va auzi o asemenea chemare să-I răspundă Celui care îi vorbeşte: "Grăieşte, Doamne, căci robul Tău Te ascultă."

Acelaşi lucru îndrăzneşte să-I spună un închipuit, iubitor de plăceri şi mişel, care nu este chemat de nimeni, care este îmbătat de o părere de slavă deşartă, care alcătuieşte în sine glasuri şi mângâieri prin care îşi linguşeşte vicleana sa inimă, prin care se înşeală pe sine şi pe urmaşii săi uşuratici.

Fiule al Bisericii Ortodoxe de Răsărit, care este una Sfântă şi Adevărată, în nevoinţele tale nevăzute, să te conduci de îndrumările Sfinţilor Părinţi ai Bisericii tale, căci ei poruncesc că înainte de a te fi înnoit printr-o vădită lucrare a Sfântului Duh să nu primeşti nici un fel de vedenie; să nu primeşti nici un fel de glas, de oriunde s-ar auzi, în afară sau înlăuntrul tău, ci să le consideri ca fiind un arătat prilej de înşelare (Prea cuviosul Grigorie Sinaitul, Despre înşelare, s.a. Filocalia. Sfântul Calist şi Ignatie Xantopolis cap. 73).

Păzeşte-ţi mintea de vedenii, alungă toate închipuirile şi părerile ce se apropie de ea, prin care căderea în înşelarea diavolească ia locul adevărului.

Înfăşurat cu pocăinţă, stai cu frică şi cu evlavie înaintea Marelui Dumnezeu, Care poate curăţi păcatele tale şi te poate înnoi prin Duhul Său Preasfânt. Duhul care va veni, te va povăţui spre "***toată dreptatea***" (Ioan 16, 3). ***Simţământul plânsului şi al pocăinţei pentru păcate este singurul care e de mare nevoie sufletului, care s-a apropiat de Dumnezeu cu gândul ca să primească de la El iertarea păcatelor sale***. ***Aceasta este partea cea mai bună***. Dacă tu ai ales-o, atunci să nu se mai ia de la tine! Să nu dai această comoară în schimbul simţămintelor deşarte, mincinoase, silnice, care trec pe alăturea de Dar, să nu te pierzi prin linguşirea de sine.

*"**Dacă unii Părinţi, spune prea cuviosul Isaac Sirul, au scris despre ceea ce este curăţenia sufletească, ce este sănătatea ei, ce este nepătimirea, ce este vederea duhovnicească, asta nu înseamnă că ei au scris-o pentru că noi să le căutăm înainte de vreme şi cu aşteptare.** S-a şi spus în Scriptură: «**Împărăţia lui Dumnezeu nu vine în chip văzut**» (Luca 17,20). **Aceia care trăiesc în aşteptarea Împărăţiei Cerurilor, au dobândit mândria şi căderea...***

Căutarea înaltelor daruri dumnezeieşti cu aşteptare este respinsă de Biserica lui Dumnezeu. Aceasta nu este un semn de dragoste pentru Dumnezeu; aceasta este o neputinţă a sufletului. (Sfântul Isaac Sirul, cuvântul 55)

"Toţi sfinţii s-au recunoscut că sunt nevrednici de Dumnezeu şi prin acest lucru ei şi-au arătat vrednicia, care constă în smerenie." (Sfântul Isaac Sirul, cuvântul 36).

Toţi înşelaţii de sine s-au socotit vrednici de Dumnezeu, prin acest lucru au arătat că sufletul lor este cuprins de mândrie şi de înşelăciune drăcească. Unii din ei i-au primit pe demoni, care s-au înfăţişat în chipul îngerilor şi le-au urmat; altora li se arătau demonii în propriul lor chip şi se închipuiau ca unii ce sunt biruiţi prin rugăciunea lor, lucru prin care îi ducea la înălţarea minţii; unii îşi aţâţau imaginaţia, îşi înfierbântau sângele, produceau în sinea lor mişcări nervoase, şi luau aceasta drept plăcere harică şi au căzut în înşelarea diavolilor, într-o desăvârşită întunecare, s-au numărat după duhul lor cu duhurile lepădate.

Dacă ai nevoie să stai de vorbă cu tine însuţi adu-ţi înaintea ta nu linguşirea ci defăimarea de sine. În starea noastră de cădere ne sunt foarte folositoare leacurile amare. Cei ce se linguşesc pe ei înşişi au şi primit aici pe pământ răsplata lor care

este linguşirea de sine, laudă şi dragostea lumii, vrăjmaşele lui Dumnezeu; în afară de osândă, ei nu au ce aştepta în veşnicie.

"***Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul, meu înaintea mea este pururea***" (Psalmul 50, 4), vorbeşte despre sine Proorocul David. Păcatul lui era obiectul neîncetatei lui cercetări: "***Că fărădelegea mea eu o voi vesti şi mă voi îngriji pentru păcatul meu***." (Psalmul 37, 18) Sfântul Prooroc David se ocupă cu (osândirea de sine, se ocupă cu demascarea păcatului său, atunci când păcatul lui era deja iertat şi când Darul Duhului Sfânt i se înapoiase. Mai mult, el şi-a dat pe faţă păcatul, 1-a mărturisit în auzul lumii întregi.

Când Sfinţii Părinţi ai Bisericii de Răsărit şi îndeosebi vieţuitorii pustiei atingeau înălţimile stărilor duhovniceşti, atunci toate aceste nevoinţe se contopeau la ei numai într-una singură, în pocăinţă. Pocăinţa cuprindea toată viaţa lor, toată activitatea lor, ea era urmarea vederii păcatului lor.

Un oarecare mare Părinte a fost întrebat în ce trebuie să se cuprindă lucrarea unui călugăr singuratic? Şi el i-a răspuns: "Sufletul tău stă mort înaintea ochilor tăi şi tu mai întrebi care trebuie să-ţi fie lucrarea?!" (Sfântul Isaac Sirul , cuv. 21)

Plânsul este lucrarea esenţială a adevăratului nevoitor al lui Hristos, plânsul să fie lucrarea lui, din clipa începerii nevoinţei şi până la săvârşirea nevoinţei!

Vederea păcatului nostru şi pocăinţa ce se naşte dintr-însa este lucrarea ce nu are sfârşit pe pământ. Prin vederea păcatului, se trezeşte pocăinţa; prin pocăinţă se dobândeşte curăţenia; ochiul minţii curăţit treptat începe să vadă astfel de neajunsuri şi vătămări în toată fiinţa omenească, pe care mai înainte din pricina întunecării sale el nu le zărea deloc.

Rugăciune pentru vederea păcatului propriu

Doamne, dăruieşte-ne să ne vedem greşalele noastre, pentru ca mintea noastră atrasă în întregime de către luarea aminte de propriile păcate, să înceteze de a mai vedea păcatele aproapelui şi în felul acesta, să-i vadă pe toţi oamenii buni.

Dăruieşte inimii noastre să lase grija pierzătoare de neajunsurile aproapelui, ci toate grijile să şi le unească într-o singură grijă, aceea pentru dobândirea curăţeniei şi sfinţeniei poruncite şi pregătite nouă de Tine.

Dăruieşte-ne nouă, celor care ne-am spurcat veşmintele sufletului, să le albim din nou, ele au fost deja spălate de apele botezului, dar acum, după ce au fost spurcate, au nevoie să fie spălate de apele lacrimilor.

Dăruieşte-ne să vedem, în lumina darului Tău, feluritele neputinţe ce trăiesc în noi, care distrug în inimă mişcările cele duhovniceşti, care introduc în ea mişcări trupeşti vrăjmaşe Împărăţiei lui Dumnezeu.

Dăruieşte-ne, marele dar al pocăinţei, care se naşte ca urmare a vederii păcatelor proprii.

Păzeşte-ne, cu aceste mari daruri, de prăpastia înşelării de sine, care se deschide în suflet din cauza neluării în seamă şi neînţelegerii păcătoşeniei noastre; care ia naştere din lucrările iubirii de plăceri şi de slavă deşartă, care nu sunt luate în seamă şi rămân neînţelese de noi.

Păzeşte-ne, cu aceste mari daruri, pe calea noastră ce duce la Tine, dăruieşte-ne să ajungem la Tine, Care chemi pe cei ce se recunosc păcătoşi şi respingi pe cei ce se recunosc drepţi, ca să Te blagoslovim veşnic în fericirea veşnică pe Tine, Unul Adevăratul Dumnezeu, Răscumpărătorul celor robiţi, Mântuitorul celor pierduţi.

Amin!

Rețeta duhovnicească a Sfântului ierarh Ignatie (Briancianinov)

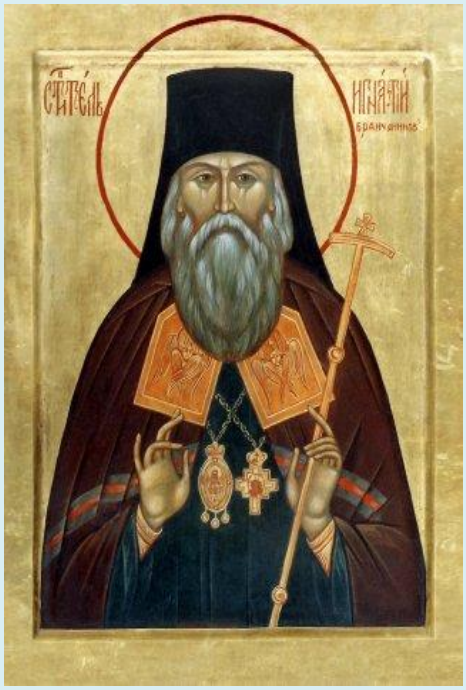

”Vă trimit o rețetă duhovnicească. Și vă sfătuiesc să folosiți doctoria propusă de câteva ori pe zi, mai ales în clipele de mare suferință, atât a sufletului, cât și a trupului. Nu vor întârzia să se arate puterea și vindecarea ascunse în doctorie, care la arătare e cât se poate de smerită. Însingurându-vă rostiți fără grabă, în așa fel încât să vă auziți glasul, închizându-vă mintea în cuvinte (așa sfătuiește Sfântul Ioan Scărarul), următoarele: ***«Slavă Ție, Dumnezeul meu, pentru necazul pe care l-ai trimis asupra mea; cele vrednice de faptele mele primesc; pomenește-mă întru împărăția Ta».***

Rugăciunea trebuie rostită cât se poate de rar. După ce ați spus-o o dată, odihniți-vă puțin. Apoi spuneți-o din nou și iarăși odihniți-vă. Continuați să vă rugați cinci sau zece minute până ce vă veți simți sufletul liniștit și mângâiat.

Pricina liniștirii și mângâierii e limpede: harul și puterea lui Dumnezeu se cuprind în slavoslovirea lui Dumnezeu, nu în grăirea împodobită și multă. Iar slavoslovirea și mulțumirea sunt lucrări predanisite nouă de Însuși Dumnezeu, nicidecum născocire omenească. Apostolul poruncește din partea lui Dumnezeu să facem această lucrare (v. 1 Tes. 5, 18).”

Sfântul Ignatie Briancianinov - Avem nevoie de rugăciune și discernământ pentru a nu răni și a nu fi răniți în relațiile cu oamenii

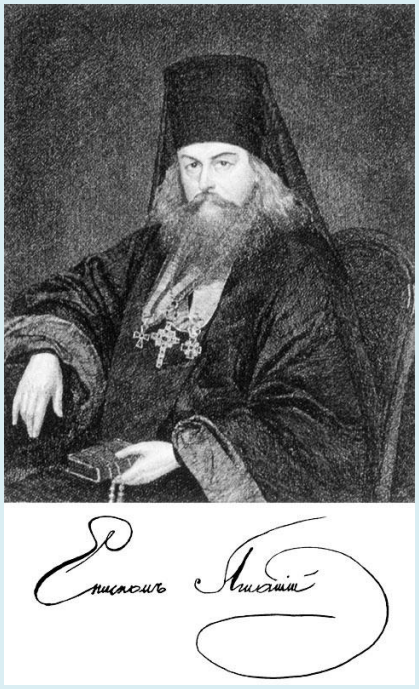

Într-o chinovie oarecare trăia un zăvorât pe nume Timotei. Unul dintre fraţii mănăstirii a căzut în ispită, iar întâi-stătătorul, aflând de asta, l-a întrebat pe Timotei ce să facă cu fratele căzut. Zăvorâtul a dat sfatul ca cel ce se smintise să fie izgonit. După ce a fost izgonit acela, ispita fratelui care căzuse a trecut asupra lui Timotei şi l-a făcut să se primejduiască.

Timotei a început să strige cu lacrimi către Dumnezeu pentru ajutor şi miluire şi s-a făcut glas către dânsul: „Timotei! Să ştii că ţi-am trimis această ispită anume fiindcă l-ai trecut cu vederea pe fratele tău în vremea ispitei lui”.

Cu mădularele lui Hristos - creştinii, trebuie să ne purtăm în chip foarte prevăzător şi înţelept; trebuie să împreună pătimim cu ei în bolile lor şi să le tăiem doar pe acelea care, nedând nici o nădejde de însănătoşire, nu fac decât să îi molipsească pe ceilalți.

(Sfântul Ignatie Briancianinov, Cuvinte către cei care vor să se mântuiască, traducere de Adrian și Xenia Tănăsescu-Vlas, Editura Sophia, Bucureşti, 2000, p. 24)

Sfântul Ignatie Briancianinov - Chipul lui Dumnezeu în om. Al cui chip să purtăm?

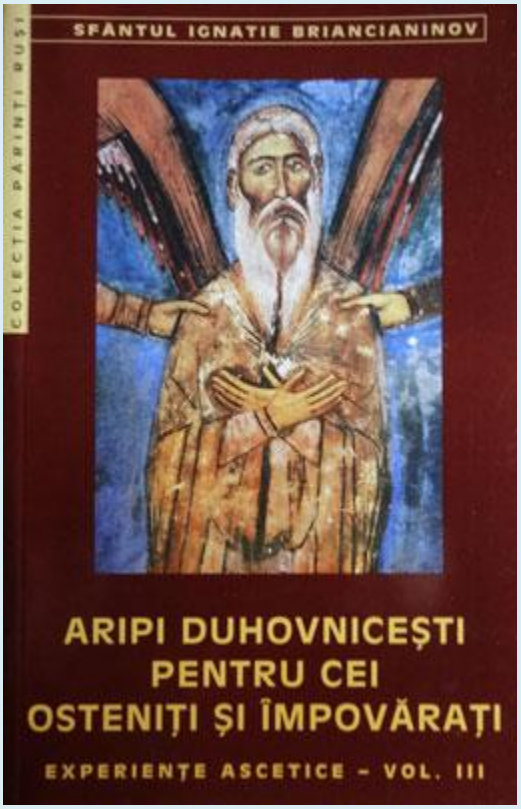

Omule! Pricepe vrednicia ta. Priveşte poienile şi ţarinile, râurile întinse, marile nesfârşite, munţii înalţi, pomii cei prea frumoşi, toate fiarele şi dobitoacele pământului, toate fiarele şi peştii care umblă în întinderile apelor, priveşte stelele, luna, soarele, cerul: toate acestea sunt pentru tine totul a fost menit să îţi slujească. Afară de lumea pe care o vedem, mai este şi lumea cea nevăzută cu ochii trupeşti, neasemuit mai minunată ca cea văzută. Şi lumea nevăzută este pentru om.

Cum a cinstit Domnul chipul Său! Ce rost înalt i-a menit! Lumea văzută e doar pridvorul pregătitor al unui locaş neasemuit mai măreţ şi mai larg. Aici, ca într-un pridvor, chipul lui Dumnezeu este dator a se împodobi cu ultimele trăsături şi culori, pentru a căpăta cea mai desăvârşită asemănare cu Originalul sau Cel Atotsfânt şi Atotdesăvârşit, că întru frumuseţea şi minunăţia acestei asemănări să intre în acea cămară unde Originalul petrece în chip de nepătruns, mărginindu-şi, parcă, nemărginirea Sa spre a Se arăta iubitelor Sale făpturi înţelegătoare.

Chipul Treimii-Dumnezeu este treimea-om. Cele trei feţe în treimea-om sunt cele trei puteri ale duhului său, prin care se arată fiinţarea duhului. Gândurile noastre şi

simţirile cele duhovniceşti arată fiinţarea minţii, care, vădindu-se cu limpezime, rămâne totodată cu totul nevăzută şi neurmată.

În Sfânta Scriptură şi scrierile Sfinţilor Părinţi este numit „duh” fie sufletul îndeobşte, fie o putere aparte a sufletului.

Părinţii numesc această putere a sufletului putere cuvântătoare. Ei o împart în trei părţi: minte, gând sau cuvânt, şi duh.

- ✓ Ei numesc „minte” însuşi izvorul, însuşi temeiul atât al gândurilor cât şi al simţirilor duhovniceşti.
- ✓ „Duh”, în înţeles restrâns, se numeşte puterea de a simţi duhovniceşte. În scrierile Părinţilor, puterea cuvântătoare sau duhul este numit nu arareori „minte”; nu rareori sunt numite „minţi” duhurile zidite. Întregul primeşte nume de la partea sa de căpetenie.

Însăşi fiinţa sufletului nostru este chipul lui Dumnezeu. Sufletul rămâne chip şi după căderea în păcat! Şi sufletul păcătos aruncat în flăcările iadului, chiar în flăcările iadului, rămâne chip al lui Dumnezeu! Aşa învaţă Sfinţii Părinţi. Cântă Sfânta Biserică în cântările sale: „Chipul slavei Tale celei negrăite sunt, deşi port ranele păcatelor”.

Mintea noastră e chipul Tatălui; cuvântul nostru (cuvântul nerostit obişnuim a-l numi „gând”) e chipul Fiului; duhul nostru e chipul Sfântului Duh.

Precum în Treimea-Dumnezeu cele Trei Feţe alcătuiesc, în chip neamestecat şi nedespărţit, o singură Fiinţă Dumnezeiască, aşa şi în treimea-om cele trei feţe alcătuiesc o singură fiinţă, neamestecându-se între ele, necontopindu-se într-o singură faţă, neîmpărţindu-se în trei fiinţe.

Mintea noastră a născut şi naşte neîncetat gândul; gândul, născându-se, nu încetează a se naşte iar, şi totodată rămâne născut, ascuns în minte. Mintea nu poate fiinţa fără gând, nici gândul fără minte. Temeiul uneia este, neabătut, şi temeiul celuilalt; fiinţarea minţii este, neabătut, şi fiinţare a gândului. Întocmai la fel duhul iese din minte şi împreună lucrează cu gândul. Tocmai de aceea orice gând îşi are duhul său, orice fel de a gândi îşi are duhul său aparte, orice carte are duhul său propriu. Nu poate gândul să fiinţeze fără duh; fiinţarea unuia e însoţită, neabătut, şi de fiinţarea celuilalt. În fiinţarea unuia şi a celuilalt se arată fiinţarea minţii.

Ce este duhul omului? Suma simţirilor inimii, proprii sufletului cuvântător şi fără moarte, străine sufletelor de dobitoace şi de fiare. Inima omului se deosebeşte de inima animalelor prin duhul său. Inimile animalelor au simţiri care atârnă de sânge şi de nervi, nu au simţire duhovnicească, această trăsătură a chipului lui Dumnezeu, care nu aparţine decât omului.

Puterea morală a omului este duhul lui. Mintea, cuvântul şi duhul nostru sunt, prin faptul că au venit la fiinţă în acelaşi timp şi prin legăturile dintre ele, sunt chip al Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, Celor Împreună Veşnici, Împreună Fără de început, de aceeaşi cinste şi de aceeaşi fire. Cel ce M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl, vesteşte Fiul: Eu sunt în Tatăl, şi Tatăl este întru Mine (In. 14, 9, 10).

Acelaşi lucru se poate spune despre mintea omenească şi gândul ei: mintea, nevăzută în sine, se vădeşte în gând; cel ce a făcut cunoştinţă cu gândul a făcut cunoştinţă şi cu mintea ce a născut gândul cu pricina. Domnul a numit pe Duhul Sfânt Putere de sus (Lc. 24, 49), Duh al Adevărului (În. 14, 17); Adevărul e Fiul. Însuşirea de a fi putere o are şi duhul omenesc; el este şi duhul gândurilor omului, fie ele adevărate sau mincinoase. El se vădeşte şi în mişcările tainice ale inimii, şi în felul de a gândi, şi în toate faptele omului. Prin duhul omului se vădesc şi mintea lui, şi felul de a gândi; duhul fiecărei fapte vădeşte gândul ce a călăuzit pe om când a făcut fapta cu pricina.. Domnul Cel Milostiv a înfrumuseţat chipul Său şi cu asemănarea Sa. Chipul lui Dumnezeu e însăşi firea sufletului; asemănarea sunt însuşirile sufleteşti. […]

Stricarea chipului şi asemănării o poate vedea lesne oricine în sine însuşi. Frumuseţea asemănării, care este alcătuită din suma tuturor virtuţilor, este spurcată de patimi întunecate şi puturoase. Trăsăturile chipului nu mai sunt drepte, nu mai au armonie: gândul şi duhul se luptă între ele, ies din ascultarea faţă de minte, se scoală împotriva ei. Mintea însăşi este pururea în nedumerire, în grozavă întunecare, ce îi ascunde pe Dumnezeu şi calea sfântă, neratăcită către Dumnezeu. Un chin cumplit însoţeşte stricarea chipului şi asemănării lui Dumnezeu. Dacă omul se va privi pe sine cu luare aminte, întru însingurare, de-a lungul unui însemnat răstimp, se va încredinţa că acest chin lucrează neîncetat, se descoperă şi se ascunde, după cum îl acoperă mai mult sau mai puţin împrăştierea.

Omule! Împrăştierile tale, distracţiile tale dau în vileag chinul ce trăieşte în tine. Tu cauţi să-l îneci în plăceri gălăgioase şi distracţie necontenită. Nefericitule! Îndată ce vine pentru tine o clipă de trezie, te încredinţezi iarăşi că chinul pe care te sileai să îl nimiceşti prin distracţie e viu în tine. Distracţia este pentru el hrană, mijloc de întărire: după ce s-a odihnit la umbra distracţiei, chinul se trezeşte cu puteri noi. El

e o mărturie care trăieşte chiar în om, care mărturiseşte căderea lui. Cu pecetea, cu mărturia căderii este pecetluit trupul omului. Chiar de la naşterea lui este întru vrajbă, întru luptă cu tot ce îl înconjoară, şi cu însuşi sufletul care trăieşte în el. Împotriva lui se scoală toate stihiile; în fine, sleit de luptele dinlăuntru şi dinafară, doborât de boli, împovărat de bătrâneţe, el cade sub coasa morţii, măcar că a fost zidit nemuritor, se destramă în praf. Şi iarăşi se arată măreţia chipului lui Dumnezeu! Ea se arată chiar în căderea lui, în mijlocul prin care a fost scos din cădere. […]

Treimea-om e vindecată de Treimea-Dumnezeu: prin Cuvântul este vindecat gândul, e strămutat din tărâmul minciunii, din tărâmul amăgirii de sine, în tărâmul Adevărului; prin Duhul Sfânt este înviat duhul, e strămutat din simţirile trupeşti şi sufleteşti în simţiri duhovniceşti; minţii i se arată Tatăl, şi mintea se face minte dumnezeiască. Mintea lui Hristos avem (1 Cor. 2, l6), spune apostolul. Înainte de venirea Sfântului Duh, omul, fiind mort cu duhul, cerea: Doamne, arată-ne nouă pe Tatăl (În. 14, 8). După primirea Duhului înfierii, simţind starea sa de fiu, înviind cu duhul pentru Dumnezeu şi mântuire în urma lucrării Sfântului Duh, el vorbeşte Tatălui ca unui cunoscut, ca unui Părinte: Avva Părinte! (Rom. 8, 15, 16).

În scăldătoarea botezului e refăcut chipul căzut, omul se naşte în viaţa veşnică prin apă şi prin duh. De acum înainte, Duhul, care S-a depărtat de om după căderea lui, începe să fie alături de el în vremea vieţii lui pământeşti, tămăduind prin pocăinţă vătămările aduse omului de păcătuirea după botez şi în acest chip făcându-i cu putinţă mântuirea, prin mijlocirea pocăinţei, până la ultima suflare. Frumuseţea asemănării este refăcută, ca şi chipul, de către Duhul la botez. Ea se dezvoltă, se desăvârşeşte prin împlinirea poruncilor evanghelice. Modelul acestei frumuseţi, deplinătatea acestei frumuseţi este Dumnezeu-Omul, Domnul nostru Iisus Hristos. […]

Chip înţelegător al lui Dumnezeu! Ia seama cărei slave, cărei desăvârşiri, cărei măriri ai fost chemat, ai fost menit de Dumnezeu! Înţelepciunea cea neurmată a Făcătorului ţi-a lăsat libertatea de a face din tine însuţi ceea ce vrei. Chip înţelegător al lui Dumnezeu! Nu cumva nu voieşti a rămâne chip vrednic al lui Dumnezeu, nu cumva vrei să te schimonoseşti, să nimiceşti asemănarea cu Dumnezeu, să te prefaci în chip al diavolului, să te cobori la vrednicia necuvântătoarelor?

Nu la întâmplare a revărsat Dumnezeu bunătăţile Sale, nu în zadar a săvârşit minunata facere a lumii, nu degeaba a cinstit zidirea chipului Său sfătuindu-Se mai înainte întru Sine, nu în deşert l-a răscumpărat când a căzut! Pentru toate darurile

Sale, El cere socoteală. El va judeca felul în care au fost întrebuinţate îndurările Lui, felul în care a fost preţuită înomenirea Lui, felul în care a fost preţuit sângele Lui ce pentru noi a fost vărsat atunci când am fost răscumpăraţi. Vai, vai făpturilor care au fost nepăsătoare faţă de binefacerile lui Dumnezeu, ale Ziditorului, Răscumpărătorului! Focul cel veşnic, adâncul cel de foc, cel aprins de demult, cel nestins, cel gătit diavolului şi îngerilor lui, acela aşteaptă chipurile lui Dumnezeu ce s-au schimonosit, ce s-au făcut de nici o treabă. Acolo ele vor arde veşnic, fără de a se mistui vreodată!

Fraţilor! Cât mai călătorim pe pământ, cât mai suntem în pridvorul veşniciei, în această lume văzută, să ne străduim a îndrepta trăsăturile chipului lui Dumnezeu, celui întipărit de Dumnezeu în sufletele noastre, să dăm culorilor asemănării frumuseţe, viaţă, prospeţime, şi Dumnezeu, la cercarea cea înfricoşată, ne va cunoaşte că suntem buni să intrăm în veşnica, fericita Lui cămară, în ziua Lui cea veşnică, în veşnica lui prăznuire şi sărbătoare.

Cei puţini la suflet, să prindem inimă! Cei leneşi, să ne urnim! Un om la fel ca noi, care la început, în întunecarea sa, prigonea Biserica, fost potrivnic, vrăjmaş al lui Dumnezeu, până-ntr-atât a îndreptat în sine, după întoarcerea sa la credinţă, chipul dumnezeiesc cel dat de Dumnezeu, până-ntr-atât a desăvârşit asemănarea cu Dânsul, că vesteşte despre sine cu îndrăznire: Viez de acum nu eu, ci Hristos viază în mine! (Gal. 2, 20). Nimeni să nu se îndoiască de adevărul acestui glas! Acest glas a fost aşa prea plin de atotsfântul Adevăr, atât de mult împreună lucra cu el Duhul Sfânt, că la glasul lui Pavel înviau morţi, demoni ieşeau din oamenii chinuiţi de ei, tăceau oracolele drăceşti, vrăjmaşii Luminii lui Dumnezeu rămâneau lipsiţi de lumina ochilor, păgânii se lepădau de idolii lor, cunoşteau pe Hristos, Adevăratul Dumnezeu, şi se închinau Lui. Amin.

Sfântul Ignatie Briancianinov, Aripi duhovniceşti pentru cei osteniţi şi împovăraţi, (Experienţe ascetice vol 3), Ed. Sofia, Buc. 2001

Furie îndreptăţită!

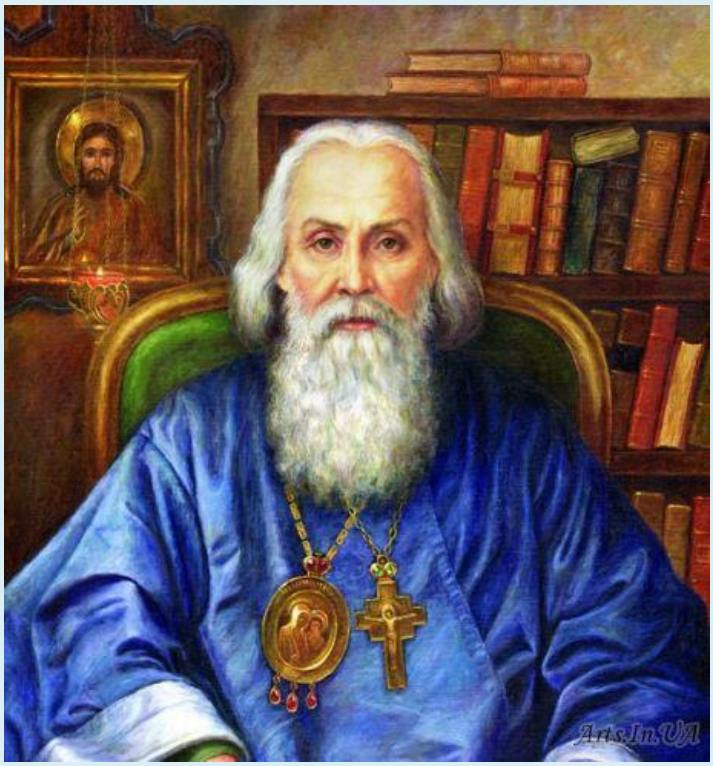

Am transcris aceste cuvinte ale Sfântului Ignatie cu gândul la toţi acei creştini ce se numesc creştini , dar după cum bine spune sfântul sunt rătăciţi de la adevăr. Am întâlnit, şi întâlnesc, creştini-ortodocşi, care, merg la Sfânta Biserică , la sfintele slujbe, dar care nu şi-au însuşit dreapta credinţă şi cu părere de rău, spun, nu cunosc esenţa duhovnicească . Idei eretice aud urechile mele chiar şi de la cei mai apropiaţi ai Bisericii. Nădăjduiesc că aceste învăţături sfinte să le fie spre îndreptare.

“ Ce privelişte vrednică de tânguire amară sunt creştinii care nu ştiu în ce constă creştinismul ! Iar această privelişte se înfăţişează acum aproape neîncetat privirilor; acestea sunt mângâiate doar rareori de privelişte contrară, care negreşit e mângâietoare!

Rareori pot, în gloata cea numeroasă a celor care îşi dau numele de creştini, să se oprească asupra unora care sunt creştini şi cu numele şi cu fapta.

Îmi puneţi din nou următoarea problemă: “De ce să nu se mântuiască, îmi scrieţi, păgânii, mahomedanii şi aşa-numiţii eretici ? Între ei sunt oameni cu o mare

bunătate. A-I da pierzării pe aceşti oameni atât de buni ar fi un lucru potrivnic milostivirii lui Dumnezeu!...

Da! Acesta ar fi un lucru potrivnic chiar şi raţiunii omeneşti sănătoase ! Iar ereticii sunt creştini şi ei. A te socoti pe tine însuţi mântuit, iar pe membri celorlalte confesiuni-pierduţi, este un lucru nebunesc şi extrem de trufaş !"
Mă voi strădui să vă răspund cât mai pe scurt, că multa grăire să nu vatăme limpezimea expunerii.

Creştinilor ! Voi judecaţi despre mântuire , dar nu ştiţi ce e mântuirea, nu ştiţi de ce au oamenii nevoie de ea; în fine, nu-L ştiţi pe Hristos, singurul nostru mijloc de mântuire !

Iată adevărata învăţătură despre aceasta, învăţătura Sfintei Biserici Sobornicesti: ***mântuirea stă în recăpătarea împărtăşirii cu Dumnezeu.***

Tot neamul omenesc a pierdut această împărtăşire prin căderea protopărinţilor. Tot neamul omenesc este o tagmă de fiinţe pierite. Pierirea este partea tuturor oamenilor, atât a celor îmbunătăţiţi, cât şi a răufăcătorilor. Ne zămislim în fărădelege, ne naştem în păcat.

"Mă voi coborî în iad la fiul meu plângând" (Fac.37,35), grăieşte Sfântul Patriarh Iacov despre sine şi despre sfântul său fiu, Iosif cel feciorelnic şi preafrumos!

S-au pogorât la iad după încheierea pribegiei lor pământeşti nu numai păcătoşii, ci şi drepţii Vechiului Testament. ***Iată puterea faptelor bune omeneşti, iată preţul virtuţilor firii noastre căzute!***

Pentru a reface împărtăşirea omului cu Dumnezeu, astfel spus pentru mântuire, era neapărată nevoie de răscumpărare.

Răscumpărarea neamului omenesc a fost săvârşită nu de un înger, nu de un arhanghel, nu de vreo alta din fiinţele înalte, dar mărginite şi zidite: a fost săvârşită de Însuşi Dumnezeu, cel Nemărginit.

Pătimirile - partea neamului omenesc - au fost înlocuite de pătimirea Lui; lipsele meritelor omeneşti au fost acoperite de vrednicia Lui nemăsurată.

Toate faptele bune omeneşti, care sunt neputincioase şi se pogoară în iad, au fost înlocuite de o singură faptă bună puternică: credinţa în Domnul nostru Iisus Hristos.

Domnul a fost întrebat de către iudei : ***Ce să facem ca să lucrăm lucrurile lui Dumnezeu ?***

Domnul le-a răspuns : ***Acesta este lucrul lui Dumnezeu: Să credeţi în Cel pe care L-a trimis El*** (În 6,28-29)

O singură faptă bună ne trebuie pentru mântuire credinţa, însă credinţa se arată prin fapte.

Prin credinţă, doar prin credinţă putem intra în împărtăşirea cu Dumnezeu, cu mijlocirea tainelor dăruite de către El.
Degeaba, în chip greşit, gândiţi şi spuneţi că păgânii şi mahomedanii care sunt oameni buni se vor mântui, adică vor intra în împărtăşire cu Dumnezeu! Degeaba vă uitaţi la concepţia contrară acesteia ca la o inovaţie, ca la o rătăcire strecurată în învăţătura Bisericii!

Nu ! Aceasta este învăţătura dintotdeauna a Bisericii celei adevărate, atât a Vechiului, cât şi a noului Testament. ***Biserica a mărturisit dintotdeauna că unul singur este mijlocul de mântuire: Răscumpărătorul! Ea a mărturisit dintotdeauna că până şi cele mai mari virtuţi ale firii căzute se pogoară în iad.***

Dacă drepţii adevăratei Biserici, luminătorii din care lumina Duhul Sfânt, prorocii şi făcătorii de minuni, care credeau în Răscumpărătorul Ce avea să vină, dar care s-au săvârşit din această viaţă înaintea venirii Lui, dacă aceştia s-au pogorât la iad, cum vreţi ca păgânii şi mahomedanii, care nu L-au cunoscut pe Răscumpărător şi nu au crezut în El, să primească, pentru faptul că vi se par dumneavoastră oameni de treabă, mântuirea, pe care ne-o aduce un singur mijloc – unul singur, repet -, care este credinţa în Răscumpărător ?

Creştinilor! Cunoaşteţi-L pe Hristos! Înţelegeţi că nu-L cunoaşteţi, că v-aţi lepădat de El, socotind că mântuirea este cu putinţă fără El, pentru nu ştiu ce fapte bune !

Cel ce crede că te poţi mântui fără credinţă în Hristos se leapădă de Hristos şi, poate fără să îşi dea seama, cade în păcatul greu al hulei împotriva lui Dumnezeu.

“ Socotim, grăieşte Sfântul apostol Pavel, că prin credinţă se va îndreptăţi omul, fără faptele Legii - iar dreptatea lui Dumnezeu vine prin credinţa în Iisus Hristos, pentru toţi şi peste toţi cei ce cred, căci nu este deosebire, pentru că toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu, îndreptăţindu-se în dar cu harul lui, prin răscumpărarea cea prin Hristos Iisus.(Rom.3,28,22-24).

Veţi replica: ***“Sfântul apostol Iacov cere neapărat fapte bune; el învaţă că credinţa fără fapte este moartă “.*** Cercetaţi că anume cere Sfântul apostol Iacov. ***Veţi vedea că el cere, la fel ca toţi scriitorii de Dumnezeu insuflaţi ai Sfintei Scripturi, faptele credinţei, nu faptele bune ale firii noastre căzute ! El cere credinţa vie, mărturisită prin faptele omului celui nou, nu faptele bune ale firii căzute, ce sunt potrivnice credinţei.***

El citează o faptă a Patriarhului Avraam, fapta din care s-a vădit credinţa dreptului : este vorba de aducerea ca jertfă lui Dumnezeu a propriului fiu unul-născut.

A-ţi junghia fiul ca să-l jertfeşti nu este nicidecum o faptă bună potrivit firii omeneşti: aceasta este o faptă bună ca împlinire a poruncii lui Dumnezeu, ca faptă a credinţei.

Uitaţi-vă bine în Noul Testament şi, îndeobşte, în toată Sfânta Scriptură: ***veţi găsi că aceasta cere împlinirea poruncilor lui Dumnezeu, că această împlinire este numită “ fapte “ , că în urma acestei împliniri a poruncilor lui Dumnezeu credinţa în El devine vie, fiind lucrătoare; fără aceasta ea este moartă, fiind lipsită de orice mişcare.***

Şi dimpotrivă, veţi găsi că faptele bune ale firii căzute, care vin din simţuri, din sânge, din porniri şi din simţămintele gingaşe ale inimii sunt oprite şi lepădate! Iar dumneavoastră tocmai prăpăditele astea de fapte bune vă plac la păgâni şi la mahomedani! Pentru ele chiar dacă sunt însoţite de lepădarea lui Hristos, aţi vrea să le daţi mântuirea. Ciudată este părerea dumneavoastră despre raţiunea sănătoasă!

De unde şi până unde, cu ce drept o găsiţi în dumneavoastră? Dacă sunteţi creştin, ar trebui să aveţi despre acesta o concepţie creştinească, nu alta, samavolnică sau luată de nu ştiu unde ! ***Evanghelia ne învaţă că prin cădere am dobândit raţiunea cea cu nume mincinos, că raţiunea firii noastre căzute, oricare ar fi valoarea ei naturală, la orice treaptă de sofisticare ar fi ajuns prin erudiţia lumească, (…) rămâne raţiune cu nume mincinos. Trebuie s-o lepădăm, trebuie să ne***

încredinţăm călăuzirii credinţei: sub această călăuzire, la vremea potrivită, după nevoinţe inseminate în bună credinţă, Dumnezeu îi dăruieşte robului Său credincios înţelegerea Adevărului, astfel spus raţiunea duhovnicească.

Această raţiune poate şi trebuie recunoscută ca raţiune sănătoasă: ea este credinţa cea adeverită pe care Sfântul apostol Pavel a descris-o atât de bine în capitolul 11 al Epitolei către Evrei.

Temelia vieţii duhovniceşti este Dumnezeu. Pe această piatră tare se zideşte ea, şi de aceea nu se clătină şi nu cade.

Iar raţiunea sănătoasă "de care vorbiţi dvs, noi, creştinii, o socotim raţiune atât de bolnavă, atât de întunecată şi rătăcită, încât vindecarea ei nici nu se poate săvârşi altfel decât prin tăierea cu sabia credinţei tuturor cunoştinţelor care o alcătuiesc şi prin lepădarea ei. Iar dacă am recunoaşte-o - pe un oarecare temei şubred, tulbure pururea schimbător- drept sănătoasă, atunci ea " sănătoasă" cum este, negreşit îl va lepăda şi pe Hristos. Lucrul acesta este dovedit de experienţă.

Şi ce va spune raţiunea dumneavoastră sănătoasă? Că a recunoaşte pierzarea oamenilor buni care nu cred în Hristos este ceva contrar ei? Mai mult decât atât : că această pierzare ar fi potrivnică milostivirii unei finite atotbune ca Dumnezeu. Bineînţeles, aţi avut descoperire de Sus despre acest lucru, despre ceea ce este potrivnic şi ceea ce nu este potrivnic milostivirii lui Dumnezeu? Nu? Dar raţiunea dvs sănătoasă arăta asta .

A! Raţiunea dvs sănătoasă!...***Şi totuşi cu raţiunea dvs sănătoasă, de unde aţi scos că puteţi, cu propria minte omenească mărginită, să înţelegeţi ce este potrivnic şi ce nu este potrivnic milostivirii lui Dumnezeu ?***

Daţi-mi voie să-mi rostesc gândul: Evanghelia, altfel spus învăţătura lui Hristos, altfel spus Sfânta Scriptură, altfel spus Sfânta Biserică Sobornicească, ne-au descoperit tot ce poate cunoaşte omul despre milostivirea lui Dumnezeu, care covârşeşte orice filosofare, orice înţelegere omenească, care este de neajuns pentru ele.

Zadarnică este trufia minţii omeneşti atunci când încearcă să-L hotărnicească pe Dumnezeu, Cel fără hotar, când încearcă să explice inexplicabilul, să supună judecăţii sale … pe cine? Pe Dumnezeu! O asemenea întreprindere este o întreprindere satanică !...

Tu care îţi dai numele de creştin şi nu ştii învăţătura lui Hristos! Dacă din această învăţătură cerească , harică, nu ai învăţat că Dumnezeu e de nepătruns cu mintea, du-te la şcoală, ascultă ce învaţă copii acolo!

Profesorii de matematică le explică, vorbind despre teoria infinitului, că aceasta, ca mărime infinită, nu se supune legilor cărora le sunt supuse mărimile finite – numerele - , că rezultatele lui pot fi cu desăvârşire opuse rezultatelor numerelor. Iar tu, vrând să statorniceşti legi lucrării milostivirii lui Dumnezeu, zici: “ Asta se potriveşte cu ea, asta e potrivnic ei ! “ Ea se potriveşte sau nu cu raţiunea ta “ sănătoasă “ cu concepţiile şi senzaţiile tale ! ***Oare din aceasta reiese că Dumnezeu este obligat să înţeleagă şi să simtă aşa cum tu înţelegi şi aşa cum sinti tu ?*** Aşadar nu învinui judecăţile Bisericii de lipsă a bunului simţ şi a smereniei: acesta este neajunsul tău !

Ea, Sfânta Biserică, nu face decât să urmeze neabătut învăţăturii lui Dumnezeu despre lucrările lui Dumnezeu, pe care i-a descoperit-o Dumnezeu Însuşi ! O urmează ascultători toţi fiii ei cei adevăraţi, luminându-se prin credinţă, călcând în picioare raţiunea îngâmfată, care se ridică împotriva lui Dumnezeu !

Credem că putem şti despre Dumnezeu numai ce Dumnezeu a binevoit să ne descopere! Dacă ar fi o altă cale către cunoaşterea de Dumnezeu, o cale pe care să o croim minţii noastre prin propriile puteri, nu ne-ar fi fost dăruită dumnezeiasca descoperire. Ea ne-a fost dăruită pentru că avem neapărată nevoie de ea. Aşadar , deşarte şi mincinoase sunt interpretările proprii şi rătăcirea minţii omeneşti !

Spuneţi : Ereticii sunt tot creştini “. De unde aţi mai scos-o şi pe asta ? ***Numai un om care îşi dă numele de creştin fără să ştie nimic despre Hristos se va socoti, în adâncul neştiinţei sale, creştin de acelaşi fel ca ereticii şi nu va deosebi sfânta credinţă creştinească de odraslele blestemului - ereziile hulitoare de Dumnezeu ! Astfel judecă despre acesta creştinii adevăraţi!*** Numeroase cete de sfinţi au primit cununa mucenicească, au ales mai degrabă cele mai cuplite chinuri, închisoarea, surghiunul, decât să se învoiască a avea împărtăşire cu ereticii în învăţătura de Dumnezeu hulitoare a acestora.

Biserica Sobornicească a socotit dintotdeauna erezia un păcat de moarte, a socotit dintodeauna că omul molipsit de cumplita boală a ereziei este mort sufleteşte, străin de har şi de mântuire, părtaş diavolului şi al pierzării acestuia.

Erezia este un păcat al minţii. Erezia este un păcat mai mult diavolesc decât omenesc; ea este fiică a diavolului, născocire a lui, necredinţa apropiată de închinarea la idoli.

Părinţii numesc de obicei închinarea la idoli," necredinţă ", iar erezia - " rea credinţă ". În închinarea la idoli, diavolul primea cinstire ca un dumnezeu de la oamenii orbiţi, iar prin erezie îi face pe oamenii ce orbecăie părtaşi păcatului său de căpetenie: hulă împotriva lui Dumnezeu. Cine va citi cu luare-aminte Actele Sinoadelor Ecumenice se va convinge cu uşurinţă că ereticii au un caracter cu totul satanic: va vedea cumplita lor făţărnicie, trufia lor cea nemăsurată, va vedea purtarea lor alcătuită din minciună necontenită, va vedea că ei sunt dedaţi la tot felul de patimi josnice, va vedea că ei, atunci când le stă în putere, nu se dau în lături de la cele mai cumplite fărădelegi.

Deosebit de grăitoare în această privinţă este ura lor cea neîmpăcată faţă de fiii Bisericii Adevărate şi setea de sângele lor ! Erezia este unită cu împietrirea inimii, cu o cumplită întunecare şi vătămare a minţii; se ţine cu îndărătnicie în sufletul molipsit de ea, şi greu este pentru om să se vindece de această boală ! Orice erezie cuprinde hulă împotriva Duhului Sfânt ; ea huleşte fie dogma Sfântului Duh, dar neapărat Îl huleşte pe Sfântul Duh. Esenţa oricărei erezii este hulă împotriva lui Dumnezeu.

***Sfântul Flavian, patriarhul Constantinopolului**, care a pecetluit cu sângele său mărturisirea credinţei adevărate, a rostit hotărârea Sinodului Local de la Constantinopol împotriva ereziarhului Eutihie în cuvintele următoare: " Eutihie, până acum preot şi arhimandrit, a fost dat în vileag pe deplin atât de faptele lui din trecut, cât şi de lămuririle lui de acum că este părtaş rătăcirilor lui Valentin şi Apolinarie, că urmează cu îndărătnicie hulei lor împotriva lui Dumnezeu, cu atât mai mult cu cât nici măcar n-a băgat de seamă sfaturile şi poveţele noastre spre primirea învăţăturii celei sănătoase. Drept aceea, plângând şi suspinând pentru pierirea lui cea desăvârşită, vestim în numele Domnului nostru Iisus Hristos că el a căzut în hulă de Dumnezeu, că este lipsit de tot cinul preoţesc, de împărtăşirea noastră şi de cârmuirea mănăstirii sale, dându-le de ştire tuturor celor ce vor sta de vorbă cu el sau vor merge la el de acum înainte că vor fi supuşi afuriseniei ."*

Această hotărâre este un model al părerii generale a Bisericii Sobornicești despre eretici; această hotărâre a fost recunoscută de toată Biserica şi întărită de Sinodul Ecumenic de la Calcedon.

Erezia lui Eutihie stătea în aceea că el nu mărturisea în Hristos după întrupare două firi, aşa cum mărturiseşte Biserica, ci recunoştea doar singură firea dumnezeiască. Veţi spune :" Şi atât, asta e toată vina lui ? …" Caraghios prin lipsa lui de cunoaştere adevărat şi cumplit de jalnic prin miezul şi urmările sale răspunsul dat de o oarecare persoană sus-pusă, investită cu puterea acestei lumi, Sfântului Alexandru, Patriarhul Alexandriei, cu privire la erezia ariană! Persoana cu pricina îl sfătuieşte pe patriarh să păstreze pacea, să nu stârnească gâlceavă, care este atât de potrivnică duhului creştinismului, din pricina unor cuvinte; scrie că el nu găseşte nimic condamnabil în învăţătura lui Arie, ci doar o anumită deosebire în modul de exprimare.

Acest " mod de exprimare în care nu este nimic condamnabil " , observă istoricul Fleury, respinge Dumnezeirea Domnului nostru Iisus Hristos – numai atât ! Aşadar dărâma toată credinţa creştină - numai atât!

Remarcabil este faptul că toate ereziile din vechime, sub felurite măşti schimbătoare, năzuiau spre un singur scop: ele respingeau Dumnezeirea Cuvântului şi răstălmăceau dogma Întrupării.

Cele mai noi se străduie în primul rând să respingă lucrările Duhului Sfânt: cu hule îngrozitoare, ele au lepădat dumnezeiasca Liturghie, toate tainele, toate lucrurile în care Biserica Sobornicească a recunoscut dintotdeauna lucrarea Sfântului Duh. Ele numesc lucrurile acestea" rânduieli omeneşti " ba chiar şi mai obraznic : " superstiţie, " rătăcire " ! Bineînţeles în erezie nu vedeţi nici tâlhărie , nici hoţie ? Poate pentru că n-o socotiţi păcat ?

În ea este lepădat Fiul lui Dumnezeu, în ea este lepădat şi hulit Duhul Sfânt - numai atât! ***Cel care a primit şi ţine o învăţătură hulitoare de Dumnezeu, cel ce rosteşte hulă împotriva lui Dumnezeu nu tâlhăreşte, nu fură, chiar face faptele cele bune ale firii căzute! Cum poate Dumnezeu să-I refuze mântuirea !?.. Toată pricina ultimei dumneavoastră nedumeriri , ca şi a tuturor celorlalte, este profundă necunoaştere a creştinismului ! Să nu credeţi că această necunoaştere este un neajuns de mică însemnătate ! Nu !***

Urmările ei pot fi pierzătoare, mai ales acum, când în societate circulă nenumărate cărticele cu titlu creştin, dar cu învăţătură satanicească. Neştiind adevărata învăţătură creştină, puteţi primi un gând mincinos, hulitor de Dumnezeu, drept adevăr, vi-l puteţi însuşi, iar odată cu el vă veţi însuşi şi pierzarea veşnică. Hulitorul de Dumnezeu nu se va mântui ! Acele nedumeri pe care le-aţi exprimat în scrisoarea dumneavoastră sunt nişte vrăjmaşi cumpliţi ai mântuirii dvs. Miezul

lor este lepădarea de Hristos! Nu vă jucaţi cu mântuirea dvs , nu vă jucaţi ! Atfel veţi plânge veşnic .

Îndeletniciţi-vă cu citirea Noului Testament şi a Sfinţilor Părinţi ai Bisericii Ortodoxe , nu a Terezelor, nu a Franciscilor şi a celorlalţi smintiţi apuseni pe care biserica lor eretică îi dă drept sfinţi !

Cercetaţi la Sfinţii Părinţi ai Bisericii Ortodoxe cum trebuie înţeleasă corect Scriptura, ce fel de vieţuire, de gânduri şi simţăminte se cuvine să aibă creştinul.

Pornind de la Scriptură şi de la credinţa vie, să-L cercetaţi pe Hristos şi să cercetaţi creştinismul. Înainte de a veni ceasul cel înfricoşător în care că veţi înfăţişa lui Dumnezeu spre a fi judecat, dobândiţi îndreptăţirea pe care El o dă în dar tuturor oamenilor prin creştinism."

(Notă: Fragment preluat din cartea " De la întristarea inimii la mângâierea lui Dumnezeu – Scrisori către mireni " autor Sfântul Ignatie Briancianinov.)

Sfântul Ignatie Briancianinov - Predici la Triod şi Penticostar (pdf)

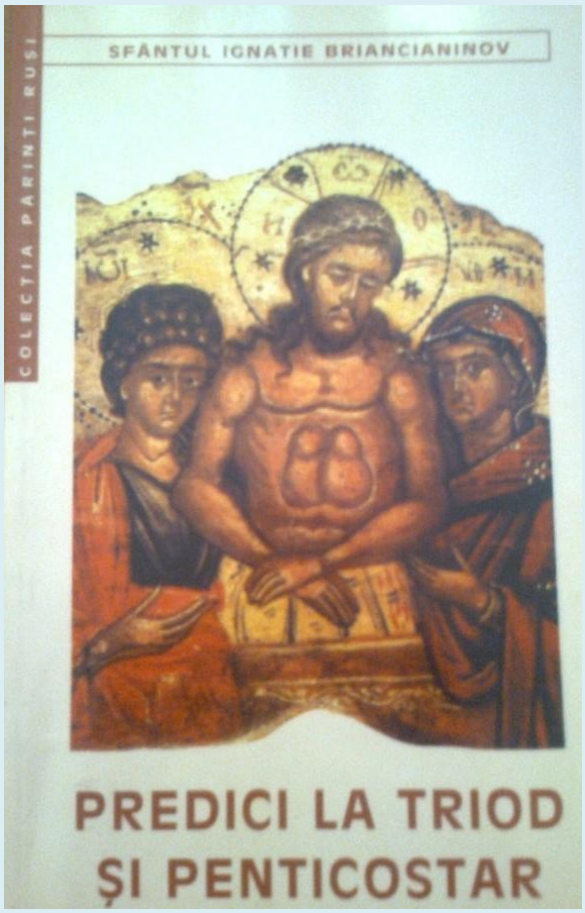

https://www.academia.edu/42899925/Sf%C3%A2ntul_Ignatie_Briancianinov_-_Predici_la_Triod_%C5%9Fi_Penticostar

https://www2.slideshare.net/steaemy1/predici-la-triod-si-penticostar/steaemy1/predici-la-triod-si-penticostar

https://archive.org/details/predici-la-triod-si-penticostar

***

Călăuzindu-ne pas cu pas prin cea mai densă perioadă a anului liturgic, Predicile la Triod şi Penticostar ale marelui povăţuitor duhovnicesc din secolul al XIX-lea cuprind, într-o formă concisă, poetică şi lesne de înţeles, lămurirea practică a principalelor aspecte ale vieţii creştine: rugăciunea, pocăinţa, postirea, smerenia, lupta cu patimile, spovedania, dreapta credinţă.

Traducerea a fost efectuată după originalul în limba rusă: Episkop Ignatii Brian-cianinov, Tvorenia, vol. IV, Sankt-Peterburg, Tipo-litografia M.P. Frolovoi, 1904.

&&&

Predică în Duminica Orbului - Despre părerea de sine şi smerita cugetare

Iubiţi fraţi! După vindecarea orbului, despre care am auzit astăzi în Sfânta Evanghelie, Domnul nostru Iisus Hristos a zis: ***Spre judecată am venit Eu în lumea aceasta, ca cei ce nu văd să vadă şi cei ce văd să fie orbi*** (In. 9, 39). Nişte trufaşi înţelepţi şi drepţi ai acestei lumi, cum erau fariseii iudei, nu puteau să asculte netulburaţi aceste cuvinte ale Domnului. Iubirea lor de sine şi înalta părere pe care o aveau despre ei înşişi s-au socotit jignite. La cuvintele Domnului ei au răspuns printr-o întrebare în care se făceau vădite în acelaşi timp şi nemulţumire, şi părere de sine, şi zeflemea, şi ură către Domnul, toate unite cu dispreţ faţă de El. ***Au doar şi noi suntem orbi?*** - au zis ei. Prin răspunsul Său la întrebarea fariseilor, Domnul a zugrăvit starea lor sufletească, ce fusese pricina începătoare a întrebării. ***De aţi fi fost orbi, le-a grăit El, n-aţi avea păcat. Voi, însă, ziceţi: vedem; pentru aceasta, păcatul vostru rămâne*** (Ioan 9, 40-41).

Ce înfricoşătoare boală sufletească este părerea de sine! În treburile omeneşti, ea îl lipseşte pe cel mândru de ajutorul şi sfatul aproapelui, ***iar în lucrarea lui Dumnezeu, în lucrarea mântuirii, ea i-a lipsit şi îi lipseşte pe trufaşii farisei de cea mai preţioasă comoară, de darul lui Dumnezeu adus din cer de Fiul lui Dumnezeu: i-a lipsit şi îi lipseşte de dumnezeiasca Descoperire şi de cea mai apropiată împărtăşire cu Dumnezeu, care este unită cu primirea acestei Descoperiri.***
Fariseii se socoteau pe sine văzători, adică stăpâni în treapta cea mai înaltă şi pe deplin îndestulătoare ai adevăratei cunoştinţe de Dumnezeu, care nu au nevoie de nici o altă sporire şi învăţătură - şi pe acest temei au lepădat învăţătura despre Dumnezeu, pe care o predanisea chiar Dumnezeu în chip nemijlocit.

Virtutea potrivnică trufiei şi felului aparte în care aceasta se arată în duhul omenesc - părerea de sine - este smerenia. Precum trufia este prin excelenţă boală a duhului nostru, păcat al minţii, aşa şi ***smerenia este starea cea bună şi fericită a duhului, este prin excelenţă virtute a minţii.*** Din această pricină, ea este foarte des numită în Sfânta Scriptură şi în scrierile Sfinţilor Părinţi „smerită cugetare". ***Ce e smerita cugetare?*** **Smerita cugetare** este vederea nerătăcită a omului asupra omenirii: prin urmare, ea **este vederea nerătăcită a omului asupra sa.** ***Lucrarea nemijlocită a smereniei, altfel spus a smeritei cugetări, stă în aceea ca vederea nerătăcită a omului asupra omenirii şi asupra sa să-l împace pe om cu sine, cu societatea***

omenească, cu patimile, neajunsurile, abuzurile acesteia, cu împrejurările particulare şi obşteşti - să îl împace cu pământul şi cu cerul. Virtutea aceasta şi-a primit numele de „smerenie" (smirenie) de la pacea (mir) lăuntrică a inimii pe care o naşte. Când avem în vedere doar starea de linişte, de bucurie, de fericire pe care o pricinuieşte în noi, o numim „smerenie"; iar când vrem ca împreună cu starea să arătăm, totodată, şi izvorul acestei stări, vorbim de „smerita cugetare".

Să nu credeţi, iubiţi fraţi, că definiţia pe care am dat-o, în care se spune că smerita cugetare este felul nerătăcit de a gândi al omului cu privire la omenire îndeobşte şi la sine însuşi în particular, ar fi o definiţie dată după bunul meu plac. Această definiţie a smereniei şi a smeritei cugetări a fost dată de însuşi Domnul. El a zis: ***De veţi cunoaşte adevărul, adevărul vă va slobozi pe voi*** (Ioan 8, 31-32). ***Dar ce este libertatea duhovnicească pe care o dă Adevărul, dacă nu sfânta pace harică a sufletului, dacă nu sfânta smerenie, dacă nu sfânta smerită cugetare evanghelică? Adevărul dumnezeiesc este Domnul nostru Iisus Hristos*** (Ioan 14, 6). ***El a vestit: învăţaţi-vă de la Mine, de la Adevărul dumnezeiesc, că sunt blând şi smerit cu inima, şi veţi afla odihnă sufletelor voastre*** (Matei 11, 29). ***Smerita cugetare este acel fel de a gândi al omului despre sine şi despre omenire pe care l-a insuflat şi îl insuflă Adevărul dumnezeiesc*** („***Gura smeritului cugetător grăieşte adevărul", a spus prea cuviosul Marcu Ascetul, Despre legea duhovnicească***,cap. 9. Vezi Filocalia, vol. 1, ed. cit.). Părerea de sine este amăgire de sine amară şi pierzătoare, e înşelare ucigaşă, cu care se înşală pe sine omenirea orbită şi cu care o înşală pe aceasta dracii.

Mincinoase sunt vederile şi temeiurile mândriei omeneşti, părerii de sine omeneşti. Cel mândru vede în sine însuşi o fiinţă de sine stătătoare, nu o zidire a lui Dumnezeu; viaţa pământească i se înfăţişează ca ceva fără de sfârşit, iar moartea şi veşnicia ca şi cum nici n-ar fi. Pronia lui Dumnezeu nici nu există pentru el: el recunoaşte drept cârmuitoare a lumii numai raţiunea omenească. Toate gândurile lui se târăsc pe pământ; viaţa lui este adusă pe de-a-ntregul jertfă pământului, pe care el ar vrea să statornicească o necurmată desfătare de păcat. Şi tocmai spre acest ţel nebunesc şi cu neputinţă de împlinit năzuiesc din răsputeri fariseul şi saducheul orb.

- *Dimpotrivă, aducerea-aminte de moarte îl însoţeşte pe smeritul cugetător în calea vieţii pământeşti, îl învaţă să lucreze pe pământ pentru veşnicie - şi, ceea ce este minunat, însufleţeşte faptele lui cu duh deosebit de binefăcător.*

- *Smeritul cugetător lucrează pentru virtute, nu pentru aţâţarea patimilor şi nu pentru mulţumirea patimilor: prin urmare, faptele lui nu au cum să nu fie binefăcătoare pentru societatea omenească.*
- *Smeritul cugetător se vede ca pe un nimicnic firicel de praf în faţa uriaşei mărimi a lumii zidite, între vremurile, neamurile (generaţiile) şi întâmplările omeneşti trecute şi viitoare.*

➢ ***Mintea şi inima smeritului cugetător sunt în stare să primească dumnezeiasca învăţătură creştinească şi să sporească fără încetare în virtuţile creştineşti;***

➢ ***mintea şi inima smeritului cugetător văd şi simt căderea firii omeneşti şi, ca atare, sunt în stare să-L recunoască şi să-L primească pe Răscumpărătorul.***

Smerita cugetare nu vede vreun lucru de preţ în firea căzută omenească: ea vede în omenire o minunată zidire a lui Dumnezeu, dar vede, totodată, şi păcatul ce a pătruns în toată fiinţa omului, care a otrăvit această fiinţă;
Smerita cugetare, recunoscând măreţia zidirii lui Dumnezeu, recunoaşte totodată şi urâţenia zidirii schimonosite de păcat; ea se tânguie necontenit pentru această nenorocire. Ea priveşte pământul ca pe tărâmul surghiunului său, năzuieşte să recapete prin pocăinţă Cerul, pe care l-a pierdut prin părerea de sine. Însă, mândria şi părerea de sine, care au mijlocit omenirii căderea şi pierzarea, nu văd şi nu recunosc căderea în firea omenească: ele văd în aceasta numai lucruri de preţ, numai calităţi şi însuşiri alese; ele socot chiar şi bolile sufleteşti, chiar şi patimile drept lucruri de cinste. Aceste vederi asupra omenirii fac gândul la Răscumpărătorul cu totul străin şi de prisos.

Vederea celor mândri este o înfricoşătoare orbire, iar nevederea celor smeriţi este putinţa de a vedea Adevărul. Tocmai despre asta vorbeşte Domnul când spune: ***Spre judecată am venit Eu în lumea aceasta, ca cei ce nu văd să vadă şi cei ce văd să fie orbi. Cei smeriţi L-au primit pe Domnul, şi au fost luminaţi de Lumina dumnezeiască***; cei mândri, mulţumiţi de sine, L-au lepădat, şi s-au întunecat şi mai mult prin lepădarea şi hulirea lui Dumnezeu.

Puternic luminează câteodată stelele pe cerul curat al nopţii, întrecându-se în a da strălucire îmbelşugată; însă, când se arată soarele, stelele pier - pier ca şi cum nu ar mai fi, cu toate că de fapt ele rămân în locurile lor. Şi virtuţile omeneşti, atunci când sunt puse faţă în faţă între ele, au o anumită lumină: însă, când se arată binele dumnezeiesc, ele se fac nevăzute înaintea Luminii Dumnezeirii. Apostolul, vorbind despre virtuţile patriarhului Avraam, a zis că Avraam are laudă, dar nu la Dumnezeu; iar în privinţa lui Dumnezeu, că a crezut Avraam lui Dumnezeu, şi i s-

a socotit credinţa întru dreptate (Romani 4, 2-3). Aşa se cuvenea să facă şi fariseii, care se lăudau că se trag după trup din Avraam, dar după duh se înstrăinaseră de el. Împotriva felului de a lucra al lui Avraam, ei au vrut să-şi păstreze părutele însuşiri de preţ ale omului celui vechi, şi prin aceasta s-au făcut neînstare să se cunoască pe sine şi să îl cunoască pe Dumnezeu; ei au auzit înfricoşătoarea osândă a Domnului: ***De aţi fi fost orbi, n-aţi avea păcat. Voi, însă, orbi fiind, ziceţi: vedem; pentru aceasta, păcatul vostru rămâne.*** „Vi l-aţi însuşit şi l-aţi întipărit hotărâtor în voi înşivă prin părerea de sine”.

Sfântul apostol Pavel a fost în tinereţea sa ucenic al fariseilor; el însă n-a urmat împietririi şi părerii lor de sine. El a fost, precum istoriseşte singur despre sine pentru zidirea noastră, evreu din evrei, după lege fariseu, după dreptatea cea din Lege fără de prihană. ***Ci cele ce îmi erau mie dobânzi, spune el, acestea le-am socotit pentru Hristos pagubă, iar mai vârtos le şi socotesc toate pagubă a fi pentru covârşirea cunoştinţei lui Hristos Iisus, Domnului meu*** (Fii. 3, 5-8).

Iubiţi fraţi! Să urmăm Sfântului apostol Pavel şi celorlalţi sfinţi bineplăcuţi ai lui Dumnezeu: să ne apropiem de Dumnezeu după ce vom fi lepădat pe deplin pierzătoarea părere de sine prin mijlocirea smereniei. ***Prin mijlocirea smereniei să ne lipim de Dumnezeu; să atragem la sine prin mijlocirea smereniei luarea-aminte şi milostivirea Dumnezeului nostru, Care a zis: Spre cine voi căuta, fără numai spre cel smerit şi blând, care tremură de cuvintele Mele?*** (Is. 66, 2).

- ***Prin vederea şi recunoaşterea păcatelor noastre ne vom înscrie în rândul păcătoşilor iubiţi de Dumnezeu;***
- ***prin lepădarea părerii de sine ne vom scoate din rândul drepţilor mincinoşi - altminteri Se va lepăda de noi Dumnezeu, Care a zis: N-am venit să chem pe cei drepţi, ci pe cei păcătoşi la pocăinţă*** (Matei 9, 13).

Inima noastră să fie zidită prin smerenie întru jertfelnic duhovnicesc închinat lui Dumnezeu, şi preotul Dumnezeului Preaînalt - mintea noastră - să-I înalţe Lui jertfe duhovniceşti, să înalţe jertfa străpungerii, jertfa pocăinţei, jertfa mărturisirii, jertfa rugăciunii, jertfa milei, umplând din plin fiecare jertfă cu smerita cugetare: că inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi (Ps. 50, 19). ***Amin.***

Sfântul Ignatie Briancianinov - Cuvânt despre om (pdf)

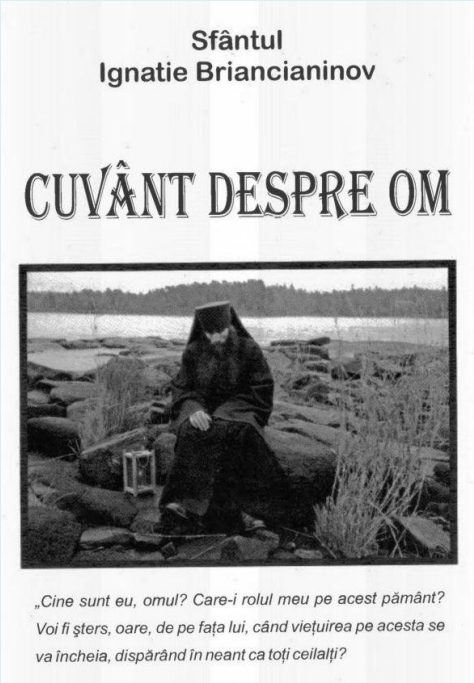

„Cine sunt eu, omul? Care-i rolul meu pe acest pământ? Voi fi şters, oare, de pe faţa lui, când vieţuirea pe acesta Se va încheia, dispărând în neant ca toţi ceilalţi?"

https://www.academia.edu/42900038/Sf%C3%A2ntul_Ignatie_Briancianinov_-_Cuv%C3%A2nt_despre_om

https://www2.slideshare.net/steaemy1/cuvant-despre-om

https://archive.org/details/cuvant-despre-om

****

Traducerea a fost efectuată după originalul în limba rusă Episcop Ignatii Briancianinov, „Slovo o celoveke"

© Editura Egumeniţa pentru prezenta ediţie
Editura Egumeniţa I.S.B.N.:
978 - 973 - 8926 - 47 - 9

Carte tipărită cu binecuvântarea Prea Sfinţitului părinte Galaction, episcopul Alexandriei şi Teleormanului

Prefaţă

Autorul acestei lucrări - episcopul Ignatie Briancianinov (1807 - 1867) - este renumitul ascet rus şi scriitor al diverselor cărţi duhovniceşti din secolul al XIX-lea.
Scrierile simt semnificative printr-o amplă şi adâncă cunoaştere a Sfintei Scripturi şi a scrierilor Sfinţilor Părinţi ai Bisericii Ortodoxe, cât şi prin faptul că au fost prelucrate şi li s-a dat un aspect care contribuie cerinţelor duhovniceşti contemporane.

Ele au fost editate încă pe când sfântul era în viaţă iar în anul 1886 au fost reeditate în cinci volume. Fiind scrise cu o deosebită şi excepţională iscusinţă, acestea reprezintă, prin conţinutul lor, un adevărat material didactic pentru cei ce au râvnă de a merge pe calea cea strâmtă a cunoaşterii lui Dumnezeu.

Lucrarea prezentă, intitulată Cuvânt despre om, nu a fost inclusă în cele cinci volume, nevăzând lumina tiparului vreme îndelungată. Aceasta face parte din acele scrieri ale sfântului cu conţinut filozofico-dogmatic. Pentru faptul că în ea sunt expuse, în mod sistematic, numeroase învăţături despre adevăr, i s-ar putea atribui titlul de studiu privind antropologia creştină.

Învăţătura despre om a Sfântului Ignatie are la bază Sfânta Tradiţie a Bisericii Ortodoxe, Sfânta Scriptură, cât şi Scrierile Sfinţilor Părinţi. Concepţiile care nu au un caracter ortodox şi cele care sunt împotriva religiei nu sunt examinate în cadrul acestei lucrări deoarece sfântul le pune pe seama acelor „plăsmuiri" sau născociri ale „conştiinţei umane căzute". Această antropologie, deşi este preluată din tradiţia patristică, îşi are totuşi particularităţile sale.

Sfântul Ignatie este preocupat atât de descoperirea celor mai optime şi mai eficiente căi de vindecare a sufletului de păcat, cât şi de problemele ascezei şi practicii pastorale. Privitor la această tematică, el împărtăşeşte idei din următorii Sfinţi Părinţi: Ioan Gură de Aur, cuviosul Macarie cel mare şi Isaac Sirul.

Însă ideea de bază privind învăţătura despre om este preluată de către Sfântul Ignatie de la Sfântul apostol Pavel, care susţine că omul reprezintă-n sine o Biserică, iar rolul lui este de a se sfinţi şi de a se umple de Duh Sfânt. În caz contrar, această biserică „cuvântătoare" s-ar putea transforma într-un locaş al duhurilor necurate, adică al demonilor, ne mai existând nici o altă opţiune.
El face o delimitare a istoriei universale prin trasarea a două axe.

⇒ *Prima este reprezentată de cei care aspiră să ajungă la cer, considerând viaţa pământească un mijloc de pocăinţă, iar pământul ca adăpost provizoriu, adică ţara izgonirii din Rai.*

⇒ *A doua axă însă este constituită de acei care uitând de pocăinţă şi de mântuire, îşi rânduiesc viaţa pământească după bunul plac, rămânând în starea cea de după cădere care are ca final totala supunere „împăratului acestei lumi" - adică diavolului.*

Conţinutul lucrării este întocmit dintr-un plan obişnuit începând cu introducerea, urmată de o serie de cuvinte despre crearea lumii, a omului, despre starea lui în Rai, despre cădere şi despre cum a decurs ulterior viaţa pământească a omenirii. A doua parte este începută cu venirea în lume a Domnului Hristos, după care manuscrisul este întrerupt.

Din toate acestea rezultă că Sfântul Ignatie a scris această lucrare cu puţin timp înainte de fericitul său sfârşit (30 aprilie 1867).

Numeroase idei din această carte care se referă la Rai şi la iad, la cunoaşterea binelui şi răului, la relativitatea sufletului omenesc sunt tratate şi în alte opere ale episcopului Ignatie, cum ar fi:

- „Cuvânt despre starea firească a omului în raport cu binele şi răul";
- „Relaţia - chipul şi asemănarea lui Dumnezeu în om" (Experienţele ascetice, voi. II);
- „Cuvânt despre moarte" (Experienţe ascetice voi. III).

În cadrul operei „Cuvânt despre om", autorul face trimitere la scrierile sale menţionate anterior, fapt care întăreşte convingerea că această lucrare a fost scrisă în ultimii ani de viaţă a sfântului, rămânând astfel o operă nefinisată şi nerevizuită spre regretul tuturor.

De menţionat este faptul că problemele privind învăţătura despre om au legătură cu hristologia şi soteriologia.

Cu toate acestea, lucrarea de faţă poate fi considerată un mijloc de zidire duhovnicească a celor ce voiesc „să se mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vină" (1 Tim. 2,4).

Textul acestei lucrări s-a păstrat în arhiva familiei Florenski. Probabil acest text s-a preconizat să fie publicat în „Buletinul teologic" al cărui redactor a fost pr. Pavel

Florenski, între anii 1912 - 1917 însă, din motive necunoscute, nu s-a ajuns la realizarea acestui lucru. Textul a fost propus de egumenul Andronic (Trubaciov) şi pregătit pentru tipărire de arhimandritul Isaia (Belov).

Arhim. Isaia, Lavra Sfintei Treimi
a Sfântului Serghie de Radonej
Căci de ne-am fi judecat noi înşine,
Nu am mai fi judecaţi (1 Cor. 11,31)

Marea apostazie de arhiepiscop Averchie de Jordanville

Partea I: Sfântul ierarh Ignatie Briancianinov şi scrierile sale

Apărător al Ortodoxiei, învăţător şi făptuitor al rugăciunii şi al pocăinţei, împodobire de Dumnezeu insuflată a arhiereilor, slavă şi laudă a monahilor, cel ce prin scrierile tale ne-ai înduhovnicit pe noi toţi. Flaut duhovnicesc, Ignatie de Dumnezeu înţelepţit, roagă-L pe Cuvântul Hristos Dumnezeu, pre carele în inima ta L-ai purtat, să ne dăruiască nouă mai înainte de sfârşit pocăinţă (Troparul Sfântului ierarh Ignatie)

***

La Sinodul local al Bisericii Ortodoxe Ruse, consacrat mileniului de la creştinarea Rusiei (iunie 1988, Lavra Serghiev Posad), Sfântul ierarh Ignatie a fost alăturat la

ceata sfinţilor. De la această dată, moaştele sale odihnesc în Biserica Mântuitorului din Mânăstirea Tolgsk-Vedenskidin oraşul Iaroslavl. „Flaut duhovnicesc” a fost numit el în troparul închinat lui.

Viaţa sa aminteşte istoria vechilor paterice. S-a născut la 6 februarie 1807 în satul Pokrovskoie, gubernia Vologda, în familia unui demnitar înstărit. Din copilărie îi plăcea să citească cărţi duhovniceşti. De la vârsta de 15 ani începe să viseze la viaţa monahicească şi la intrarea în mânăstire, dar este trimis de către tatăl său la Şcoala Superioară de Inginerie Militară de la Sankt-Petersburg. La examen era de faţă şi viitorul împărat, marele cneaz Nicolai Pavlovici. Înfăţişarea nobilă a tânărului şi cunoştinţele sale strălucite l-au interesat pe marele cneaz, care l-a invitat la palatul Anicikov, reşedinţa sa. Din acest timp Briancianinov devine pensionarul marelui cneaz. Era primul la toate ştiinţele.

Puţini însă erau cei care bănuiau ce se petrece în tainiţele sufletului viitorului inginer militar. ***„Au trecut aproape doi ani de preocupări lumeşti - îşi amintea el - timp în care în sufletul meu s-a născut şi a crescut o pustietate îngrozitoare, a apărut foamea şi dorul neostenit după Dumnezeu. Am început să deplâng nepăsarea mea, acea uitare şi delăsare a credinţei la care ajunsesem, pacea fericită pe care o pierdusem, acea deşertăciune ce mă cotropise şi care mă apăsa, mă înfricoşa, mă umplea de sentimentul părăsirii, al lipsei de viaţă !”*** Era tânguirea sufletului ce se îndepărtase de adevărata sa viaţă - Dumnezeu.

Cugetările la ştiinţele studiate de el cu asiduitate în şcoală l-au adus în pragul deznădejdii. ***„Întrebam ştiinţele: „Ce bunuri îi daţi voi omului ? Omul este veşnic, şi bunurile sale se cuvine să fie veşnice. Arătaţi-mi acele bunuri veşnice, acea bogăţie veritabilă, pe care aş putea s-o iau în cealaltă lume ! Până acum am văzut numai cunoştinţe, ca să zic aşa, împrumutate, la nivel terestru, nemaifiind bune la nimic după despărţirea sufletului de trup ... Ştiinţelor ! Daţi-mi, dacă sunteţi în stare, ceva veşnic, pozitiv, daţi-mi ceva inalienabil şi adevărat, ceva vrednic de a fi numit proprietate a omului !” Ştiinţele tăceau”.***

În această perioadă, Briancianinov frecventa casa lui Alexie Olenin, preşedintele Academiei de Arte, unde, potrivit tradiţiei, se adunau dintotdeauna scriitorii, artiştii, savanţii.

Aici el se întâlnea cu Puşkin, Gnedici, Krîlov, îşi citea compoziţiile sale rămase necunoscute nouă. Dar slava unui scriitor nu-l interesa. Literatura laică ce prospera în societatea cultivată, voit sau nevoit era în opoziţie cu Biserica.

Gogol a afirmat că literatura ar trebui să fie „o treaptă nevăzută spre creştinism”, dar în ansamblu literatura rusă n-a mers pe această cale.

Dacă în „artistism”, după cum socoteau Sfinţii Părinţi, aproape negreşit se ascunde păcătoşenia, de aceasta se fac vinovate falsele tradiţii multiseculare. Ştiinţa pătrundea în lume, literatura în suflet, şi dacă el (sufletul) nu era temeinic apărat de credinţa în adevăratul Dumnezeu, atunci el se degrada şi pierea. Pierea de „frumuseţile” neobişnuite şi de rezultatele extraordinare.

Literatura şi ştiinţa slujeau aceleiaşi tendinţe, de îndepărtare a omului de Hristos, de fărâmiţare a sufletului, de împrăştiere şi distrugere a tuturor puterilor sufleteşti ale omului, în loc de a le reuni laolaltă.

După cum observa Sfântul ierarh Ignatie: ***„Talentul omenesc, în toată puterea şi frumuseţea sa nefericită, s-a dezvoltat mai ales în direcţia reprezentării răului; în reprezentarea binelui el apare îndeobşte slab, palid, nefiresc”.***

Pentru ca scriitorul să poată deosebi „lumina de întuneric”, Sfântul ierarh Ignatie îl îndruma să-i citească pe Sfinţii Părinţi. ***„Optsprezece veacuri în glasul lor - scria el în eseul autobiografic „Plângerea mea” (1847) - mărturisesc unanim unicitatea învăţăturii dumnezeieşti !”***

Împreună cu colegul său, Mihail Cihacev, viitorul ierarh lua parte la slujbele de la Catedrala Kazanskaia şi vizita adesea metocul Mânăstirii Valaam. În căutările lor duhovniceşti, ei au fost ajutaţi foarte mult şi de călugării de la Lavra Sfântului Alexandru Nevski. „Dimitrie Briancianinov - scrie biograful său - devenise în suflet un adevărat ascet, înconjurându-se de scrierile Sfinţilor Părinţi, pe care le recitea cu ardoare”.

După terminarea şcolii, el a început lupta pentru demisie. Împotriva lui s-a ridicat întreaga conducere, împreună cu marele cneaz şi cu împăratul Nicolai Pavlovici (era în 1826). A fost chemat la palatul Mihailovski, unde i s-a propus orice slujbă şi orice post în regimentul de gardă, Briancianinov însă o ţinea una şi bună, zicând că el voieşte să se ducă la mânăstire.

„Mai onorabil e să-ţi salvezi sufletul, rămânând în lume”, a remarcat marele cneaz. „A rămâne în lume şi a dori să te mântuieşti - răspundea tânărul ofiţer - e totuna cu a nimeri în foc şi a dori să nu arzi”. A fost trimis totuşi să slujească în Cetatea Dinaburg. Aici, el îşi petrecea timpul în singurătate, bolind şi corespondând cu ieromonahul Leonid (Nagolkin), viitorul stareţ de la Pustia Optina, cu care făcuse

cunoştinţă în Lavră. După convorbirea cu el, Briancianinov scria: ***„Părintele Leonid mi-a smuls inima ... îl voi urma pe stareţ şi mă voi preda lui cu tot sufletul”.***

În cele din urmă, sănătatea lui s-a înrăutăţit într-atât încât în 1827 demisia i-a fost acceptată. Asta s-a întâmplat fără ştirea părinţilor, care, aflând vestea, au încetat de a-i mai trimite vreun ajutor bănesc şi au rupt orice relaţie cu el.

Rămânând fără mijloace financiare, a sosit la Petersburg în straie ţărăneşti şi de acolo s-a îndreptat spre Mânăstirea Sfântul Alexandru Svirski, aflată pe malul Lacului Ladoga. Acolo vieţuia pe atunci părintele Leonid. În 1829 s-a aflat un timp la Pustia Optina.

În 1831, Briancianinov a primit schima mică în Catedrala Învierii Domnului din Vologda, luând numele de Ignatie în cinstea Sfântului sfinţitului mucenic Ignatie, Purtătorul de Dumnezeu.

La data de 4 iulie, în acelaşi an, a fost hirotonit ierodiacon, apoi ieromonah, iar în 1832 a fost numit egumen al Mânăstirii Lopotov. La 1 ianuarie 1834, din dispoziţia sinodului, egumenul Ignatie a fost ridicat la rangul de arhimandrit şi trimis, din ordinul împăratului, la Pustia Serghievo, nu departe de Sankt-Petersburg. Aici a petrecut 23 de ani.

Împovărat de nenumărate sarcini gospodăreşti, Briancianinov a găsit totuşi timp să se ocupe şi de scris. Aici, în Pustia Serghievo, au fost create majoritatea operelor sale, inclusiv monumentalul „Patericon”.

Exprimarea în scris era pentru el o necesitate duhovnicească. „Scrierile lui purtau pecetea harului dumnezeiesc. El scria atunci când slovele dumnezeieşti se atingeau de urechea lui fină, când în inima lui răsăreau cuvintele trimise de Dumnezeu”, stă scris în viaţa compusă la canonizarea lui.

În articolul „Păstorul creştin şi artistul creştin”, Sfântul ierarh Ignatie scrie: ***„Când talentul îşi însuşeşte caracterul evanghelic, acest proces fiind la început însoţit de trudă şi luptă lăuntrică, atunci artistul este iluminat de sus, numai atunci el poate să grăiască cu sfinţenie, să psalmodieze cu sfinţenie, să picteze cu sfinţenie”.***

Ale sale „Experienţe ascetice” au fost primite cu dragoste în cele mai austere şi îmbunătăţite mânăstiri: Pustia Sarovului, Pustia Optina, Lavra Sfânta Treime de la Serghiev Posad ş.a..

La Sfântul Munte Athos, scrierile lui Ignatie au trezit o admiraţie plină de evlavie faţă de autorul lor. În scurt timp, ele au fost recunoscute în toate eparhiile ca unul din cele mai bune îndreptare pentru viaţa duhovnicească; în plus, scrisorile lui se îndreptau către toate colţurile Rusiei, multe din ele fiind scrise cu o adevărată măiestrie.

Sfântul ierarh Ignatie era cu totul lipsit de conştiinţa trufaşă că este scriitor. El considera că scrierile sale aparţin patrimoniului Bisericii.

Ca urmare a climei neprielnice, Sfântul ierarh Ignatie era mereu bolnav. Iarna anului 1847 şi-a petrecut-o în chilie, dar aproape în fiecare zi era văzut la masa de scris. În primăvară a cerut să fie slobozit din funcţia de egumen, dar nu i s-a acordat decât un concediu de un an. În

1847 soseşte la Mânăstirea Nicolo-Babaievski de pe Volga, unde, în mijlocul unei naturi minunate îşi mai întăreşte sănătatea.

În 1856, el vine la Pustia Optina, intenţionând să-şi clădească o chilie la schit, pentru a se închide în tăcere pentru tot restul vieţii. Din nou nu este lăsat la odihnă.

În data de 27 octombrie 1857, arhimandritul Ignatie este sfinţit episcop al Caucazului. În noiembrie, el este chemat de împărăteasa Alexandra Fedorovna, care-i înmânează o panaghie împodobită cu briliante şi rubine în amintirea împăratului defunct.

Noul episcop părăseşte Pustia Serghievo, neavând nici măcar bani de drum, căci nu agonisise nimic. El este nevoit să se împrumute de la o persoană particulară.

În ianuarie 1858 soseşte la Stavropol. Eparhia s-a dovedit a fi într-o stare deplorabilă. A trebuit să ia totul de la început.

În 1861, el se îmbolnăveşte grav şi devine clar că trebuie să părăsească definitiv tărâmul de activitate pastorală. Se mută cu traiul în Mânăstirea Nicolo-Babaievski. Văzând că mânăstirea este săracă - în casa de bani erau doar 60 de ruble - el îşi vinde panaghia, cadoul împărătesei, cu 30 de mii de ruble, donând aceşti bani pentru nevoile mânăstireşti.

În ultimii săi ani, Sfântul ierarh Ignatie se ocupă de lecuirea propriilor boli, ca şi de ale ţăranilor suferinzi veniţi din tot ţinutul; renovează, şi în exterior şi în interior, chinovia modestă şi tihnită, care începuse pe vremea lui să primească tot mai mulţi pelerini; pregăteşte pentru tipar „Patericul" şi scrie câteva lucrări noi.

Articolele, tratatele, predicile şi scrisorile sale din ultima perioadă conţin o uimitoare bogăţie a gândirii, iluminată dinlăuntru de un sentiment viu al iubirii duhovniceşti.

Episcopul Ignatie a adormit în linişte şi pace, la ceasul rugăciunii, în data de 30 aprilie 1867.

Cu toate că majoritatea scrierilor sale este destinată monahilor, în general însă ele sunt adresate, după cum arată el însuşi în prefaţa la volumul IV, ***„tuturor creştinilor pravoslavnici, dornici să se familiarizeze cu viaţa ascetică după cugetul Sfinţilor Părinţi, după cugetul Bisericii".*** El a găsit de cuviinţă „să înfăţişeze societăţii creştine un rezumat al viziunii sale asupra Pământului Făgăduinţei", adică a mânăstirii veşnice a sufletului.

În veacul de acum lumea sortită pieirii şi fizic şi duhovniceşte, literalmente imploră mântuirea.

Toată lumea cunoaşte actuala criză ecologică, care este urmarea crizei spirituale a omenirii, ajunsă la apogeul prăbuşirii sale sufleteşti. După cum spunea ieromonahul Serafim Rose, în 1982: „Vizitatorul din orice ţară a secolului al XIX-lea, uitându-se la programele noastre de televiziune, la atracţiile, reclamele, filmele şi muzica noastră - aproape la fiece aspect al culturii noastre moderne - ar crede că a nimerit în ţara unor smintiţi, care au pierdut orice contact cu realitatea cotidiană. De multe secole, forţele întunericului ce pregătesc venirea antihristului se folosesc cu abilitate de slăbiciunile naturii omeneşti, convingându-ne că în această lume e bine să trăim lejer, necugetat, „frumos" şi „fericit". Şi cum ar trebui de fapt să trăim? Răspunsurile au fost date demult în scrierile unor astfel de scriitori ca Sfântul ierarh Ignatie Briancianinov. Această literatură trebuie să fie citită anume astăzi".

Episod apărut în „Catacombele Ortodoxiei", nr. 34/martie-aprilie 2007

Partea a II-a: „Sarea ne pătrunde” - semnul apropierii sfârşitului

La un centenar de la dreptcredinciosul sfârşit al episcopului Ignatie (Briancianinov)

Vremurile noastre se aseamănă cu vremurile din urmă - „sarea ne cuprinde”. Păstorii Bisericii au rămas cu o înţelegere a creştinismului slabă, întunecată, confuză. O falsă înţelegere după buche, distrugând viaţa duhovnicească în societatea creştină, distrugând creştinismul, care este faptă, nu buche. Trist este să vezi, cui i-au fost încredinţate şi pe ce mâini au căzut oile lui Hristos, cui i-a fost încredinţată păstorirea şi mântuirea lor! Apar „lupii îmbrăcaţi în blană de oaie”, recunoscuţi după faptele şi roadele lor. Toate acestea, însă, se petrec cu îngăduinţa Domnului. „Cei ce vor fi în Iudeea, să fugă la munte !” Cu un secol în urmă prin aceste cuvinte a caracterizat viaţa Bisericii Lumea timpului său marele luminător şi scriitor duhovnicesc, îndrumătorul vieţii creştin-ortodoxe, Sfântul ierarh Ignatie (Briancianinov), a cărui prăznuire o cinstim în acest an 1967 († 30 aprilie 1867).

Oare nu suntem noi în zilele noastre mai în drept ca oricând să repetăm aceste aspre cuvinte prevestitoare? Ori, anume în această privinţă - a totalei decăderi moral-duhovniceşti, ajunsă, se pare, până la limita extremă în acest din urmă veac, mai ales de la prăbuşirea catastrofală a patriei noastre, Rusia - cu adevărat am ajuns departe. E un „progres” întristător, văzând clar apropierea sfârşitului, potrivit cuvintelor pline de dumnezeiască înţelepciune ale episcopului Ignatie.

Încotro s-o apucăm, dacă cei cărora le sunt încredinţate sufletele oamenilor, le călăuzesc nu spre mântuire, ci spre pierzanie veşnică ?!

Este important că Sfântul ierarh Ignatie, care din tinereţe năzuia din tot sufletul după o înaltă vieţuire moral-duhovnicească, fiind el însuşi un model al unei asemenea vieţuiri, ne istoriseşte aceasta nu din teorie, ci trecând el singur prin aceste încercări, după cum ne este cunoscut din descrierea vieţii sale.

Învăţămintele pe care le-a tras, în urma dezamăgirilor şi necazurilor îndurate de el personal, au fost descrise în „Experienţe ascetice”, „Predici ascetice”, „Scrisori către mireni”, „Prinos monahismului contemporan”, „Patericon” şi alte lucrări, ajunse până la noi. Ele alcătuiesc o bibliotecă extrem de valoroasă pentru oricine este interesat de problemele vieţii moral-duhovniceşti şi îndeosebi pentru cel ce doreşte nu numai să „filozofeze” (ceea ce se întâmplă adesea cu totul zadarnic şi fără de nici un folos !), ci şi să ducă o viaţă duhovnicească, aşa cum a trăit cu

adevărat episcopul Ignatie. Scrierile Sfântului ierarh Ignatie apar ca deosebit de preţioase pentru noi, deoarece sunt scrise din proprie experienţă duhovnicească.

Este important să ştim că Sfântul ierarh Ignatie, după cum subliniază el însuşi, caută răspuns şi îndrumare la Sfinţii Părinţi din vechime, vorbind puţin de la sine.

Iată, de pildă, cum descrie el, în epilogul „Patericonului", epoca contemporană lui: „De la tabloul înfăţişat nouă de antichitate să ne întoarcem la viaţa contemporană. Ce putem zice despre noi înşine ? Cum să trăim, cum să acţionăm ? Răspunsul la aceste întrebări îl găsim la monahii din vechime: ei au prevestit starea actuală; ei au conturat şi modul de acţiune în această situaţie. ***„În vremurile din urmă - glăsuia unul dintre ei - cei ce vor lucra cu adevărat pentru Dumnezeu, se vor ascunde cu înţelepciune de oameni şi nu vor face semne şi minuni printre ei, ca în vremea de faţă. Ei vor păşi pe calea faptelor, dizolvate în smerenie şi în Împărăţia Cerurilor, şi se vor dovedi mai mari decât Părinţii, care s-au proslăvit prin semne"*** (al 4-lea răspuns al prea cuviosului Nifon).

Câtă temeinică călăuzire, câtă mângâiere găsim în aceste cuvinte profetice ale înduhovnicitului părinte ! Această mărturie este extraordinar de importantă ! Din cele spuse reiese clar: acolo unde este multă gălăgie, autoreclamă, căutarea popularităţii cu orice preţ, adică acolo unde lipseşte în mod evident smerenia şi se observă dorinţa de slavă sau de prea mărire a sinelui în faţa altora, prin intermediul unor fapte şi merite reale sau exagerate şi închipuite, acolo nu este o veritabilă slujire a lui Dumnezeu.

Şi ce este acolo ? Acolo este numai făţărnicie, spune Sfântul ierarh Ignatie, citându-l pe Sfântul Tihon de Zadonsk.

„Teme-te de această făţărnicie", ne învaţă mai departe episcopul Ignatie: „Teme-te de făţărnicie, în primul rând în tine însuţi, apoi în ceilalţi; teme-te de aceea, că este în spiritul timpului, fiind în stare să molipsească pe oricine, la cea mai mică înclinare spre o purtare uşuratică ... Urmăreşte făţărnicia în tine însuţi, izgoneşte-o dinlăuntrul tău; fereşte-te de gloatele molipsite de ea, care acţionează voit sau inconştient în această direcţie, mascând slujirea lumească prin slujirea lui Dumne-zeu, căutarea bunurilor trecătoare prin căutarea bunurilor veşnice, ascunzând sub masca sfinţeniei un trai şi un suflet vicios, supus în întregime patimilor".

Iată o trăsătură extrem de caracteristică, proprie mai ales vremurilor noastre, şi dezvăluită nouă de către Sfântul ierarh Ignatie pentru a ne preveni, ca un cunoscător experimentat al vieţii duhovniceşti.

A doua trăsătură, subliniată nu o dată de Sfântul Ignatie în scrierile sale, este secătuirea binecuvântaţilor păstori ai adevăratei vieţi moral-duhovniceşti, şi în legătură cu aceasta - ceea ce este deosebit de important în vremurile noastre a şti şi a cunoaşte fiecare sârguitor pentru a-şi salva sufletul - înmulţirea falşilor învăţători, înşelaţi de ispitirile demonice şi târând întreaga omenire în această minciună. E necesară o prudenţă deosebită, cum nu o dată ne prevenea Sfântul Ignatie, ca „să nu confundăm lupul cu păstorul" şi să nu ne încredem cu uşurinţă în acela care poate să-ţi ducă sufletul la pierzanie, călăuzindu-l pe un drum fals. Potrivit cuvintelor sfântului, vremurile noastre sunt vremurile excesivei sărăciri de îndrumători înduhovniciţi, de aceea, este cu neputinţă a mai găsi „stareţi" adevăraţi, cum au fost cei din vechime; este cu mult mai sigur să ne conducem după Sfânta Scriptură şi scrierile Sfinţilor Părinţi.

În legătură cu aceasta, însuşi Sfântul ierarh Ignatie îşi aminteşte cât de mult a suferit de pe urma deselor întâlniri cu aşa-zişii ,,îndrumători" duhovniceşti, bolnavi ei înşişi de orbire şi amăgire de sine, şi câte zguduiri amare şi grele a îndurat din această pricină.

A treia trăsătură caracteristică vremurilor noastre este neobişnuita înmulţire a ispitelor de tot felul, din cele mai felurite, toate îndepărtându-l pe om de la slujirea sinceră şi neprefăcută a lui Dumnezeu.

„Vai lumii din pricina smintelilor! Că smintelile trebuie să vină", a prevestit Domnul. Năvălirea smintelilor va fi îngăduită de Dumnezeu, tot aşa după cum şi suferinţa sufletească din pricina smintelilor va fi cu îngăduinţa Domnului. Către sfârşitul lumii ispitele se vor înmulţi într-atât, încât ,,pentru înmulţirea fărădelegii, va răci iubirea multora" (Matei 24, 12), iar ,,când va veni Fiul Omului, oare va afla credinţa pre pământ ?" (Luca 18, 8) „Poporul lui Israil", Biserica, „va cădea de sabie", zice Domnul, „sui-se-va mânia Mea" (Iezechiil 38, 18). Vieţuirea după Dumnezeu va deveni din cale afară de anevoioasă.

Aceasta se va întâmpla din cauză că celui ce trăieşte în mijlocul ispitelor, îi este imposibil să nu cedeze ispitelor. Aşa cum gheaţa se topeşte şi se preface în apă sub acţiunea căldurii, aşa şi inima prea plină de samavolnicie, fiind supusă influenţei ispitelor, mai cu seamă celor permanente, se moleşeşte şi se perverteşte.

„O, vremi nenorocite! O, stare nenorocită! exclamă Sfântul ierarh Ignatie, contem-plând această deprimantă privelişte a ispitelor. „O, dezastru duhovnicesc, nevăzut oamenilor pătimaşi, neasemuit mai mare decât toate calamităţile naturale! O, nenorocire, începută în timp şi nesfârşindu-se în timp, ci trecând în veşnicie ! O, nenorocirea nenorocirilor, înţeleasă numai de drepţii creştini şi de adevăraţii mo-nahi, ascunsă celor pe care-i învăluie şi-i pierde !”

Cuvinte de aur ale Sfântului ierarh Ignatie! Ne aflăm, de pe acum, chiar în faţa acestor nenumărate ispite, care îngreuiază atât de mult „vieţuirea după Dumnezeu” a oamenilor de azi. Dar câţi oare îşi dau seama în zilele noastre de caracterul dăunător al acestor ispite ? Sub ochii noştri au loc evenimente cutremurătoare în lume, bunăoară, sângeroasa catastrofă abătută asupra patriei noastre Rusia, formarea unor state ateiste, luptătoare împotriva lui Dumnezeu şi a Bisericii, cultul făţiş al satanei.

Însă majoritatea, asemenea unor orbi, parcă n-ar vedea nimic din toate acestea, chiar se supără, când li se arată adevărul: „Ce tot vorbiţi ? Nu se întâmplă nimic deosebit. Aşa a fost dintotdeauna !” ş.a.m.d..

Această orbire spirituală a majorităţii contemporanilor, care se numesc creştini (este îngrozitor, dar trebuie s-o spunem: printre ei aflându-se nu puţini clerici !), cât şi celelalte sminteli, înmulţindu-se pe zi ce trece, împiedică tot mai mult „vieţuirea după Dumnezeu”.

Potrivit cuvintelor episcopului Ignatie, acesta este semnul clar al apostaziei, care a început şi progresează cu repeziciune în zilele noastre şi despre care a proorocit Sfântul apostol Pavel în Epistola a doua către Tesaloniceni (II Tesaloniceni 2, 3).

„Vieţuirea după Dumnezeu - spune episcopul Ignatie - va deveni foarte anevoioasă, din pricina apostaziei generale. Mulţimea apostaţilor, intitulându-se şi prezentându-se în aparenţă drept creştini (!?!), îi vor prigoni cu atât mai lesne pe veritabilii creştini. Apostaţii, înmulţindu-se, vor împresura pe adevăraţii creştini cu nenumărate intrigi, vor pune nenumărate piedici în calea bunelor intenţii de mântuire şi slujire a Domnului, după cum arată Sfântul Tihon de Zadonsk. Ei vor lupta împotriva robilor lui Dumnezeu, recurgând la forţa autorităţilor de stat, prin represalii şi denunţuri, prin diverse uneltiri, amăgiri şi prigoană feroce ...

În vremurile din urmă, adevăratul monah (desigur, acest lucru este valabil pentru orice creştin adevărat !) abia dacă va găsi vreun adăpost îndepărtat şi ascuns pentru a sluji acolo cu oarecare libertate lui Dumnezeu, şi pentru a nu se lăsa antrenat de către apostazie şi apostaţi în slujire satanei.

Cine, văzând ce se petrece acum în lume, inclusiv slujirea satanei în mod făţiş, poate spune că aceste vremuri n-au venit încă ?

Fără îndoială că ele au şi venit, dacă Sfântul Ignatie scria cu peste o sută de ani în urmă despre aceste vremuri: ***„În viitor, vremurile vor fi tot mai grele. Creştinismul, ca duh, se îndepărtează din mediul uman, fără ca gloata agitată şi aservită lumii deşertăciunii, să observe, lăsându-l propriei decăderi !”***

Este foarte important să semnalăm că acei oameni care fac parte din gloata agitată şi aservită „lumii deşertăciunii” sunt cei care într-atât s-au afundat ei înşişi în deşertăciune, predându-se slujirii lumii acesteia, care zace sub puterea celui rău, după cuvântul apostolului (I Ioan 5, 19), încât şi-au pierdut vederea duhovnicească.

De aceea, tot ce se petrece acum în lume li se pare absolut normal, firesc, ceva cu care trebuie să ne împăcăm. Ei se supără grozav pe acei ce încearcă să le deschidă ochii, din cauză că aceştia nu-i lasă să trăiască tihnit, cu plăcerile lor.

În continuare, episcopul Ignatie scrie: ***„Se împlinesc proorociile Scripturii despre apostazia de la creştinism a popoarelor trecute de la păgânism la creştinism. Apostazia a fost prevestită de către Sfânta Scriptură cu toată claritatea şi este o mărturie a faptului cât de adevărat este tot ce s-a spus în Scriptură”.***

Iată de ce adevăratul creştin nu trebuie să intre în panică, observând acest sumbru tablou al apostaziei, spre deosebire de unii, care cu naivitate şi necugetat se sperie, preferând să nu vadă apostazia şi să tacă.

Dreptcredinciosul creştin cunoaşte din cuvintele lui Hristos Mântuitorul Însuşi că toate acestea „trebuie să fie” (Marcu 13, 7; Luca 21, 9), însă el nu trebuie să închidă ochii asupra lor, ci este dator să fie pe deplin conştient faţă de cele ce se întâmplă, şi să aprecieze corect toate evenimentele în care se manifestă apostazia, ca să ştie cum să se comporte spre a nu fi târât de puhoiul apostaziei.

Spre a ne călăuzi, episcopul Ignatie spune: ***„Apostazia are loc cu îngăduinţa Domnului, nu încerca s-o opreşti cu slabele tale puteri ...”***

Ce înseamnă aceasta? Înseamnă oare să ne împăcăm cu apostazia şi să „ne integrăm” în ea ? Nu, desigur ! Iată însă cum trebuie să acţionăm: „Îndepărtează-te, păzeşte-te tu însuţi de ea: aceasta este de ajuns. Cunoaşte duhul vremii, cercetează-l, ca să te poţi feri pe cât posibil de influenţa lui !

De aceea, tăcerea asupra apostaziei este criminală. N-avem voie să păstrăm tăcere asupra apostaziei, să ne liniştim pe noi înşine şi pe alţii, că totul ar fi în ordine, că nu avem de ce să ne tulburăm.

Cu toate că nu ne stă în puteri „să oprim apostazia cu slabele noastre puteri", datoria iubirii noastre creştineşti ne porunceşte nu numai să ne ferim, şi să ne păzim noi înşine, ci să-i păzim, să-i avertizăm şi pe semenii noştri, care nu văd şi nu observă nimic. Aici se cuvine să ne amintim minunata cugetare a unuia dintre cei mai mari stâlpi ai Bisericii noastre, Sfântul Grigorie Teologul: „Prin tăcere Îl trădăm pe Dumnezeu".

Nu se cade a tăcea despre ceea ce este de primă necesitate: salvarea sufletelor omeneşti !

Să cugetăm în continuare pe marginea cuvintelor episcopului Ignatie, care ne deschid ochii asupra celor ce se întâmplă în prezent în lume: ***„Apostazia a început de la un timp să înainteze rapid, liber şi făţiş. Urmările vor fi din cele mai triste. Facă-se voia Domnului !"***

Oare noi nu observăm toate acestea? Cu puţină vreme în urmă, părea de neconceput acea totală neruşinare din viaţa moral-religioasă a oamenilor, care se petrece în prezent sub ochii noştri, inclusiv până la lepădarea completă de Hristos, respingerea oricăror principii moral-religioase şi slujirea făţişă a satanei.

Ar fi de prisos să facem o paralelă între persecuţiile actuale ale dreptei credinţe în Hristos, sub toate formele ei, şi cele ce s-au petrecut în zorii creştinismului. Atunci creştinii erau prigoniţi de păgânii care nu-L cunoşteau pe adevăratul Dumnezeu, nu ştiau de El. Iar acum prigonesc credinţa creştină, aprig şi nemilos, cei care Îl cunosc prea bine pe Hristos şi sublima învăţătură propovăduită de El, şi adesea renegaţii conştienţi, care şi-au vândut sufletul satanei pentru bunăstarea materială.

Citim cu înfricoşare prevestirile episcopului Ignatie, pe care le vedem împlinindu-se sub ochii noştri: ***„Dumnezeu cel milostiv să ocrotească rămăşiţa credincioşilor. Dar această rămăşiţă este mică şi devine tot mai săracă şi mai săracă ... Lucrarea credinţei pravoslavnice poate fi recunoscută ca apropiindu-se de deznodământul hotărâtor... Numai milostivirea deosebită a lui Dumnezeu poate opri atot-nimicitoarea epidemie morală, o poate opri pentru un timp, pentru că trebuie să se împlinească ceea ce a fost prezis în Scripturi".***

„Judecând după spiritul timpului şi după frământarea minţilor, suntem îndreptăţiţi să credem că edificiul Bisericii, care se clatină de mult timp, se va cutremura straşnic şi repede. Nu are cine să-l susţină şi cine să se împotrivească. Măsurile întreprinse pentru susţinerea lui au fost împrumutate din stihiile lumii, vrăjmaşe Bisericii, şi mai curând vor grăbi căderea ei, decât s-o oprească”.

Aceste cuvinte parcă sunt copiate din realitatea zilelor noastre! Chiar acum noi suntem martorii acestei ,,cutremurări straşnice şi rapide”. Iar măsurile luate, într-adevăr, nu sunt nicidecum împrumutate de acolo de unde ar fi trebuit împrumutate, adică de pe tărâmul duhovnicesc, ci din acele ,,stihii ale lumii, vrăjmaşe Bisericii”, adică din sfera pasiunilor umane, care nu tind către cele dumnezeieşti, ci la cele omeneşti. Bineînţeles, astfel de măsuri nu numai că nu vor opri căderea Bisericii, ci mai degrabă o vor accelera.

Unii vor zice: ,,Ascultaţi, ce tot vorbiţi, despre ce prăbuşire a Bisericii este vorba, când noi avem legământul hotărât al lui Hristos care spune: „Voi zidi Biserica Mea, şi porţile iadului nu o vor birui” (Matei 16, 18). Foarte adevărat, cuvintele lui Hristos sunt fără îndoială de netăgăduit, însă nu se ştie de ce, uităm că prin aceste cuvinte Hristos nu arată hotarele Bisericii, pe care ,,porţile iadului nu o vor birui”. Nu se spune care anume Biserică va fi aceea: a Constantinopolului, Rusă, Sârbă, Bulgară, Biserica Rusă din diaspora, sau oricare alta. Se spune simplu „Biserica”, adică, până la sfârşitul veacului şi cea de-a doua venire a lui Hristos, adevărata Biserică nu va dispare de pe faţa pământului, ci va subzista. Biserica va rămâne Biserică cu toate înaltele ei legăminte, împuterniciri şi drepturi binecuvântate ce-i aparţin, chiar şi în cazul când în ea va rămâne un singur episcop şi minimum de credincioşi. Iar restul se va clătina şi va cădea, va fi „biruit de porţile iadului”, chiar dacă va continua să se numească ,,Biserică”.

Iată ce trebuie de avut în vedere pentru a evalua corect evenimentele care au loc în zilele noastre !

„Nu avem de unde aştepta restabilirea creştinismului”, scrie mai departe episcopul Ignatie, „vasele Sfântului Duh au secat definitiv pretutindeni, chiar şi în mânăstiri, aceste tezaure de evlavie şi daruri harice, ori, substanţa Duhului dumnezeiesc poate fi suplinită şi restabilită numai prin uneltele Sale. Îndelungata şi milostiva răbdare a Domnului îngăduie să se prelungească şi să fie amânat deznodământul final pentru cei rămaşi, care se vor mântui. Între timp, cei ce putrezesc sau au putrezit, vor atinge deplina putreziciune. Cei ce vor să se mântuiască, trebuie să înţeleagă bine acest lucru şi să folosească timpul dat spre mântuire, „căci timpul scurt este”, iar trecerea în veşnicie este aproape pentru fiecare din noi.”

Se cuvine să fim mai împăciuitori faţă de starea Bisericii şi totodată înţelegători. Această stare jalnică este îngăduită de sus.

Stareţul Isaia spunea: „Înţelege vremea! Nu aştepta buna orânduire în structura bisericească îndeobşte. Fii mulţumit că există posibilitatea mântuirii individuale a celor care vor să se mântuiască”.

Sfaturi care parcă ne sunt date direct nouă, pentru a nu ne descuraja, a nu cădea în deznădejde, văzând ce se petrece. Cel mai greu este, desigur, în aceste vremuri, după cum remarca Sfântul ierarh Ignatie, a suporta singurătatea spirituală.

„Mântuieşte-te singur! Fii fericit dacă vei afla măcar un colaborator adevărat în lucrarea de mântuire: acesta e cel mai mare şi mai de preţ dar al Domnului, în zilele noastre. Păzeşte-te, vrând să-ţi salvezi aproapele, să nu te tragă el în prăpastia pierzaniei. Acest din urmă lucru se întâmplă la tot pasul”.

Iată ce vremuri grele vor veni pentru mântuire, şi aceste vremuri au şi venit !

„Mântuindu-te, mântuieşte-ţi sufletul!”, li s-a spus ultimilor creştini. Sunt cuvintele Sfântului Duh, subliniază Sfântul ierarh Ignatie, vrând să ne impună tărie şi o vigilenţă sporită faţă de sinele nostru.

Episod apărut în „Catacombele Ortodoxiei”, nr. 35/mai-iunie 2007

Partea a III-a: „Sarea ne pătrunde” - semnul apropierii sfârşitului

La un centenar de la dreptcredinciosul sfârşit al episcopului Ignatie (Brianchianinov)

Potrivit episcopului Ignatie, apostazia, spre care se îndreaptă tot mai rapid epoca modernă, este premergătoare apariţiei în lume a potrivnicului lui Hristos - antihristul. Ea va pregăti venirea şi urcarea pe tron a antihristului, fiind „încununată” de acest eveniment, după care va începe perioada înfricoşătoare a ultimei bătălii decisive a diavolului cu Dumnezeu şi cu Hristosul Său. Având ca temei proorociile unor Părinţi ai Bisericii, episcopul Ignatie ne istoriseşte pe larg despre aceasta în remarcabila sa lucrare „Despre minuni şi semne”.

Antihristul va apărea ca o urmare firească a sărăcirii în oameni a „înţelepciunii şi cugetării duhovniceşti”, „a lipsei de dreaptă cunoştinţă a lui Dumnezeu”, care vor confunda lucrarea diavolului cu lucrarea lui Dumnezeu; înainte de venirea anti-

hristului, întreaga ambianţă a lumii va fi de aşa natură, încât antihristul va apărea ca o consecinţă inevitabilă a acestei ambianţe realmente antihristice, a acestei stări de spirit antihristice a omenirii.

Iată de ce încă Sfântul apostol Ioan Teologul vorbea despre mai ,,mulţi antihrişti" (I Ioan 2, 18). Iată de ce putem vorbi despre manifestarea în lume a ,,duhului antihristic" cu mult înainte de venirea la putere a antihristului în persoană.

A vorbi despre aceasta nu înseamnă deloc a lua asupra noastră îndrăzneala de ,,a prezice" timpul venirii antihristului care, potrivit învăţăturii Sfintei Scripturi, nu-i este cunoscut nimănui cu precizie, deşi multe semne se arată.

Trebuie să vorbim despre aceasta, pentru a nu fi înşelaţi de antihrist, care va fi un amăgitor şi un seducător extrem de iscusit, capabil chiar să facă semne şi minuni false.

Iată cum vorbeşte Sfântul ierarh Ignatie despre această ispitire primejdioasă şi păgubitoare pentru suflet, având ca temei învăţătura Sfintei Scripturi şi a Sfinţilor Părinţi: ,,Înainte de a doua venire a lui Hristos, când creştinismul, cunoştinţa şi cugetarea duhovnicească vor sărăci în ultimul grad printre oameni, ,,se vor scula hristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi, şi vor da semne mari şi minuni, cât să amăgească de va fi cu putinţă, şi pe cei aleşi" (Matei 24, 24).

Antihristul însuşi va face minuni multe, ca să uimească şi să satisfacă ignoranţa şi mintea profană, le va da ,,semnul din Cer" căutat şi cerut de ei. ,,A cărui venire, spune Sfântul apostol Pavel, este după lucrarea satanei întru toată puterea şi semne şi minuni ale minciunii, şi întru toată amăgirea nedreptăţii întru cei pieritori; pentru că dragostea adevărului n-au primit ei ca să se mântuiască" (II Tesaloniceni 2, 9-10).

Neştiinţa şi cugetarea lumească, văzând aceste minuni, nu se vor opri câtuşi de puţin să chibzuiască, ci le vor primi neîntârziat în duhul lor, înrudit cu duhul aceluia; în orbirea lor se vor închina lui şi vor primi lucrarea satanei ca pe o supremă manifestare a puterii dumnezeieşti, şi antihristul va fi primit în grabă, pe negândite (Sfântul Efrem Sirul).

,,Atunci va plânge tot pământul, va plânge marea şi văzduhul, împreună cu dobitoacele sălbatice şi cu păsările cerului; vor plânge munţii şi dealurile şi tulpinile câmpului; vor plânge şi luminătorii cerului împreună cu stelele pentru neamul omenesc, căci de bunăvoie s-au încredinţat tiranului" (Sfântul Efrem Sirul).

„Oamenii nu vor pricepe că minunile lui nu au nici un scop binevoitor, înţelept, nici o semnificaţie aparte; că acestea sunt departe de adevăr şi pline de înşelăciune, sunt o comedie monstruoasă, răutăcioasă şi fără noimă, menită să zăpăcească şi să contrarieze, să înşele, să smintească şi să captiveze prin magia nălucirilor pompoase, deşarte şi inutile.

Nu-i de mirare că minunile antihristului vor fi acceptate necondiţionat şi cu admiraţie de către apostaţii de la creştinism, duşmanii adevărului, potrivnicii lui Dumnezeu: ei sunt deja pregătiţi pentru primirea făţişă, activă a trimisului şi uneltei satanei, a doctrinei sale, a tuturor activităţilor sale, fiind din timp în comunicare spirituală cu satana.

Faptul că minunile şi semnele antihristului îi vor pune în încurcătură şi pe „aleşii lui Dumnezeu” merită atenţie deosebită şi adâncă compasiune”.

Aceste din urmă cuvinte prevenitoare sunt importante mai ales pentru cei ce privesc cu superficialitate actuala pregătire a omenirii pentru venirea antihristului, rămânând orbi, în pofida realităţii, şi nevrând să vadă semnele evidente ale acestei febrile pregătiri a întronizării antihristului de către partizanii săi, care şi-au vândut deja sufletul satanei în schimbul satisfacerii libere şi fără oprelişti a „poftei trupeşti”, a „poftei ochilor” şi „trufiei vieţii”, adică: a senzualităţii, cupidităţii şi iubirii de slavă (I Ioan 2, 16).

Trebuie să ştim şi să nu uităm cât de mare va fi viclenia antihristului şi cât de perfid va acţiona el, dacă şi „aleşii lui Dumnezeu”, adică drepţii creştini, vor fi în încurcătură, nefiind în stare să se dumirească de îndată şi să-l demaşte pe antihrist, nu vor putea să-l identifice de la început.

Potrivit cuvintelor Sfântului ierarh Ignatie, motivul acestei confuzii şi a puternicei influenţe a antihristului asupra oamenilor stă în viclenia şi ipocrizia infernală a acestuia, mascând o cumplită răutate, cât şi în obrăznicia lui neînfrânată şi nemăsurată, în sprijinul masiv acordat lui din partea spiritelor damnate şi, în sfârşit, în capacitatea de a produce miracole, deşi false, dar totuşi extraordinare.

Viclenia şi făţărnicia, iată trăsăturile specifice cu precădere epocii noastre. Inocularea lor în spiritul oamenilor pregăteşte omenirea pentru primirea facilă şi fără complicaţii a antihristului.
„Închipuirea omenească - scrie mai departe Sfântul ierarh Ignatie - este neputincioasă în a-şi reprezenta pe sceleratul care va fi antihristul; este nefiresc pentru

inima omenească, chiar pervertită, a crede că răul poate să ajungă la gradul atins în zilele antihristului".

„El va trâmbiţa despre sine însuşi, intitulându-se propovăduitor şi restaurator al autenticei cunoştinţe despre Dumnezeu. Cei ce nu înţeleg creştinismul vor vedea în el reprezentantul şi apărătorul adevăratei religii şi se vor alipi lui. Va predica despre sine că este adevăratul Mesia cel făgăduit. Slugile sale, adepte ale cugetării lumeşti, vor aclama venirea lui; văzând slava, atotputernicia şi aptitudinile sale geniale, amploarea manevrării stihiilor telurice, vor crede în el şi-l vor prea mări ca pe un dumnezeu, devenind părtaşii lui" (Sfântul Efrem Sirul).

„La început se va arăta blând, milostiv şi drept, iubitor, seducător, frumos şi plin de tot felul de virtuţi. Cei care vor accepta adevărul lumii decăzute ca fiind drept, îl vor primi şi i se vor închina din cauza înaltelor sale virtuţi, nelepădându-se de el pentru adevărul Evangheliei" (Prea cuviosul Macarie cel mare).

„Antihristul va propune omenirii organizarea bunăstării şi prosperităţii depline pe pământ, va promite onoruri, bogăţii, tot confortul şi plăcerile trupeşti. Iubitorii de cele lumeşti îl vor venera pe antihrist şi-l vor numi stăpânul lor".

Iată tabloul viu a ceea ce observăm în prezent, cu toate că antihristul ca persoană concretă nici nu există încă. Dar „predecesorii" lui activează deja în lume, în acelaşi mod în care va acţiona el însuşi. Din acest punct de vedere devin clare toate aceste mişcări contemporane din viaţa religioasă bisericească, în genul ecumenismului, toate aceste chemări înflăcărate la unirea reciprocă „în numele iubirii creştineşti", această înflorire a culturii şi civilizaţiei pur pământene, satisfăcând pasiunile şi poftele omeneşti, tot acest entuziasm dubios al „binefacerilor filantropice". De câtă vigilenţă şi spirit prevăzător avem nevoie pentru a discerne adevărul de amăgeală, sinceritatea de viclenie şi prefăcătorie, pe veritabilul binefăcător de slujitorul ce-şi întinde cursele, a antihristului ce vine! Cât de periculos este pentru adevăratul creştin din zilele noastre a intra în relaţii cu „binefăcătorii" şi a se folosi de „binefacerile lor !"

Şi aceasta încă nu e totul ! „Antihristul va desfăşura în faţa oamenilor o panoramă a felurilor miracole deşănţate, inexplicabile şi nemaipomenite; va înfricoşa lumea prin grandoarea minunilor sale, va satisface curiozitatea nechibzuită, ignoranţa profană şi superstiţiile de tot felul; ştiinţa umană va fi luată în râs, iar prin mijloace oculte va fi creată o nouă ştiinţă, diavolească. Toţi oamenii conduşi de lumina firii lor decăzute, înstrăinaţi de călăuzirea dumnezeieştii lumini, vor fi atraşi în cursa

seducătorului. Observăm şi acum începutul tuturor acestor evenimente, deci putem să ne închipuim cu claritate ce va fi, când va apărea antihristul în persoană.

„Semnele antihristului se vor manifesta cu precădere în văzduh” (Sfântul Efrem Sirul).

„În văzduhuri se manifestă puterea stăpânitorului, puterea satanei” (potrivit Efeseni 2, 2; 6, 12). Minunile vor acţiona cel mai mult asupra ochilor, fermecându-i şi înşelându-i (Sfântul Simeon Noul Teolog). Sfântul Ioan Teologul, contemplând în Apocalipsă evenimentele lumii în preajma sfârşitului, spune că antihristul va „face semne mari, ca şi foc să facă să se pogoare din cer pre pământ înaintea oamenilor” (Apocalipsa 13, 13). Acest semn este arătat în Scripturi, ca fiind cel mai mare semn, iar locul acestui semn este văzduhul: va fi o privelişte impunătoare şi înfricoşătoare.

Aceste fenomene se observă de pe acum, întrezărindu-se sub forma diverselor invenţii neobişnuite, nemaivăzute, desfăşurându-şi activitatea chiar „în văzduh”. „Minunile antihristului se vor adăuga la manifestările comportamentului său sofisticat, în intenţia de a-i face pe oameni complicii săi. Cei ce se vor împotrivi antihristului vor fi consideraţi instigatori, adversari ai bunăstării şi ordinii publice, vor fi supuşi persecuţiilor ascunse şi făţişe, vor fi osândiţi la chinuri şi cazne”.

Aceste lucruri ne sunt deja cunoscute ! Nu numai antihristul, ci şi predecesorii şi slugile lui au declanşat în epoca noastră prigoana camuflată ori deschisă a dreptcredincioşilor creştini, iar pe alocuri, ca de pildă în patria noastră Rusia, s-a ajuns şi la vărsare de sânge, tortură şi execuţii.

Toate acestea fiind comise sub cele mai „plauzibile” pretexte: creştinii au fost declaraţi „duşmani ai poporului”, „duşmani ai ordinii publice”, acuzaţi ca „răzvrătiţi”, iar în Biserică „schismatici”.

„Spiritele viclene, răspândite în univers, vor inspira oamenilor o excelentă opinie generală despre antihrist, un entuziasm nemaipomenit, o atracţie de neînvins faţă de el” (Sfântul Efrem Sirul).

Ceva asemănător s-a observat deja în atitudinea faţă de acei predecesori ai antihristului, precum Lenin şi Stalin. Acestea au fost doar „repetiţii” a ceea ce se va petrece în proporţii şi mai grandioase în zilele antihristului. Sfânta Scriptură a descris prin multe trăsături grozăvia ultimei prigoane asupra creştinismului şi cruzimea prigonitorului. Ca trăsătură decisivă şi deosebită va sluji denumirea dată

de Scriptură acestei creaturi cumplite: el este denumit „fiară” (Apocalipsa 13, 1), în timp ce arhanghelul căzut este numit „şarpe” (Facerea 3, 1).

Ambele denumiri redau cu fidelitate caracterul adversarilor Domnului. Unul acţionează în taină, altul făţiş; însă fiarei, ce se aseamănă cu toate fiarele (potrivit Apocalipsa 13, 2), reunind în sine cruzimea tuturor, „i-a dat ei balaurul puterea sa şi scaunul său, şi stăpânire mare” (Apocalipsa 13, 2). Va fi o încercare îngrozitoare pentru sfinţii lui Dumnezeu: viclenia, ipocrizia, minunile asupritorului se vor înmulţi ca să-i înşele şi să-i seducă; autoritatea neîngrădită a torţionarului, persecuţiile şi strâmtorările născocite şi camuflate cu ingeniozitate, îi vor pune pe creştini în cea mai grea situaţie; numărul lor mic va părea infim pe lângă întreaga omenire, iar învăţăturile lor vor fi minimalizate; dispreţul general, ura, prigoana, clevetirile, moartea violentă vor fi destinul lor. Numai sub călăuzirea şi cu ajutorul deosebit al harului dumnezeiesc, aleşii lui Dumnezeu se vor putea împotrivi vrăjmaşului şi vor fi în stare să mărturisească înaintea lui şi înaintea oamenilor pe Domnul Iisus Hristos”.

Dar cum şi de ce oamenii Îl vor respinge pe Hristos şi îl vor primi pe antihrist ? Şi la această întrebare Sfântul ierarh Ignatie dă un răspuns minunat: ***„Tot aşa cum L-au respins pe Hristos cu 19 secole şi ceva în urmă şi L-au răstignit pe cruce”.***

„Creştinismul ne-a fost propovăduit cu atâta certitudine, încât nu există justificare pentru acei ce nu-l cunosc. Motivul neştiinţei este unul: bunul plac, samavolnicia. Cum soarele luminează pe cer, aşa luminează creştinismul. Cel care închide ochii de bunăvoie, să-şi atribuie nevederea şi necunoaşterea sieşi, nu lipsei de lumină. Motivul respingerii lui Dumnezeu-Omul de către oameni se află în oameni, după cum tot în ei se află şi motivul acceptării antihristului”.

„Eu am venit întru numele Tatălui Meu, a mărturisit Domnul iudeilor, şi nu mă primiţi pe mine; de va veni altul întru numele său, pe acela veţi primi” (Ioan 5, 43). Ei sunt numiţi împreună, cei ce-L resping pe Hristos şi cei ce-l primesc pe antihrist, deşi antihristul e amintit ca unul ce va să vină. Neprimindu-L pe Hristos, potrivit dispoziţiei lor sufleteşti, ei s-au alăturat celor ce-l vor primi pe antihrist, cu toate că şi-au încheiat călătoria pământească cu multe secole înainte de venirea lui. Ei au comis fapta lui cea mai nelegiuită: uciderea lui Dumnezeu. Pentru timpul venirii lui, pentru el însuşi n-a fost lăsată o astfel de fărădelege. Precum duhul lor se află în stare de vrăjmăşie faţă de Hristos, tot aşa ei se află în comuniune cu antihristul, depărtaţi de el în spaţiu şi timp.

„Şi tot duhul - spune Sfântul Ioan Teologul - care nu mărturiseşte pe Iisus Hristos că au venit în trup, de la Dumnezeu nu este; şi acela este al lui antihrist, de care aţi auzit că va veni; şi acum în lume este” (I Ioan 4, 3).

Cei ce sunt conduşi de duhul antihristului în spiritul lor, intrând în legătură cu el, supunându-i-se şi închinându-i-se lui în duh, îl vor proclama dumnezeul lor. „Şi pentru aceea va trimite lor Dumnezeu lucrarea înşelăciunii, ca să crează ei minciunii; ca să se judece toţi care n-au crezut adevărului, ci au binevoit întru nedreptate” (II Tesaloniceni 2, 11-12).

În îngăduinţa Sa, Dumnezeu este un judecător drept. Îngăduinţa Domnului va fi, în acelaşi timp, satisfacţie şi acuzaţie, cât şi judecată a spiritului uman.

Antihristul va veni în vremurile predestinate lui. Venirea lui va fi anticipată de apostazia generală a majorităţii oamenilor de la credinţa creştină. Prin lepădarea de Hristos, omenirea se va pregăti pentru înscăunarea antihristului, primindu-l în duhul său. În însăşi starea de spirit umană va apărea cererea, chemarea antihristului, atracţia faţă de el, tot aşa cum într-o stare de grea suferinţă apare setea unei băuturi ucigătoare. Este lansată iniţiativa, chemarea societăţii umane, exprimându-se necesitatea imperioasă a geniului dintre genii, care ar impulsiona dezvoltarea şi prosperitatea materială la cele mai înalte cote, ar instala pe pământ acea bunăstare, faţă de care Raiul şi Cerul devin pentru om de prisos.

Antihristul va fi o consecinţă logică, justă şi firească a orientării generale, spirituale şi morale, urmată de omenire. De altminteri, tot ce observăm acum în lume, în viaţa social-politică şi bisericească a omenirii, corespunde întru totul prezicerilor expuse mai sus ale episcopului Ignatie. Iar dacă ne gândim în mod serios la tot ceea ce se petrece, devine clar că încă niciodată, în întreaga sa istorie, lumea n-a fost atât de aproape de antihrist, ca în zilele noastre. Data apariţiei lui este doar o chestiune de timp, ce nu ne este încă dezvăluită.

Noi am fost avertizaţi despre cele ce se vor întâmpla şi vom fi pedepsiţi, dacă vom închide ochii cu uşurinţă asupra tuturor acestor evenimente, încredinţându-ne pe noi înşine şi pe alţii, că nu se întâmplă nimic deosebit, că totul e în ordine, că ar fi mai bine să fim concilianţi, şi ne vom lăsa „duşi de valurile vieţii”, ca şi ceilalţi, ori vom merge „în pas cu vremea” ce ne atrage cu repeziciune spre antihrist.

Câtă recunoştinţă îi datorăm noi, fiii şi fiicele Bisericii Ortodoxe, Sfântului ierarh Ignatie pentru că, încă cu o sută de ani în urmă, a zugrăvit atât de viu în închipuirea

noastră tabloul a tot ceea ce se întâmplă acum şi a ceea ce va mai fi poate, în viitorul apropiat !

„Sarea ne cuprinde”, Biserica încetează de a mai fi Biserică. Ea devine pseudo-biserică, gata de a-l primi pe antihrist ca „Mesia”, în afară de „mica rămăşiţă” a dreptcredincioşilor care, potrivit cuvintelor episcopului Ignatie devine „tot mai săracă şi mai săracă”. Toată cultura modernă şi întreaga viaţă umană, orientată exclusiv spre satisfacerea bunăstării aparente, pur materiale a oamenilor, pregăteşte stăruitor şi cu febrilitate omenirea pentru înscăunarea antihristului.

Prin urmare, a sosit timpul limită pentru fiecare din noi să hotărâm unde suntem şi cu cine: în această „mică rămăşiţă” a dreptcredincioşilor, în această „turmă mică a lui Hristos”, după cuvintele lui Hristos Mântuitorul Însuşi (Luca 12, 32), cu Hristos sau cu vrăjmaşul Său, antihristul ?

Aceasta ne învaţă scrierile insuflate de înţelepciunea dumnezeiască ale Sfântului ierarh Ignatie !

Episod apărut în „Catacombele Ortodoxiei”, nr. 36/iulie-august 2007

Sinaxar 30 aprilie: Sfântul Ignatie Briancianinov, povăţuitorul celor ce caută sfinţirea în vremurile de pe urmă

Sfântul Ignatie Briancianinov a fost şi este dascălul şi povăţuitorul duhovnicesc al multor dintre călugării dar şi mirenii care caută să se sfinţească şi în vremurile acestea de secetă duhovnicească.

Astăzi în mănăstiri prea puţin întâlnim duhovnici sau stareţi care să mai poarte lucrarea duhovnicească lăuntrică, majoritatea se orientează după legea materiei, după nevoile materiale, iar muncile fizice de cele mai multe ori înăbuşă nu doar trupul dar şi sufletul. Munca fizică este bună şi binecuvântată de Dumnezeu, dar nu atunci când ea împiedică porunca lui Dumnezeu şi când nu este orientată şi spre o lucrare lăuntrică.

Puţini sunt cei care ajung să găsească în osteneala muncii harul dumnezeiesc, puţini sunt cei care să ştie să se lupte cu gândurile şi patimile chiar atunci când sunt istoviţi de muncă, puţini sunt cei care reuşesc să câştige raiul lăuntric fără povăţuitori. Ba mai mult, Sfinţii Părinţi spun că fără povăţuitori iscusiţi mai mult ne rătăcim pe cale.

Sfântul Ignatie însă este darul lui Dumnezeu pentru aceste vremuri secetoase, el este povăţuitorul celor fără povăţuitori. Scrierile Sfântului Ignatie ţin loc de povăţuire duhovnicească, aşa după cum însuşi sfântul mărturiseşte în scrierile sale. Şi azi te poţi sfinţi, şi azi poţi câştiga harul lui Dumnezeu înlăuntrul tău şi atunci de cine ne vom mai teme? Rostul sufletului este sfinţirea, şi atunci medicamentul

împotriva deprimărilor, ce îşi au cauză în negăsirea rostului existenţial nu este oare câştigarea harului dumnezeiesc în inima omului? Cine se lipseşte de acest har cu adevărat se lipseşte de toată seva vieţii.

Câştigarea şi simţirea harului nu sunt basme din vechime, sunt realităţi vii, la care suntem cu toţii chemaţi, dar peste care trecem cu multă nebăgare de seamă, de cele mai multe ori pentru că nu ştim sau pentru că suntem povăţuiţi greşit, uneori de chiar duhovnicii noştri.

Sfântul Ignatie ne arată metoda şi calea desăvârşirii, accesibil tuturor, şi cult şi incult, şi bogat şi sărac - aşa cum Evanghelia este vestită nu doar unor elite, ci tuturor.

De aceea să îl citim şi să îi urmăm învăţătura cea mult folositoare.

Câteva sfaturi mult folositoare celor ce caută mântuirea:

Învăţătura pe care o expun aici izvorăşte în întregime din scrierile Sfinţilor Părinţi ai Bisericii Ortodoxe, care au asimilat doctrina Evangheliei atât printr-o cunoaştere teoretică cât şi printr-o experienţă trăită, în acelaşi timp aş putea numi această operă mărturisirea mea intimă. Şi cer să fie primită cu atenţie şi îngăduinţă: merită şi una şi alta. Scăpările şi pornirile mele, neputinţa de a urma sfaturile Părinţilor, lipsa unui adevărat povăţuitor duhovnicesc şi, dimpotrivă, întâlnirea frecventă, să nu spun constantă, a povăţuitorilor atinşi de orbire spirituală (sub influenţa cărora m-am aflat, fie că am vrut, fie că n-am vrut) au fost pentru mine pricină a multor tulburări. Am suferit şi pentru faptul că am fost înconjurat din toate părţile de ocazii de cădere şi nu de ridicare. M-am preocupat de doctrine pe care lumea potrivnică lui Dumnezeu le consideră expresia înţelepciunii supreme şi a sfinţeniei, pe când în realitate ele nu sunt decât întuneric şi murdărie, vrednice de a fi arun-cate cu scârbă.

Omul care îşi admiră propria sa evlavie exterioară nu va scăpa de a trece de la pietate la făţărnicie. Făţărnicia, formalismul, este deosebit de plăcută lumii atinsă de orbire; ea este atrasă de laudă, de stimă şi încrederea oamenilor; ea îl întoarce pe călugăr de pe calea Crucii, ea îi asigură o situaţie pământească, omenească, foarte confortabilă.

Cum făţarnicul este atât de avantajat şi vede, pe de o parte, câştigul pe care-l obţine din practicile sale, iar pe de alta, ocările şi persecuţiile pe care le îndură din partea

lumii atleţii lui Hristos, se va strădui din ce în ce mai mult să se distingă prin făţărnicie şi complezenţă omenească.

De la intrarea sa în mănăstire, călugărul trebuie să se preocupe cu cea mai mare grijă şi atenţie de citirea Sfintei Evanghelii. El trebuie să o studieze şi să şi-o întipărească în minte, pentru a avea învăţătura ei prezentă în suflet pentru orice intervenţie morală, pentru orice faptă, pentru orice gând. Aceasta este însăşi atitudinea Mântuitorului. Această atitudine însoţită de o promisiune şi de o atenţionare. Când i-a trimis pe ucenicii Săi să predice Evanghelia le-a zis: "mergând, învăţaţi toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, învăţându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă" (Matei 28, 19-20).

Cel care şi-a întemeiat viaţa pe cercetarea Evangheliei şi pe împlinirea poruncilor evanghelice, şi-a întemeiat-o pe o stâncă nezdruncinată. Oricare ar fi condiţiile în care l-au plasat împrejurările vieţii, el nu-şi împuţinează lupta duhovnicească. El este neîncetat în lucrare, el luptă şi înaintează mereu, chiar dacă lucrarea sa, lupta şi progresul său, rămân necunoscute şi neînţelese de către ceilalţi! Nici o încercare şi nici o ispită care-l asaltează nu-l pot întoarce din drum.

Ţi-a venit în minte un gând bun? Opreşte-te! În nici un caz nu te grăbi să-l pui în practică fără a-l examina, fără a medita.

Simţi în inimă vreo înclinaţie bună? Opreşte-te! Nu te lăsa dus de ea. Consultă Evanghelia. Vezi dacă gândul tău cel bun, înclinaţia ta cea bună sunt conforme cu sfintele învăţături ale Domnului. Vei vedea foarte repede că nu există nici o legătură între binele evanghelic şi binele firii omeneşti căzute. Binele firii noastre căzute este amestecat cu răul, de aceea el însuşi a devenit rău, după cum o mâncare delicioasă şi sănătoasă, devine otravă când este amestecată cu aceasta.

Păzeşte-te să faci binele firii căzute. Făcându-l, vei lucra la propria ta cădere, vei cultiva în tine părerea de sine şi mândria, şi vei sfârşi prin a te asemăna bine cu demonii.

Dimpotrivă, împlinind binele după Evanghelie, ca un adevărat şi credincios ucenic a lui Dumnezeu-Omul, vei deveni asemenea cu El. "Cel care îşi iubeşte viaţa o va pierde; iar cel care îşi urăşte viaţa în lumea aceasta o va păstra pentru viaţa veşnică (Ioan 12, 25). Oricine voieşte să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să urmeze Mie. Căci cine va voi să-şi scape viaţa o va pierde; iar cine va

pierde viaţa sa pentru Mine şi pentru Evanghelie, acela o va mântui" (Marcu 8, 34-35).

Vederea căderii tale este o vedere duhovnicească. Vederea neputinţei tale este de asemenea o vedere spirituală. Într-o asemenea vedere mintea este spectator. Ea ne-a fost dăruită prin harul botezului: sub efectul harului orbirea minţii se împrăştie, şi ea începe să vadă clar pe câmpul său de luptă ascetică ceea ce nu putea pătrunde până atunci. Ea va descoperi nişte realităţi pe care nici nu le bănuia până atunci.

În orice mănăstire, indiferent de rânduială sau organizare, nimic nu-l poate împiedica pe un călugăr să trăiască după poruncile Evangheliei. Aceasta o spun pentru a-i încuraja şi a-i calma pe cei ce sunt, cu motiv sau fără motiv, nemulţumiţi de felul în care merge mănăstirea lor. Pentru un călugăr este mai sigur a căuta pricina nemulţumirii sale în sine însuşi, decât în anturajul său sau în circumstanţele exterioare. Atunci când te judeci pe tine însuţi inima îşi capătă liniştea, în concluzie n-ar trebui preferată o mănăstire bine organizată alteia mai distinsă, întrucât depinde de noi, dar nu totdeauna este aşa situaţia.

Trebuie început prin a citi cărţile scrise pentru călugării din mănăstirile de obşte, ca de pildă:

- *„Învăţăturile Sfântului Dorotei al Gazei",*
- *„Cuvintele Sfântului Teodor Studitul",*
- *„Corespondenţa Sfântului Varsanufie cel mare cu Ioan văzătorul", începând cu răspunsul 216 (răspunsurile precedente se adresează mai mult pustnicilor şi în consecinţă se potrivesc mai puţin începătorilor),*
- *Scara Sfântului Ioan Scărarul,*
- *„Scrierile" Sfântului Efrem Sirul,*
- *„Aşezămintele mănăstireşti" şi „Convorbirile duhovniceşti" ale Sfântului Ioan Casian.*

Mai târziu, după un răstimp suficient de lung, se pot citi operele Părinţilor scrise pentru isihaşti, ca

- *„Filocalia",*
- *„Apoftegmele",*
- *„Cuvintele ascetice" ale lui Isaia pustnicul,*
- *„Discursurile ascetice" ale Sfântului Isaac Sirul,*
- *„Tratatele" lui Marcu Ascetul,*
- *„Cuvintele" şi „Omiliile" duhovniceşti ale Sfântului Macarie cel mare,*
- *scrierile în proză şi „Imnele" Sfântului Simeon noul teolog,*

– *şi alte scrieri asemănătoare ale Părinţilor asupra vieţii active.*

Toate aceste opere aparţin categoriei de scrieri privitoare la viaţa activă sau ascetică, căci ele se preocupă de nevoinţa călugărului.

Sfântul Ioan Scărarul a spus: ”pentru a duce o viaţă activă, citeşte cărţile care se preocupă de ea”. Cărţile privitoare la viaţa activă îi încurajează pe călugări la nevoinţa călugărească, în mod special la rugăciune, în ce priveşte citirea scrierilor altor Sfinţi părinţi care orientează înspre meditaţie şi contemplaţie, pentru un nevoitor insuficient purificat de patimi, este prematură.

Scrierile Sfinţilor Părinţi referitoare la viaţa călugărească trebuiesc citite cu o mare circumspecţie. S-a observat că începătorii n-ajung niciodată să aplice cărţile pe care le citesc la propriile lor condiţii, ci se lasă antrenaţi invariabil de pornirile lor. Dacă o carte dă sfaturi asupra isihasmului, şi arată cât de îmbelşugate roade duhovniceşti se pot obţine într-o însingurare desăvârşită, începătorul cu siguranţă va fi cuprins de o arzătoare dorinţă de a se retrage în singurătate, într-un oarecare pustiu îndepărtat.

Dimpotrivă, dacă o carte vorbeşte despre ascultarea necondiţionată faţă de un părinte duhovnicesc, începătorul va dori un mod de viaţă foarte sever într-o ascultare totală faţă de un bătrân.

Vremurilor noastre Dumnezeu nu le-a dăruit nici una, nici alta, din cele două forme de viaţă. Dar cărţile Sfinţilor Părinţi care le descriu pot influenţa puternic pe un începător lipsit de experienţă şi de cunoştinţe. El se poate foarte uşor decide să-şi părăsească mediul unde trăieşte - deşi acolo are totuşi tot ce-i trebuie pentru a-şi lucra mântuirea şi a progresa duhovniceşte împlinind poruncile evanghelice - pentru a urma himera unei vieţi perfecte care străluceşte cu putere şi insistenţă în imaginaţia sa.

Cel ce voieşte să trăiască în linişte trebuie să se afle sub îndrumarea unui povăţuitor, şi nu trebuie să-şi fie singur învăţător. Tu care eşti departe de măsura maturităţii spirituale îmi ceri mie smeritului să-ţi dau voie să trăieşti singur într-o peşteră, dar cred că nu-ţi dai seama cât de multe sunt cursele diavolului. Este mai bine pentru tine să slujeşti părinţilor, să primeşti ajutorul lui Dumnezeu prin rugăciunile lor, să-L prea măreşti şi să-L lauzi pe Stăpânul dimpreună cu ei la ceasurile hotărâte, mai degrabă decât a te lupta de unul singur împotriva gândurilor necurate şi amăgitoare.

N-ai auzit tu ce spune Sfântul Ioan autorul inspirat al Scării: “Vai omului care trăieşte singur! Dacă el cade în tristeţe sau lene, n-are cine-l ridica. Dar acolo unde doi sau trei s-au adunat în numele Meu, sunt şi eu în mijlocul lor, a zis Domnul”…

Bătrânii care-şi iau asupra lor sarcina sfinţilor stareţi de odinioară, dar fără a avea darurile lor spirituale, trebuie să înţeleagă că intenţiile lor, gândurile lor şi concepţiile lor asupra marii lucrări călugăreşti, ascultarea, sunt false. Se ştie clar: felul lor de a gândi, înţelepciunea şi ştiinţa lor nu sunt decât orbire şi nălucire drăcească care nu vor întârzia să producă fructe de aceeaşi natură în cel pe care-l conduc. Pretenţia lor exagerată nu va putea trece nedescoperită decât o oarecare vreme, pentru începătorul neexperimentat ce se află sub povăţuirea lor, dacă acesta are puţină inteligenţă şi se ocupă cu lectura cărţilor sfinte cu dorinţa sinceră de a se mântui. Mai devreme sau mai târziu, această impostură va fi descoperită cu putere, ducând la o ruptură foarte penibilă şi la relaţii neplăcute între bătrân şi ucenic, şi le va provoca şi unuia şi altuia serioase tulburări psihice.

Este teribil să ai asupra ta, din îngâmfare şi din proprie iniţiativă, obligaţii pe care nu le poţi îndeplini decât cu mandat de la Sfântul Duh şi cu ajutorul Său; este teribil să te prezinţi ca un purtător de Duh Sfânt până când legăturile cu satan nu sunt încă rupte şi până când eşti întinat de el. O asemenea comedie şi ipocrizie sunt înspăimântătoare. Ele sunt dezastruoase atât pentru tine însuţi, cât şi pentru semenul tău. Sunt o crimă şi o blasfemie faţă de Dumnezeu.

Ascultarea mănăstirească aşa cum era practicată de către călugării de odinioară este o taină duhovnicească înaltă. Nouă ne este imposibil de a o imita în întregime. O putem doar contempla cu veneraţie şi prudenţă şi să ni-o asumăm în duh. Vom da dovadă de o judecată dreaptă şi de o înţelepciune salutară dacă, citind vieţile şi rânduielile părinţilor din vechime - ascultarea fiind la fel de uimitoare ca a ucenicilor - vom constata în vremea noastră un declin general al creştinismului. Va trebui să recunoaştem că nu suntem în stare să moştenim în întregime practicile Părinţilor. Dar este o mare binecuvântare a lui Dumnezeu şi o mare fericire să ne putem hrăni cu fărâmiturile ce cad de la masa Părinţilor. Aceste fărâmituri nu constituie o hrană suficientă, dar ele pot, nu fără a ne lăsa un sentiment de frustare şi de foame, să ne scape de moartea spirituală.

Încearcă o ascultare liberă de orice linguşire şi adulare: fii ascultător prin dragostea de Dumnezeu. Fii gata să faci ascultare de toţi părinţii şi fraţii când ei îţi cer lucruri care nu sunt potrivnice Legii lui Dumnezeu, nici regulei şi ordinii mănăstirii, nici sfaturilor părinţilor ce conduc. Dar în nici un caz să nu ascultaţi de ce este rău, chiar dacă ar trebui să suferi din cauza fermităţii şi refuzului de a plăcea oamenilor.

Datorită smereniei tale în raporturile cu ceilalţi şi datorită dragostei pentru ei, împietrirea inimii tale va slăbi încet, încet. Ea va ceda ca o piatră grea ce este rostogolită să intre într-un mormânt, şi inima va putea renaşte pentru legături duhovniceşti cu Dumnezeu, pentru care, până aici, era moartă. O nouă perspectivă se deschide ochilor duhovniceşti care vor descoperi mulţimea rănilor pricinuite de păcat întregii firi omeneşti căzute. Ea va recunoaşte starea sa jalnică în faţa lui Dumnezeu şi-i va implora mila. Inima va conlucra cu mintea prin tânguirea ei şi printr-o umilă înduioşare. Acesta este începutul rugăciunii adevărate.

Rugăciunea trebuie să fie îndeletnicirea principală a călugărului. Ea trebuie să fie centrul spre care converg şi de care se leagă toate nevoinţele ascetice. Prin rugăciune călugărul se leagă strâns cu Domnul şi "este un duh cu El" (l Cor. 6, 17). De la intrarea în mănăstire, el trebuie să înveţe neapărat să se roage într-un fel corect pentru a putea progresa în rugăciune şi aşa să-şi lucreze mântuirea. Justeţea şi progresul rugăciunii se izbeşte de firea noastră stricată şi de îngerii căzuţi care se străduiesc să ne ţină în subjugare, în această stare de cădere şi de îndepărtare de Dumnezeu care le este comună oamenilor şi îngerilor căzuţi.

Pentru a ne pregăti, trebuie să începem cu înlăturarea oricărei judecăţi asupra semenului nostru şi a oricărei supărări. Această pregătire ne-a poruncit-o Domnul însuşi: "Iar când staţi de vă rugaţi, iertaţi orice aveţi împotriva cuiva, ca şi Tatăl vostru Cel din ceruri să vă ierte vouă greşelile voastre" (Marcu 11, 25 - 26).

Urmarea pregătirii constă, datorită credinţei noastre, în supunerea şi încredinţarea totală voii sfinte a lui Dumnezeu, în înlăturarea îngrijorărilor. Trebuie, de asemenea, să fim conştienţi de starea noastră de păcătoşenie, atitudine care naşte pocăinţa şi smerenia duhului. Singurul sacrificiu pe care Dumnezeu îl primeşte de la firea omenească căzută este pocăinţa în duh. "Că de ai fi voit jertfă Ţi-aş fi dat", zice proorocul lui Dumnezeu, în numele tuturor oamenilor căzuţi şi care rămân în starea de cădere; nu numai ca o oarecare jertfă parţială, a trupului sau a sufletului, nu te face plăcut lui Dumnezeu, ci chiar "arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi" (Ps. 50, 17-l8).

***Sfântul Isaac Sirul** ne relatează următoarea maximă spusă de un alt Sfânt Părinte: "Dacă cineva nu se recunoaşte de păcătos, rugăciunea lui nu este primită de Dumnezeu".*

Prezenţa şi conlucrarea necontenită a atenţiei în timpul rugăciunii este neapărat trebuincioasă. Datorită atenţiei, rugăciunea devine binele propriu, personal, al

celui ce se roagă; dacă atenţia lipseşte, rugăciunea îi rămâne exterioară. Când atenţia este prezentă, rugăciunea dă roade îmbelşugate, dar când este absentă, produce spini şi pălămidă. Roadele rugăciunii stau în iluminarea duhului, într-o smerită înduioşare a inimii şi în reînnoirea sufletului prin viaţa Duhului; spinii şi pălămida constau în lenevirea sufletului, în părerea de sine fariseică care se naşte dintr-o inimă împietrită, care se mulţumeşte şi se laudă cu mulţimea rugăciunilor spuse şi cu timpul petrecut recitându-le.

Pentru început propune-ţi să spui de o sută de ori rugăciunea lui Iisus. Apoi, dacă vezi că poţi s-o spui de mai multe ori, mai adaugă o sută. Cu timpul, dacă vei simţi nevoia, mai poţi adăuga la numărul rugăciunilor. Pentru a spune rar şi cu atenţie de o sută de ori rugăciunea lui Iisus, îţi trebuie cam o jumătate de oră: o seamă de nevoitori au nevoie de mai mult timp. Nu spune rugăciunile grăbit, imediat unele după altele; fă după fiecare rugăciune o pauză, în felul acesta reuşind să-ţi aduni gândurile. Spunerea rugăciunii fără pauză duce la împrăştierea gândurilor. Controlează-ţi respiraţia; respiră încet şi rar; aceasta ajută să nu ne împrăştiem.

După ce ai terminat rugăciunea lui Iisus nu te lăsa cuprins de tot felul de gânduri şi imaginaţii neserioase, iluzorii şi trecătoare, ci petrece-ţi timpul până ce te culci urmând orientarea gândului în timpul rugăciunii. Când te culci, spune rugăciunea şi adormi rugându-te. Obişnuieşte-te ca la deşteptare, rugăciunea lui Iisus să-ţi fie primul gând, primul cuvânt şi prima faptă. Spune-o de câteva ori, spală-te şi du-te repede la Utrenie, în timpul Utreniei, pe cât posibil, opreşte-te de la rugăciunea lui Iisus. Dacă dispui de timp liber între Utrenie şi Liturghie, ocupă-te de rugăciunea lui Iisus. Fă acelaşi lucru după masa de prânz.

Părinţii ne învaţă că după masa de prânz să ne concentrăm asupra aducerii aminte de moarte. Lucrul acesta este între toate corect; de fapt, rugăciunea lui Iisus nu poate fi despărţită de aducerea aminte de moarte. O puternică aducere aminte de moarte este legată de o vie rugăciune către Domnul Hristos care a călcat moartea cu moartea Sa şi le-a dăruit oamenilor viaţă veşnică, supunându-se pentru un timp morţii.

Wikipedia - Ignatie Breanceaninov

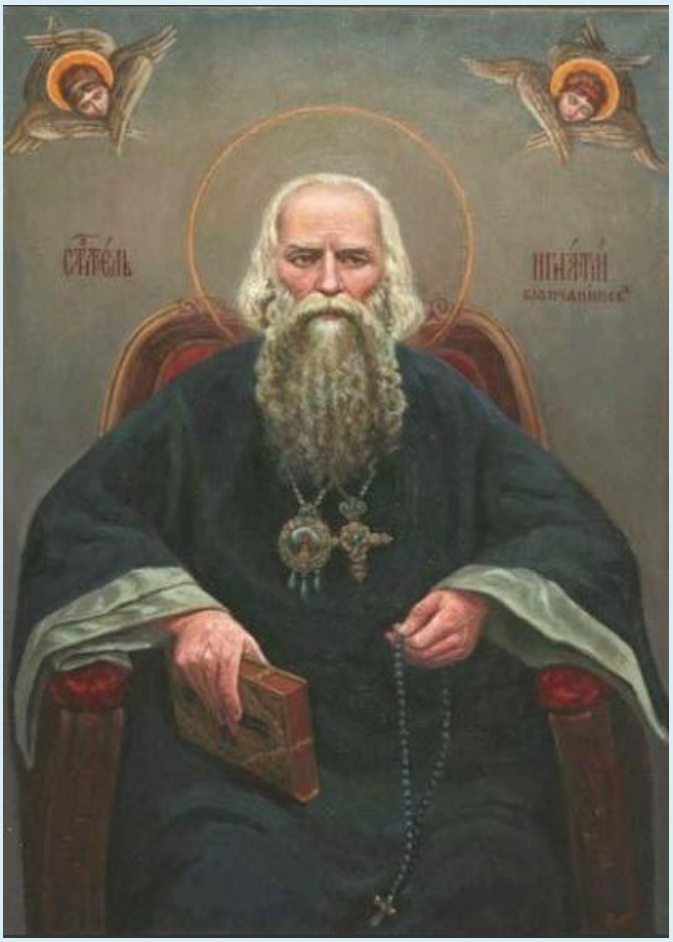

Sfântul Ignatie Breanceaninov (în rusă Игнатий Брянчанинов; născut Dmitri Alexandrovici Breanceaninov la 17 februarie, S.V. 5 februarie 1807 - d. 30 aprilie, S.V. 12 mai 1867) a fost un prelat al Bisericii Ortodoxe Ruse, episcop al Caucazului și al Mării Negre în secolul al XIX-lea, scriitor prolific de lucrări de spiritualitate. Este considerat sfânt cuvios în ortodoxismul rus, iar prăznuirea sa se face pe 30 aprilie.

Viața

S-a născut într-o familie înstărită, care deținea mai multe proprietăți. Studiile le-a făcut la Școala Militară din Petersburg. Deși avea succes cu studiile era profund nefericit acolo, dedându-se la o viață de rugăciune. În 1827 s-a îmbolnăvit grav și din acest motiv a trebuit să părăsească școala. Apoi și-a urmărit vocația monahală și în 1831 a depus votul monahal și a fost tuns cu numele de Ignatie. La scurt timp a fost hirotonit preot.

A fost ridicat repede la rangul de arhimandrit, iar la vârsta de 26 de ani era deja în fruntea mănăstirii Sfântului Serghie din St. Petersburg.

În 1857 a fost sfințit episcop al Caucazului și Mării Negre, funcție din care s-a retras după patru ani pentru a se dedica scrisului.*[Arena, pag. vi-vii.][Deputatov, Nicholas. Campionul arenei]*

Sfântul Ignatie a fost un scriitor prolific, marea majoritate a lucrărilor sale fiind despre trăirea duhovnicească și rugăciune. O parte a scrierilor sale au fost traduse în limba română, engleză etc. Deși inițial cărțile sale se adresau în primul rând călugărilor, ele sunt recomandate și mirenilor de către reprezentanți ai ortodoxiei, cum ar fi părintele Thomas Hopko.*[Hopko, Thomas. În arena duhovnicească]*

Cărți în limba română

⇒ Fărâmiturile Ospățului, ed. Episcopiei, Alba Iulia, 1996, 268 p. (traducere de: Andrei Andreicuț, arhiepiscop de Alba-Iulia)
⇒ Cuvânt despre moarte, Ed. Sophia, 2006 - ISBN 973-7623-76-8
⇒ Aripi duhovnicești pentru cei osteniți și împovărați (3 vol.), Ed. Sofia, 2001
⇒ Predici la Triod și Penticostar, Ed. Sophia - ISBN 973-8207-62-2
⇒ Experiențe ascetice (4 tomuri), Ed. Sophia
⇒ Despre rugăciunea lui Iisus. Experiențe ascetice, vol. I, Colecția "Părinți ruși" - ISBN 973-99692-3-2
⇒ Cuvinte către cei care vor să se mântuiască. Experiențe ascetice, vol. II, Colecția "Părinți ruși" - ISBN 973-99692-7-5
⇒ Aripi duhovnicești pentru cei osteniți și împovărați. Experiențe ascetice, vol. III, Colecția "Părinți ruși" - ISBN 973-8207-08-8
⇒ Călăuza rugătorului. Izbăvirea de durerile ostenelilor zadarnice. Experiențe ascetice, vol. IV, Colecția "Părinți ruși" - ISBN 973-8207-17-7
⇒ Predici la Octoih, Ed. Sophia, 2005 - ISBN 973-7740-48-3
⇒ Despre înșelare, Ed. Anestis
⇒ Ofranda monahilor contemporani, Editura Fundației Dosoftei
⇒ Cuvânt despre om, Editura Bunavestire, 2001
⇒ Despre vedenii, duhuri și minuni, Ed. Sophia, colecția "Părinți ruși" - ISBN 973-85654-0-5

Canonizarea ca sfânt

A fost canonizat de către Sinodul local al Bisericii Ortodoxe Ruse întrunit în anul 1988. Sfintele sale moaște se află la Mănăstirea Tolga, lângă Iaroslavl. *[Sfântul Ioan Maximovici, Proslăvirea ortodoxă a Fecioarei Maria Născătoarea de Dumnezeu, Frăția "Sfântului Gherman din Alaska", 1996, p. 20]*

Citate

Cel care nesocotește rugăciunea își nesocotește mântuirea; cel care renunță la rugăciune, renunță la mântuire. *[Arena p. 218]*

Mirenii și chiar călugării fără discernământ duhovnicesc sunt aproape întotdeauna atrași de șarlatani, impostori, ipocriți sau înșelați, pe care îi socotesc sfinți și slugi adevărate ale lui Dumnezeu. *[citat din Arena de Thomas Hopko]*

Orthodoxwiki - Ignatie Briancianinov

Sfântul Ignatie Briancianinov (1807-1867) este un sfânt cuvios al Bisericii Ortodoxe Ruse din secolul al XIX-lea, episcop de Caucaz, scriitor prolific de lucrări de spiritualitate. Prăznuirea sa se face pe 30 aprilie.

Viața

S-a născut ca Dimitri Alexandrovici Briancianinov, într-o familie înstărită, care deținea mai multe proprietăți.

Studiile le-a făcut la Școala Militară din St. Petersburg. Deși avea succes cu studiile era profund nefericit acolo, dedându-se la o viață de rugăciune. În 1827 s-a îmbolnăvit grav și din acest motiv a trebuit să părăsească școala.

Apoi și-a urmărit vocația monahală și în 1831 a depus votul monahal și a fost tuns cu numele de Ignatie. La scurt timp a fost hirotonit preot. A fost ridicat repede la rangul de arhimandrit, iar la vârsta de 26 de ani era deja în fruntea mănăstirii Sfântului Serghie din St. Petersburg.

În 1857 a fost sfințit episcop al Caucazului și Mării Negre, funcție din care s-a retras după patru ani pentru a se dedica scrisului.

Sfântul Ignatie a fost un scriitor prolific, marea majoritate a lucrărilor sale fiind despre trăirea duhovnicească și rugăciune. O parte a scrierilor sale au fost traduse în limba română, engleză etc. Deși inițial cărțile sale se adresau în primul rând călugărilor, ele sunt călduros recomandate și mirenilor de către importanți reprezentanți ai ortodoxiei, cum ar fi Părintele Thomas Hopko.

Cărți în limba română:

- Fărâmiturile Ospățului, ed. Episcopiei, Alba Iulia, 1996, 268 p. (traducere de: Andrei Andreicuț, arhiepiscop de Alba-Iulia)
- Cuvânt despre moarte, Ed. Sophia, 2006 - ISBN 973-7623-76-8
- Aripi duhovnicești pentru cei osteniți și împovărați (3 vol.), Ed. Sofia, 2001
- Predici la Triod și Penticostar, Ed. Sophia - ISBN 973-8207-62-2
- Experiențe ascetice (4 tomuri), Ed. Sophia
- Despre rugăciunea lui Iisus. Experiențe ascetice, vol. I, Colecția "Părinți ruși" - ISBN 973-99692-3-2
- Cuvinte către cei care vor să se mântuiască. Experiențe ascetice, vol. II, Colecția "Părinți ruși" - ISBN 973-99692-7-5
- Aripi duhovnicești pentru cei osteniți și împovărați. Experiențe ascetice, vol. III, Colecția "Părinți ruși" - ISBN 973-8207-08-8
- Călăuza rugătorului. Izbăvirea de durerile ostenelilor zadarnice. Experiențe ascetice, vol. IV, Colecția "Părinți ruși" - ISBN 973-8207-17-7
- Predici la Octoih, Ed. Sophia, 2005 - ISBN 973-7740-48-3
- Despre înșelare, Ed. Anestis
- Ofranda monahilor contemporani, Editura Fundației Dosoftei
- Cuvânt despre om, Editura Bunavestire, 2001
- Despre vedenii, duhuri și minuni, Ed. Sophia, colecția "Părinți ruși" - ISBN 973-85654-0-5

Canonizarea ca sfânt

A fost canonizat de către Sinodul local al Bisericii Ortodoxe Ruse întrunit în anul 1988. Sfintele sale moaște se află la Mănăstirea Tolga, lângă Iaroslavl.

Sfântul Ignatie Briancianinov - Sfinte moaşte

Lavra Tolga, Rusia (adăposteşte moaştele Sfântului Ignatie Briancianinov)

Date de contact
Adresa: 150037, Rusia, or.Iaroslav
loc. Tolga, mănăstirea
Tel. тел. (0852) 55-24-08, 55-25-08, 38-00-55
Адрес: 150037, Россия, г. Ярославль,
место Толга, монастырь
Телефон тел. (0852) 55-24-08, 55-25-08, 38-00-55

Istoric

Redeschisă în urma politicii de Perestroika a lui Mihail Gorbaciov în anul 1987, mănăstirea (acum de maici) are o istorie de excepţie.

***

Obârşia ei se situează devreme, în anul 1314, când ierarhul Trofin (canonizat de Biserica Rusiei) a poposit pe malul opus al Volgăi. Noaptea, în cort, are o viziune în care i se arată Maica cu Pruncul sub forma unei icoane, scăldată în lumină. Arhiereul părăseşte discret tabăra, trece fluviul în mod miraculos, păşind peste apele întunecate şi viguroase, găseşte icoana şi hotărăşte că pe acel loc va ridica o mănăstire de călugări.

Icoana (cinstită la 8 august) s-a dovedit făcătoare de minuni, fiind ţinută la mare evlavie şi astăzi. Numele de Tolga i se trage de la un mic afluent al Volgăi.

Istoria mănăstirii a fost una foarte agitată, cu lumini şi umbre. Astfel, la nici un secol de la înfiinţare, aşezământul a fost nimicit de un incendiu.

Icoana Maicii Domnului, care s-a crezut iniţial pierită în uriaşa vâlvătaie, a fost găsită neatinsă, de către călugării uimiţi, într-un copac din apropiere. Semnul era clar: mănăstirea trebuia să-şi continue existenţa!

Apoi, în 1609, în timpul unui asediu al unei oştiri polono-lituaniene, au fost măcelăriţi 46 de călugări nevinovaţi. În amintirea jerfei lor, s-a ridicat în anul 1893 un paraclis chiar pe locul gropii comune. În secolul al 17-lea mănăstirea Tolga atinge apogeul vieţii sale duhovniceşti dar şi al bunăstării, al milosteniei organizate, al artei sacre, al arhitecturii.

Stareţul Gordian este cel care a ridicat multe altare în incinta mănăstirii (obicei care a avut mare priză la ruşi, cel mai spectaculos exemplu fiind cel al lavrei Sfântului Serghie, care are nu mai puţin de 12 biserici şi paraclise!), inclusiv marea Catedrală.

***

Dar tot timpul a existat veghea Sfintei icoane, minunile ei neîntrerupte, cum a fost şi cea din anul 1392, când a izvorât mir sau oprirea (secolul al 17-lea) unei groaznice molime care bântuia în Iaroslav.

***

Una dintre cele mai cunoscute minuni se leagă de numele ţarului Ivan cel groaznic, care şi-a găsit vindecarea unei chinuitoare boli de picioare, pe când se afla în vizită la mănăstire, în 1553. În amintirea acestui eveniment (după care ţarul şi-a deschis generos baierele pungii) a fost ridicat, chiar în curtea cu cedri (adaptaţi, evident la clima Rusiei), un monument.

***

Ulterior, un băiat, Nichita, a fost pur şi simplu înviat la icoana Maicii Domnului cu Pruncul.

Anul 1917 pune capăt (vremelnic, slavă Domnului!) unei vieţi duhovniceşti înalte, unui focar de credinţă şi evlavie, unui şir continuu de minuni.

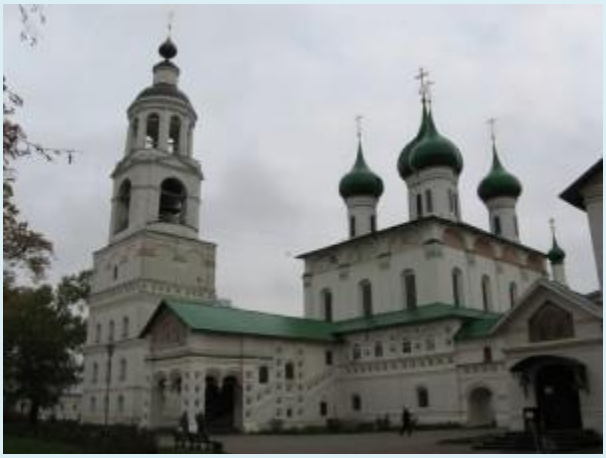

Comuniştii o închid pentru a o transforma mai târziu (1950) în puşcărie pentru tinerii criminali din URSS.

Din înălţimea turnului, de unde se vede toată măreţia Volgăi, au doborât uriaşele clopote, făcându-le ţăndări. Era în anul 1928.

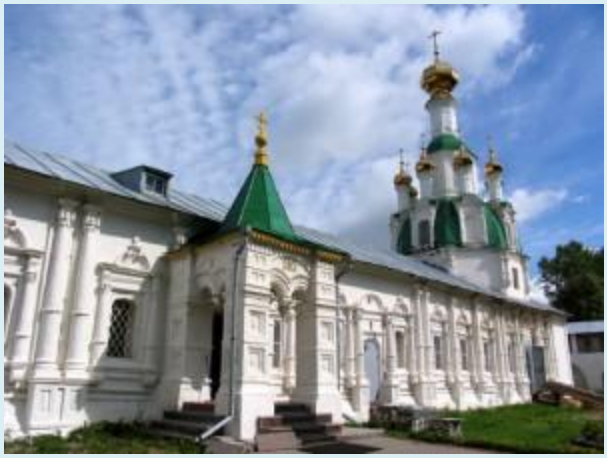

La 7 decembrie 1987, mănăstirea s-a reînfiinţat. Maica stareţă Varvara conduce acum o obşte de 126 de călugăriţe, care după redeschidere au muncit pe brânci pentru recuperarea patrimoniului, pentru resfinţirea bisericilor, pentru reamenajarea întregii încinte.

***

În anul 1988, pe 13 iunie, o copie a celebrei icoane a fost adusă la Tolga, iar în 1993 - cu ocazia prăznuirii apariţiei icoanei - o nouă şi mare minune a avut loc. Gheorghi, un băieţel de numai 11 ani, de loc din Volgograd, a început să meargă, în faţa tuturor celor din biserică. Copilul suferea de o veche şi severă formă de dizabilitate locomotorie.

Maicile întocmesc liste amănunţite cu mărturii şi declaraţii ale minunilor petrecute în mănăstirea lor.

La Tolga vin pelerinii pentru a se închina la moaştele unuia dintre cel mai cunoscuţi şi recenţi sfinţi ai Bisericii lor: Sfântul Ignatie Briancianinov.

Acest Sfânt ierarh al Rusiei ţariste s-a născut într-o familie aparţinând unei vechi şi cunoscute familii boiereşti ruse.

Din botez, numele său a fost Dimitrie, în amintirea ajutorului pe care perechea Briancianinov l-a primit de la Sfântul Cuvios Dimitrie Prilutki, ei neputând avea copii. Rugăciunile lor, lacrimile tinerei femei au rodit - mai întâi în Cer, prin ajutorul sfinţilor - născându-se astfel la 6 feb. 1807, pe moşia Pokrovskoe din gubernia Vologda, un prunc plăpând.

Crescând mărişor, lui Dimitrie i-a plăcut retragerea, izolarea şi citirea cărţilor sfinte. Extrem de dotat pentru performanţa intelectuală, este trimis, pe când era de-o şchioapă, să studieze ingineria în St. Petersburg, la cele mai înalte şcoli.

Prin firea lui serioasă, caldă şi blajină, cucereşte inimile tuturor, intrând în anturajul clasei nobiliare şi chiar în graţiile ţarului Nicolae Pavlovici.

Ceva însă se mişcă în inima tânărului, ceva anunţat cu ani în urmă, chiar pe drumul Moscovei, atunci când tatăl îl întreabă mai într-o doară ce vrea să se facă în viaţă. „Călugăr”, îi răspunde cu seriozitate copilul. Tatăl nu a dat crezare acestei mărturii, iar mai târziu - când se va opune din răsputeri alegerii întru monahism a fiului său - îşi va aminti aceste cuvinte profetice.

Tânărul Briancianinov trece cu brio toate examenele, în pofida unei sănătăţi extrem de şubrede, ba chiar intră şi în corpul ofiţeresc.

În acest timp îl cunoaşte pe Cihaciov, care îl va însoţi aproape toată viaţa pe drumul - apropiat deja - al călugăriei.

Oricum, anul 1827 îi aduce eliberarea prin demisie din servicul militar, eliberare care a produs multă tristeţe familiei şi multă mâhnire ţarului, protectorul său. Dar un alt Protector, mai înalt decât orice ţar, îl chema.

Astfel, Dimitrie începe un periplu prin mai multe mănăstiri ruse, sub ascultarea iniţială a stareţului Leonid, de la lavra Svirski.

După nenumărate încercări de sănătate, peregrinări (Svirski, Optina, Plosceansk, Novoiezersk, Semigorodsk - unde a scris Plânsul monahului), dar şi după ce protecţia imperială şi-a reîntins umbra asupra persoanei sale, este tuns în monahism la Vologda (1831), iar apoi numit stareţ al Mănăstirii Lopotov.

Aici Sfântul Ignatie repune în rânduială viaţa monahală, dar reface şi mănăstirea, care era o ruină. Abia începută opera de restaurare în piatră şi duh a Lavrei, că stareţul Ignatie (de-acum arhimandrit) este mutat la altă mănăstire: sihăstria Sergheev, chiar lângă St. Petersburg, la doi paşi de curtea imperială. Odată chiar, ţarul însuşi a venit pe jos, fără escortă, să-l viziteze pe tânărul stareţ…

Din păcate, sănătatea lui era foarte şubredă, iar eforturile sale de a fi de folos tuturor îi consumau ultimele resurse.

După 24 de ani de păstorire a Lavrei, este numit episcop de Caucaz şi Marea Neagră (1857).

Ajunge, după mari peripeţii, la Stavropol - sediul episcopiei - unde găseşte un haos. După ce îndreaptă toate neputinţele predecesorilor, epuizat, episcopul se retrage din scaun.

Mănăstirea Nicolo-Babaievsk (de lângă Iaroslav, pe Volga) îi va fi casă şi mormânt.

Aici, în Duminica Mironosiţelor, 30 aprilie 1867, a adormit întru Domnul în poziţie de rugăciune, prevăzându-şi sfârşitul.

După un timp, moaştele sale făcătoare de minuni odihnesc, în racla de aur, la Mănăstirea Tolga.

Sfântul Ignatie a fost unul dintre cei mai luminaţi ierarhi ai Rusiei pravoslavnice, dovada nenumăratele sale cărţi, adevărate tratate de asceză şi mistică ortodoxă.

Acasă la Sfântul Ignatie Briancianinov - Mănăstirea Tolga din Rusia (galerie foto)

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

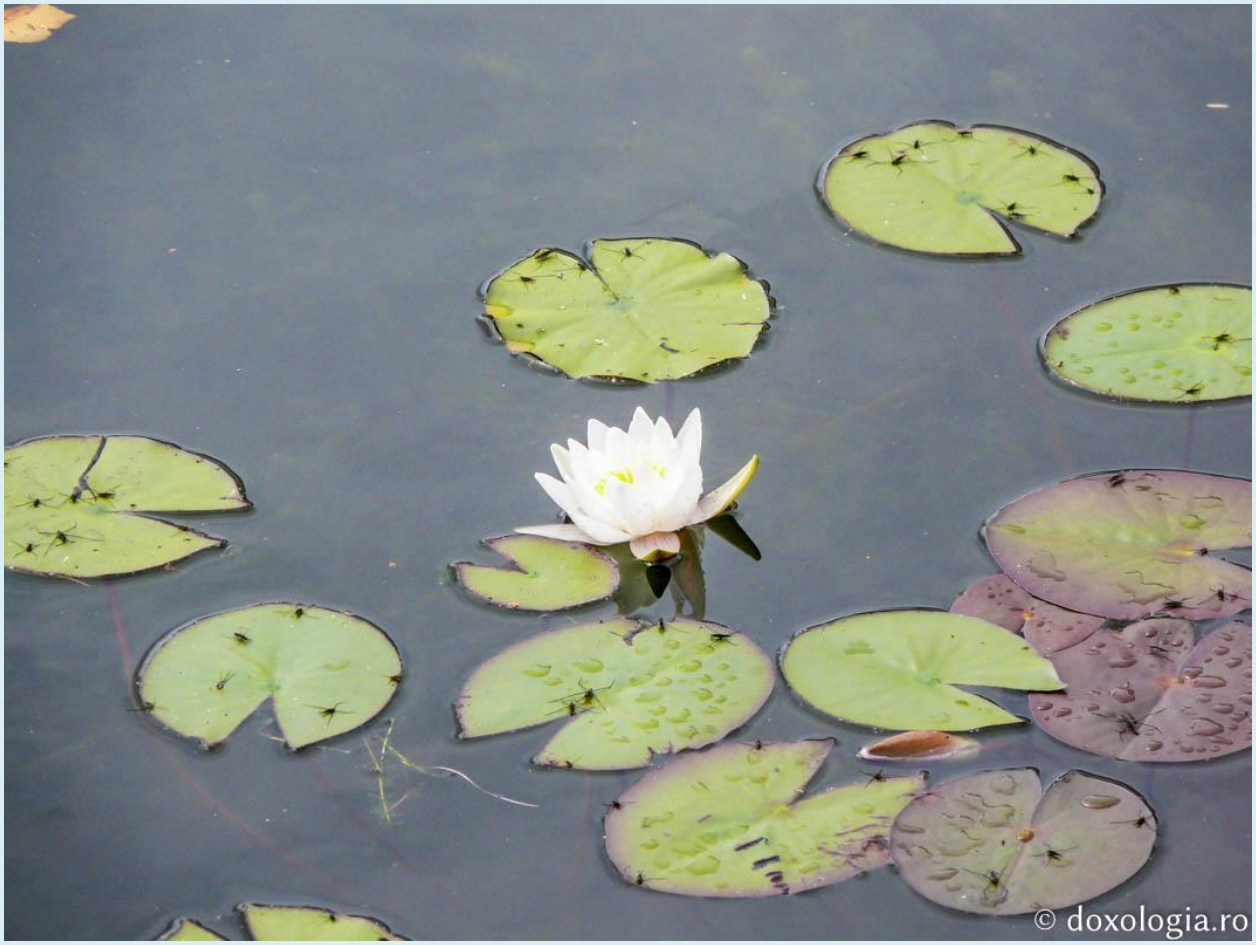
© doxologia.ro

© doxologia.ro

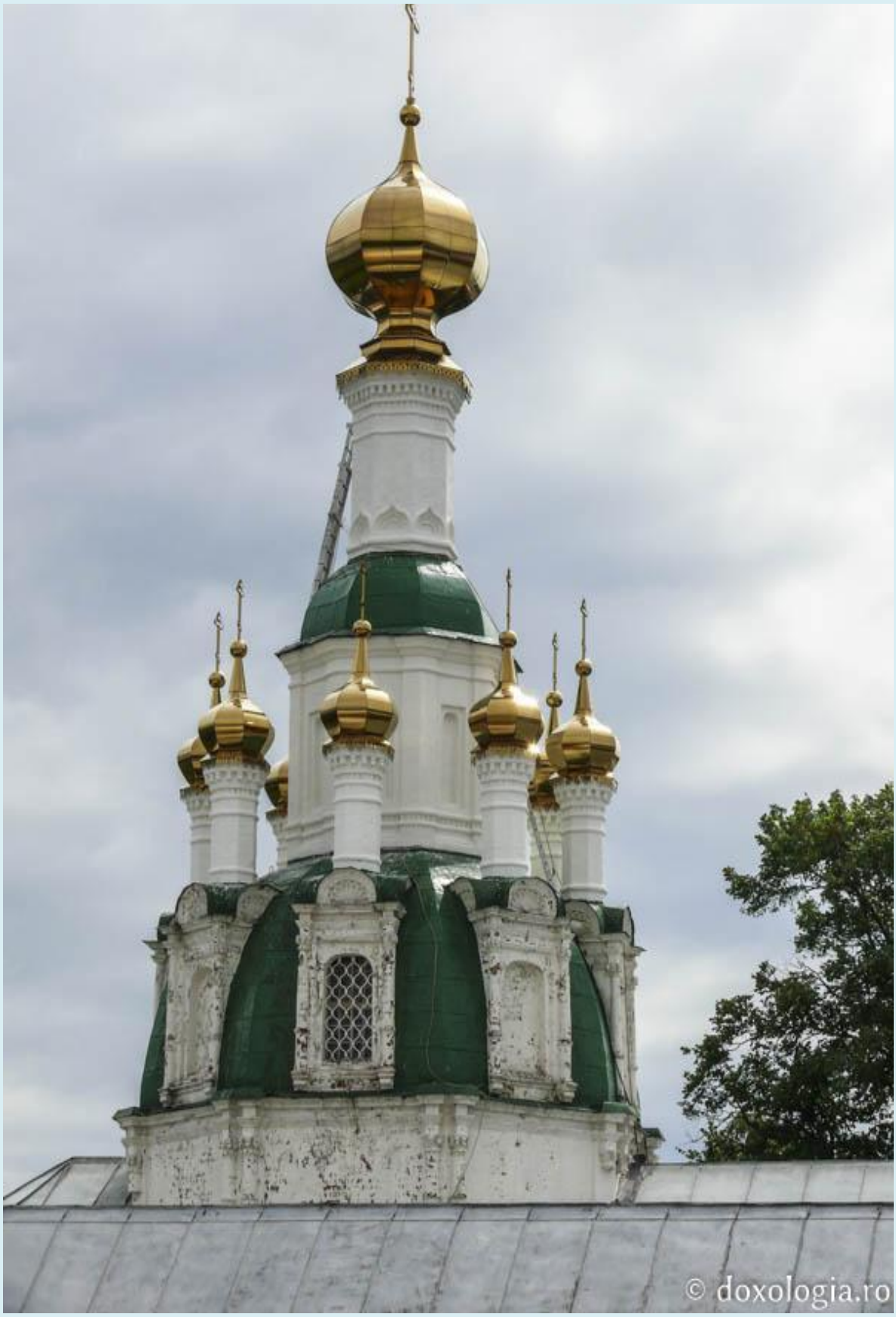
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

ІС
ХС
© doxologia.ro

ЧЕСТНАГО ИЖИ
ВЗДВИЖЕНИЕ
ВТВОРАЩЕГО
КРЕСТА ГНА
СВ. КИСТАНТИНЪ
СВТ. ЕЛЕНА
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Fresce din Mânăstirea Tolga

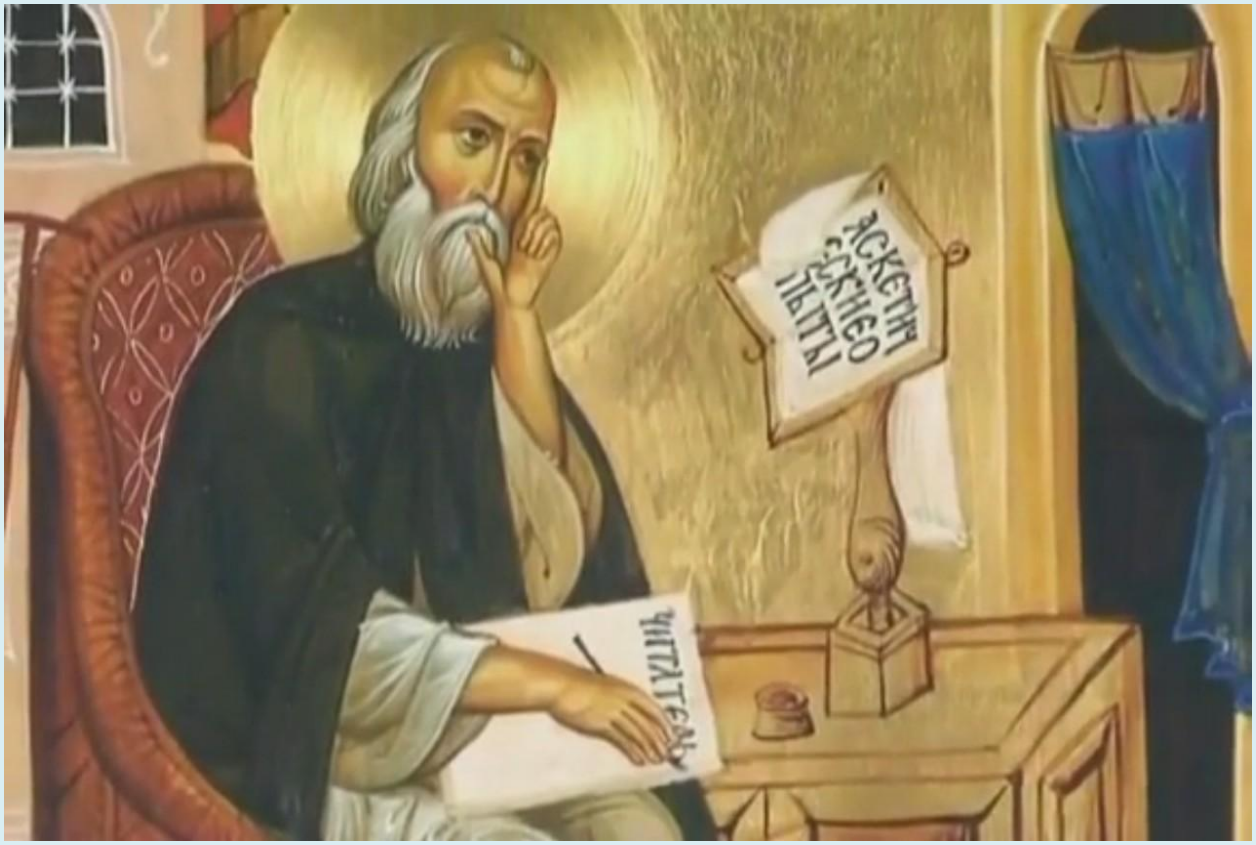
АСКЕТИЧЕСКИЕ ТРУДЫ
ЧИТАТЕЛЬ

Mânăstirea Tolga

Scurtă cronică a Mânăstirii Tolga, din oraşul Yaroslavl, unde se află moaştele Sfântului ierarh Ignatie

Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov

1314 - Sfântul Trifon, episcopul Rostovului, poposeşte pe malul Volgăi, iar noaptea are o vedenie în care i se arată Maica Domnului cu Pruncul în braţe într-o icoană scăldată în lumină. Arhiereul se trezeşte, trece Volga în chip minunat şi găseşte icoana, hotărând să ridice o mânăstire de călugări în acel loc. Mânăstirea se va numi Tolga.

1392 - Icoana Maicii Domnului cu Pruncul în braţe izvorăşte mir.
1553 - Ţarul Ivan cel groaznic se vindecă de o boală cumplită rugându-se înaintea icoanei făcătoare de minuni. După această minune, ţarul devine ctitorul mânăstirii şi ridică în curtea ei o pădurice de cedri maiestuoşi, care există şi astăzi. Toţi ţarii Rusiei vor veni în pelerinaj la Sfânta icoană a Maicii Domnului din Mănăstirea Tolga.
1609 - Uciderea monahilor din Mânăstirea Tolga de către polonezi.
1612 - Salvarea pământului din Yaroslavl de molimă după procesiunea cu icoana Maicii Domnului din Tolga.
1625 - Construirea Bisericii Înălţării Sfintei Cruci din Mânăstirea Tolga. Stareţul Gordian va ridica mai multe biserici în curtea mânăstirii. Tot acum se ridică zidurile de piatră cu turnuri şi majoritatea clădirilor.
1652 - Construirea Bisericii Sfântului Ierarh Nicolae, făcătorul de minuni.
1654 - A doua salvare a pământului din Yaroslavl de molimă.
1657 - Salvarea pământului din Yaroslavl de secetă.
1681-83 - Construirea Catedralei Intrării Maicii Domnului în Biserică.
1763 - Vizitarea lăcaşului de către împărăteasa Ecaterina.
1862 – Sosirea în Mânăstirea Tolga a Sfântului Ierarh Ignatie Briancianinov (1807-1867).
1863 - Sosirea ţareviciului Nikolai Alexandrovici.
1867 - Pe 30 aprilie, în Duminica Mironosiţelor, trece la Domnul Sfântul Ierarh Ignatie în Mănăstirea Nicolo-Babaievski.
1893 - Construirea capelei în memoria monahilor ucişi în 1609, chiar pe locul gropii comune
1913 - Vizitarea mănăstirii de către ţarul Nikolai al II-lea împreună cu familia sa.
1914 - Sărbătorirea a 600 de ani de la întemeierea mânăstirii.
1928 - Închiderea mânăstirii de către comunişti.
1936 - Comuniştii transformă sfântul lăcaş în închisoare pentru delincvenţii juvenili din Uniunea Sovietică. Ei dau jos uriaşele clopote ale mânăstirii, distrugându-le.
1987 - Redeschiderea mânăstirii, ca prima mânăstire de maici din Uniunea Sovietică
1988 - Canonizarea Sfântului Ierarh Ignatie Briancianinov de către sinodul local al Bisericii Ortodoxe Ruse consacrat mileniului de la creştinarea Rusiei, care a avut loc între 6-9 iunie 1988, la Lavra Serghiev Posad. Moaştele sfântului, care se aflau în Mânăstirea Nicolo-Babaievski, sunt mutate în Mânăstirea Tolga.
2000 - Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului din Tolga izvorăşte mir.
2003 - Aducerea icoanei Maicii Domnului din Tolga de la Muzeul de Artă din Yaroslavl la Mânăstirea Tolga.
2006 - Sfinţirea bisericii ridicate în cinstea Sfintei mari mucenice Varvara.

2007 - Aniversarea a 20 de ani de la redeschiderea mânăstirii. Astăzi, aici vieţuiesc 126 de maici, care s-au străduit din răsputeri să recupereze patrimoniul mânăstirii, să resfinţească bisericile ei şi să reamenajeze întregul lăcaş. Pe când în anii 1980, mânăstirea se afla în ruine, acum, după 20 de ani, ea este complet restaurată.

Astăzi, 5 dintre bisericile ei sunt deschise, iar în Catedrala Intrării Maicii Domnului în Biserică au fost restauraţi mai mult de 4.000 de metri pătraţi de pictură murală unică.

Catedrala Intrării Maicii Domnului în Biserică, în partea dreaptă cu turle verzi, şi Biserica Mântuitorului, în partea stângă cu o turlă mare aurită. Vedere din faţă

Mânăstirea Tolga - Catedrala Intrării Maicii Domnului în Biserică, în prim plan. Vedere din dreapta

Mânăstirea Tolga - Biserica Mântuitorului, în prim plan. Vedere din stânga

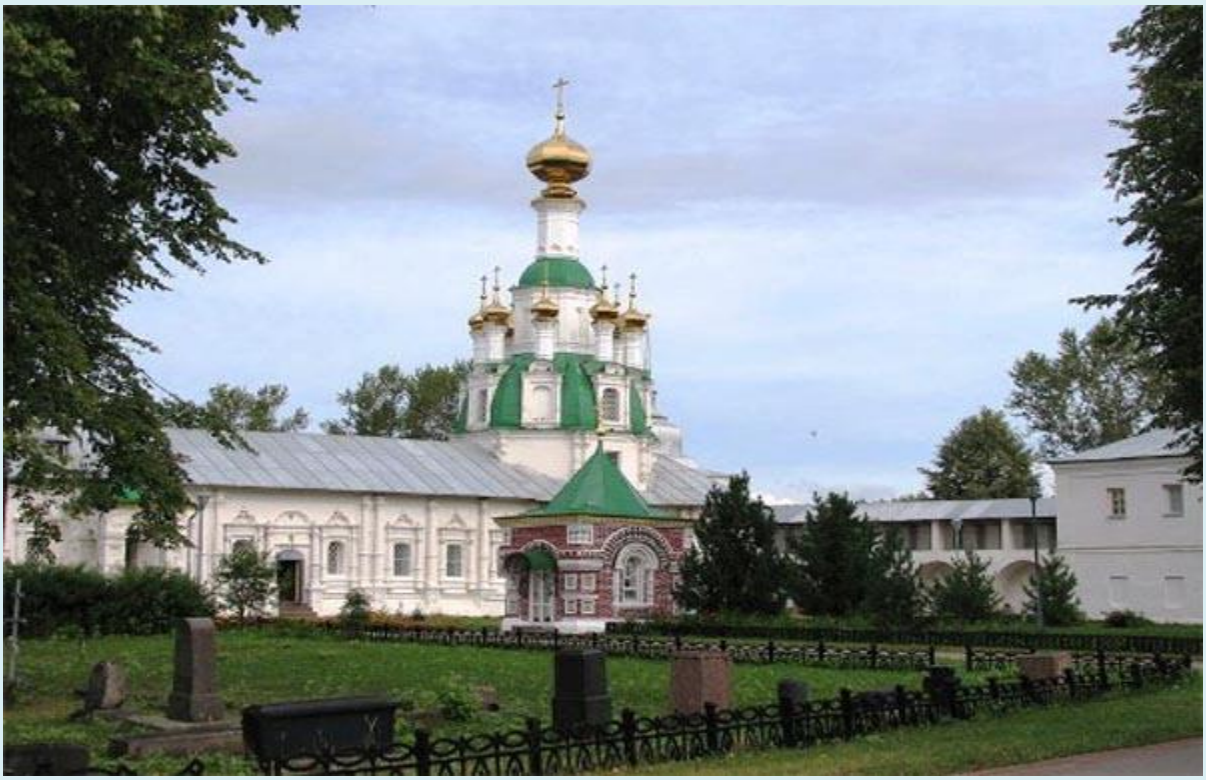

Mânăstirea Tolga - Biserica Mântuitorului, iar în faţa ei capela monahilor ucişi în 1609 de polonezi

Păduricea de cedri ridicată de ţarul Ivan cel groaznic

La moaştele Sfântului ierarh Ignatie Briancianinov
aflate în Biserica Înălţării Sfintei Cruci din Mânăstirea Tolga

Icoana Maicii Domnului de pe Tolga (Tolgska)

Icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu de pe Tolga i-a apărut pe 8 august 1314 Sfântului episcop Prohor al Rostovului (numit de alții Trifon). Mergând prin episcopia sa, sfântul a vizitat împrejurimile Lacului Alb și de acolo a călătorit de-a lungul malurilor râurilor Sheksna și Volga, la Yaroslavl. S-a oprit la aproape șapte verste distanță de Yaroslavl, pe malul drept al râului Volga, acolo unde se varsă în râul Tolga.

La miezul nopții, când toată lumea dormea, sfântul s-a trezit și a văzut o lumină care lumina întreg ținutul. Această lumină venea de la o coloană de foc de pe celălalt mal al râului, până la care se întindea un pod. Luându-și toiagul, sfântul a mers până la celălalt mal și apropiindu-se de coloana de foc a văzut Icoana Maicii Domnului stând în aer. Uluit de minune, sfântul s-a rugat vreme îndelungată, iar când s-a întors, a uitat să-și ia toiagul.

A doua zi, după săvârșirea Utreniei, când Sfântul Prohor se pregătea să-și continue călătoria cu barca, slujitorii săi au început să-i caute toiagul, dar nu au reușit să-l găsească nicăieri. Sfântul și-a amintit că îl uitase pe cealaltă parte a râului, acolo unde se dusese pe podul miraculos, în ziua precedentă. Apoi, el a destăinuit ceea ce s-a întâmplat și i-a trimis cu o barcă pe slujitori pe celălalt mal. Ei s-au întors și au povestit că au văzut în pădure o icoană a Maicii Domnului, agățată în ramurile unui copac, alături de toiagul episcopului.

Sfântul a traversat repede râul, împreună cu tot alaiul, și a recunoscut icoana care i s-a arătat. Apoi, după rugăciuni stăruitoare în fața Icoanei, au curățat locul și au pus piatra de temelie pentru o biserică.

Când oamenii din Yaroslavl au aflat despre aceasta, au venit la locul indicat. Până la amiază, biserica era deja ridicată și seara Sfântul Prohor a sfințit-o, dându-i hramul Intrarea Maicii Domnului în Biserică. Apoi a așezat icoana înăuntru și a stabilit ca zi de hram ziua apariției acesteia.

Sfântul Prohor a construit mai târziu Mănăstirea Tolga, alături de această biserică. El a trecut la Domnul pe 7 septembrie 1328.

Icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu de pe Tolga este sărbătorită și pe 18 iulie.

Traducere și adaptare: Mihai-Alex Olteanu
Sursa: http://oca.org

Minuni ale icoanei Maicii Domnului de pe Tolga (Tolgska)

La 16 septembrie 1392, în vremea egumenului Gherman, la Utrenie, când preotul spuse: „Pe Născătoarea de Dumnezeu şi Maica Luminii, întru cântări cinstindu-o să o mărim” din icoana Maicii Domnului a curs mir din mâna sa dreaptă umplând

Biserica de bună mireasmă. Toţi privind minunea cu mirare şi cu spaimă, după Utrenie cântară cu însufleţire Paraclisul Maicii Domnului la sfârşitul căruia, în timp ce cântau „Stăpână, primeşte rugăciunea robilor…” din picioruşul stâng la Mântuitorului Hristos curse mir. Egumenul şi fraţii se veseliră cu duhul văzând acea prea slăvită minune.

Mirul izvorât din icoană se arătă dătător de tămăduiri, căci câţi se ungeau cu el, fiind cuprinşi de orice neputinţă, dobândeau sănătate.

***

Odată, un dregător cu numele Nichita, din Moscova, călătorea cu femeia sa, copilul de 4 ani şi oamenii săi, în luntre pe Volga. Pruncul îmbolnăvindu-se pe cale, muri. Deznădăjduit, Nichita aduse trupul neînsufleţit al pruncului dinaintea icoanei Maicii Domnului rugându-se împreună cu femeia sa şi tânguindu-se nemângâiaţi. Pregătindu-i pruncului cele de îngropare, pe când se săvârşea obişnuita rânduială deasupra gropii, copilul se trezi şi vorbi. Toţi se umplură de uimire şi bucurie şi mulţumiră Preacuratei Maici a Domnului care nu trece cu vederea rugăciunea celor mâhniţi.

***

Altădată, se întâmplă un foc mare în mănăstire, iar văpaia cuprinse şi Biserica, încât fraţii nu putură să-i deschidă uşile pentru a scoate dintr-însa mult cinstita icoană şi alte lucruri. Toţi se întristară pentru aceasta foarte. Însă după acel foc, aflară icoana afară din biserică, în dumbravă, stând întreagă pe un copac, fiind scoasă nu de mâini omeneşti, ci de mâini îngereşti. Deci luând-o iarăşi cu bucurie ridicară o biserică mai frumoasă decât cea dintâi.

Din darul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, icoana nu încetează nici acum a face minuni, ci ca un prea minunat izvor revarsă tămăduiri neputinţelor, mângâiere şi izbăvire mâhnirilor şi izgoneşte duhurile cele viclene din oameni.

(preluat de pe sfintisiicoane.wordpress.com)

Icoana Maicii Domnului, salvată de îngeri din incendiul de la Mănăstirea Tolga

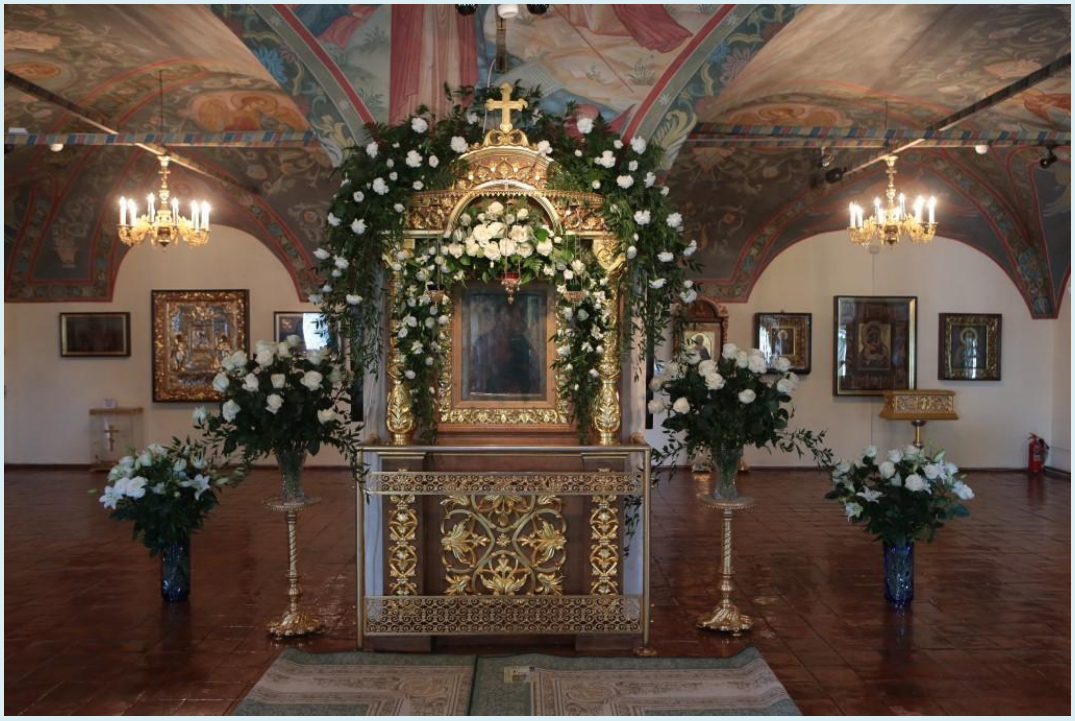

După mai mulţi ani, cu voia lui Dumnezeu, s-a întâmplat un foc mare în Mănăstirea Tolga şi văpaia a cuprins atât de repede întreaga biserică, încât fraţii n-au mai putut să deschidă uşile bisericii şi să scoată câte ceva de acolo.

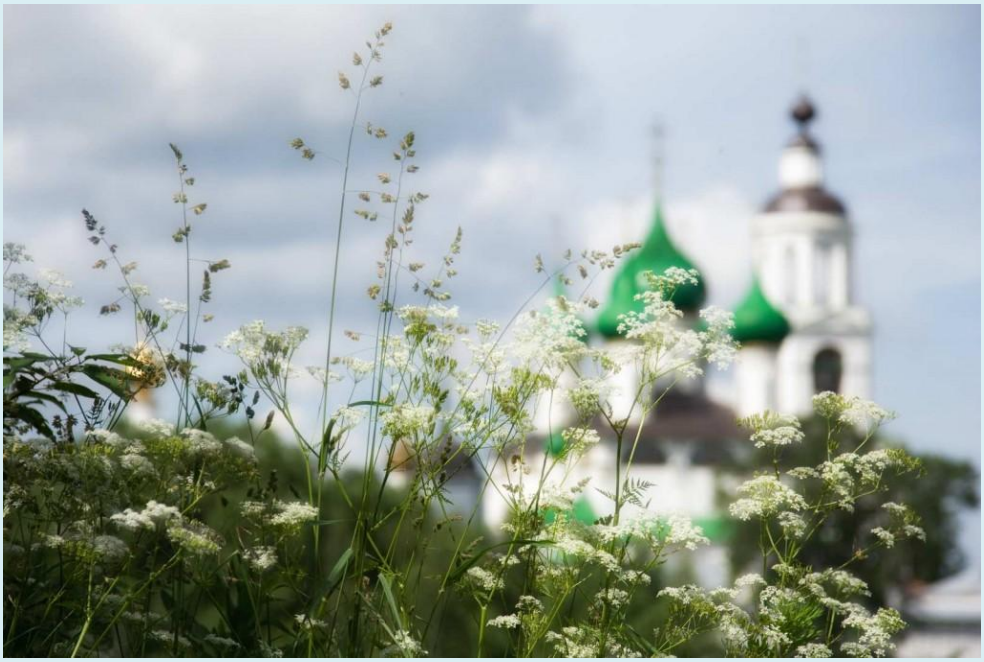

Biserica a ars cu toate lucrurile ce erau într-însa şi toţi credeau că a ars şi Icoana cea făcătoare de minuni, pentru care erau trişti.

Însă, după acel foc, au găsit Sfânta Icoană, afară din mănăstire, în dumbravă, stând într-un copac, fiind scoasă din foc de mâini îngereşti şi nu de mâini omeneşti şi de acolo strălucea cu multă lumină. Ei au luat-o iarăşi cu multă bucurie şi în scurt timp au zidit o biserică mai frumoasă decât cea dintâi, înfrumuseţând-o cu cele necesare şi cuviincioase unui asemenea sfânt locaş.

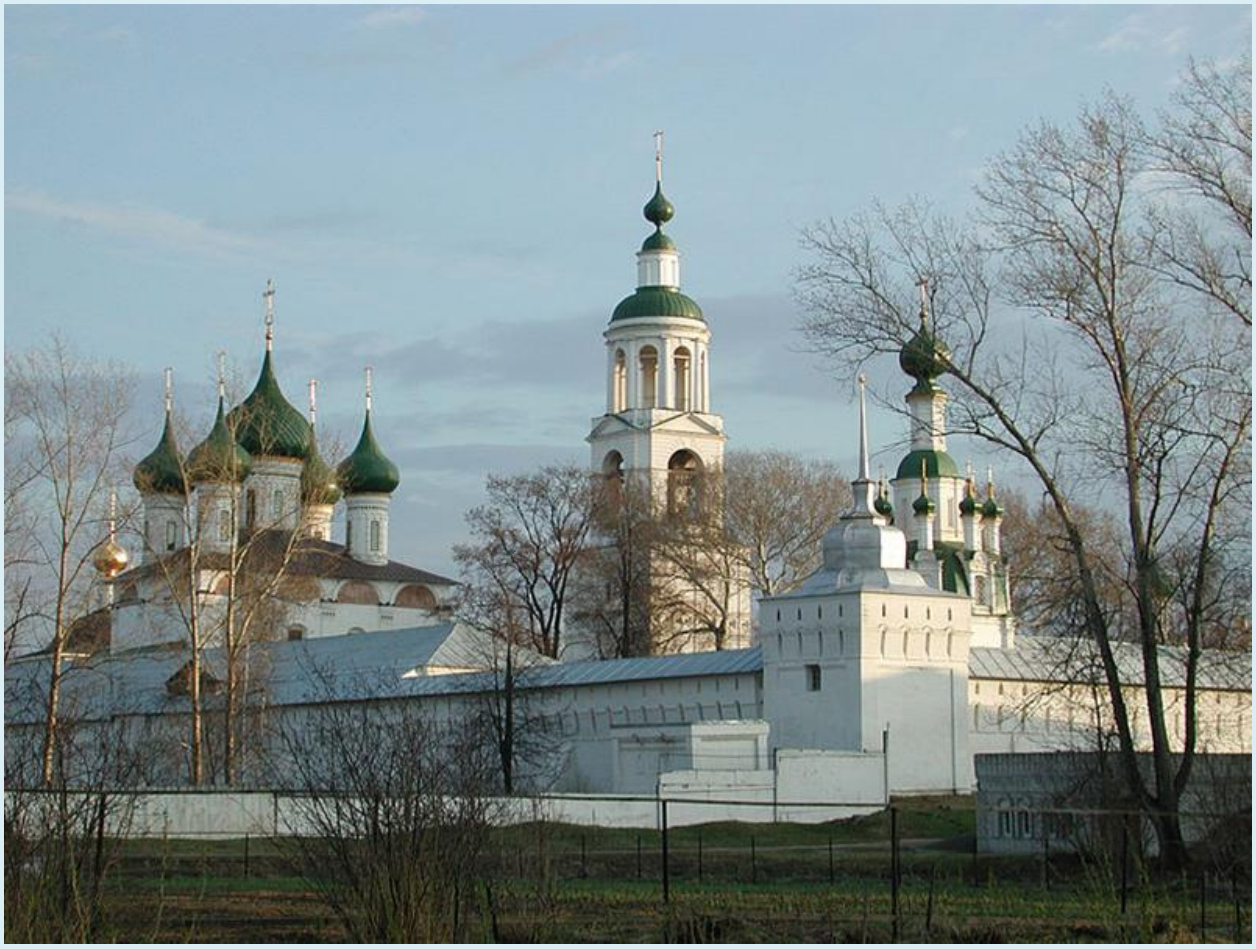

Această biserică şi mănăstire zidită din piatră se vede până astăzi, iar darul Preacuratei Fecioare Născătoarei de Dumnezeu, nu încetează şi acum a face minuni, curgând mir ca din izvor din Sfânta sa icoană, dând tămăduiri de toate neputinţele şi izgonind duhurile cele rele din oameni. Despre acele minuni se scrie în locaşul acela, iar noi din cele multe, am povestit puţine, pentru că nu ne ajunge vremea, ca să prea mărim pe Dumnezeu, pe Preasfânta Fecioară Maria care l-a născut pe El şi să cinstim pe Icoana ei cu dreaptă-închinăciune, pe care toate

neamurile creştineşti sunt datoare să o cinstească, acum şi pururea şi în vecii, vecilor. Amin!

(Protos. Nicodim Mândiță, Minunile Maicii Domnului, Editura Agapis, 2001, p. 425)

Sfântul Ignatie Briancianinov - Cărţi în limba română

Cărţi (pdf) online:
http://www.sufletortodox.ro/arhiva-biblioteca-ortodoxa/index.php?dir=carti-documente/Ignatie-Briancianinov/

Ignatie Briancianinov, sf. – Predici

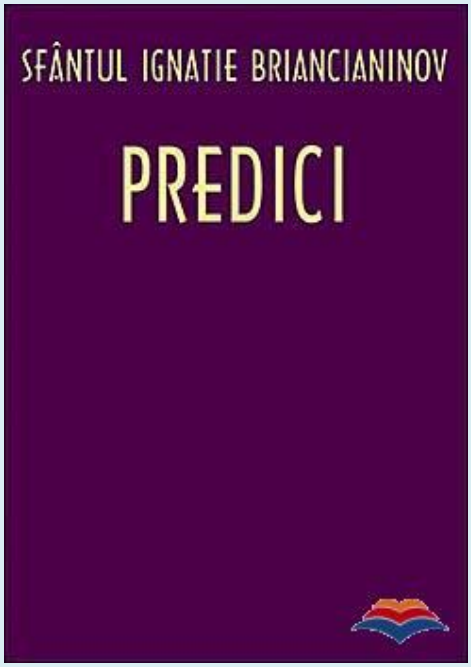

Prezentarea cărţii:
Traducere din limba rusă de Adrian şi Xenia Tanasescu-Vlas

Călăuzindu-ne pas cu pas, predicile Sfântului Ignatie Briancianinov cuprind într-o formă concisă, poetică şi lesne de înţeles lămurirea practică a principalelor aspecte ale vieţii creştine: rugăciunea, pocăinţa, postirea, smerenia, lupta cu patimile, spovedania, dreapta credinţă.

Ignatie Briancianinov, sf. - Fărâmiturile ospățului

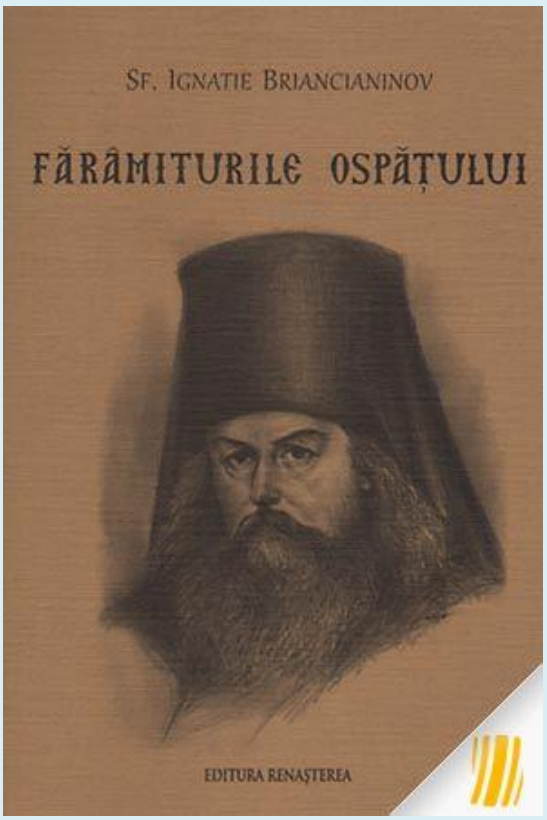

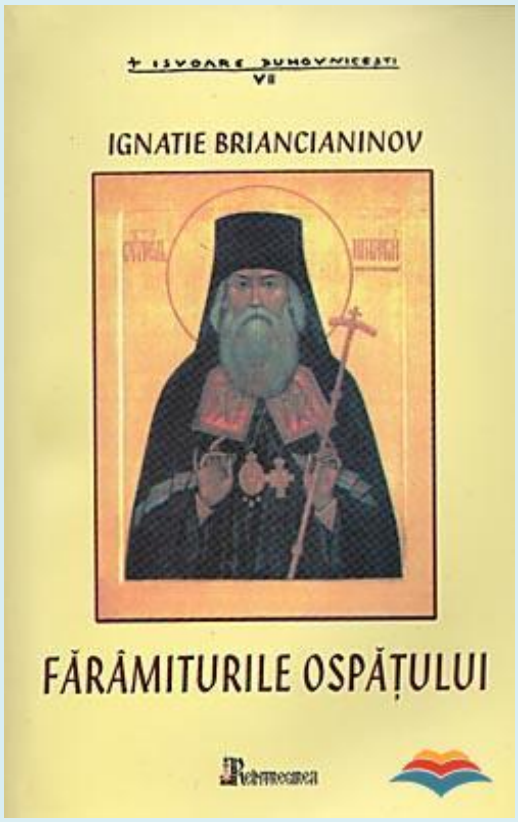

Apropiindu-se sfârşitul călătoriei mele pământeşti, am crezut că este necesar să-mi fac testamentul bogăţiilor spirituale cu care Dumnezeu m-a binecuvântat din belşug. Prin testament eu înţeleg o culegere de sfaturi mântuitoare de suflet. Cei ce le vor urma vor cunoaşte, la rândul lor, aceleaşi bogăţii duhovniceşti.

Acest testament eu îl las prea iubiţilor mei părinţi şi fraţi, călugării de astăzi, căci eu consider monahismul ca o bogăţie spirituală ce le însumează pe toate celelalte bogăţii, în ce mă priveşte eu am fost atras către el, din tinereţea mea, printr-o chemare minunată, datorată unui har inexprimabil. Şi pe cât n-am fost hărăzit să-mi irosesc viaţa jertfindu-o vanităţii şi stricăciunii, tot pe atât am fost smuls de pe

calea cea largă ce duce la moartea veşnică şi împins pe calea cea strâmtă şi cu chinuri ce duce la viaţă.

Această cale strâmtă are un sens foarte profund: ea ne ridică de pe pământ, ea ne scoate din întunericul mândriei, ea ne duce la Rai, ea ne conduce la Dumnezeu, ea ne aşează în lumina cea neapusă a feţei Sale pentru fericirea veşnică. Pentru a da acestui testament, pe cât se poate, forma cea mai potrivită, l-am alcătuit ca o carte ce cuprinde în acelaşi timp norme ale comportamentului exterior al călugărilor, cât şi sfaturi pentru viaţa lor duhovnicească.

Învăţătura pe care o expun aici izvorăşte în întregime din scrierile Sfinţilor Părinţi ai Bisericii Ortodoxe, care au asimilat doctrina Evangheliei atât printr-o cunoaştere teoretică cât şi printr-o experienţă trăită, în acelaşi timp aş putea numi această operă mărturisirea mea intimă. Şi cer să fie primită cu atenţie şi îngăduinţă: merită şi una şi alta.

Scăpările şi pornirile mele, neputinţa de a urma sfaturile Părinţilor, lipsa unui adevărat povăţuitor duhovnicesc şi, dimpotrivă, întâlnirea frecventă, să nu spun constantă, a povăţuitorilor atinşi de orbire spirituală (sub influenţa cărora m-am aflat, fie că am vrut, fie că n-am vrut) au fost pentru mine pricina a multor tulburări. Am suferit şi pentru faptul că am fost înconjurat din toate părţile de ocazii de cădere şi nu de ridicare. M-am preocupat de doctrine pe care lumea potrivnică lui Dumnezeu le consideră expresia înţelepciunii supreme şi a sfinţeniei, pe când în realitate ele nu sunt decât întuneric şi murdărie, vrednice de a fi aruncate cu scârbă. Încercările prin care am trecut au fost amare şi greu de suportat; prelungindu-se cu îndărătnicie deveneau strivitoare. Încercările exterioare erau aproape nimic în comparaţie cu cele sufleteşti.

Confuziile pe care le provoacă învolburatul ocean al vieţii sunt teribile; asupra lui domneşte întunericul şi ceaţa; vânturi puternice - spirite blestemate - dezlănţuiesc furtuni neîntrerupte; corăbiile îşi pierd cârma; porturile sigure se prefac în bulboane şi prăpăstii fatale; "toţi munţii şi toate insulele s-au mişcat din locurile lor" (Apoc. 6, 14); naufragiul părea inevitabil. Şi ar fi fost inevitabil dacă nepătrunsa purtare de grijă a lui Dumnezeu n-ar fi venit în ajutorul aleşilor Săi. "Mult a pribegit sufletul meu" (Ps. 119, 6) fără a găsi un liman sigur nici în afară, nici înlăuntrul lui. "Intrat-am în adâncurile mării şi furtuna m-a potopit" (Ps. 68, 3) - neavând o dispoziţie sufletească statornică în virtute. "Ostenit-am strigând, amorţit-a gâtlejul meu, slăbit-au ochii mei nădăjduind spre Dumnezeul meu" (Ps. 68, 4): căci "vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri" (Ps. 142,3). "Ca apa

m-am vărsat şi s-au risipit oasele mele … uscatu-s-a ca un vas de lut tăria mea” (Ps. 21, 14-l6). “Cuprinsu-m-au durerile morţii şi râurile fărădelegii m-au tulburat. Durerile iadului m-au înconjurat; întâmpinatu-m-au laturile morţii” (Ps. 17, 5-6); “mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu” (Ps. 142, 4). Din această stare mi-am ridicat glasul meu, glas de serioasă atenţionare faţă de părinţii şi fraţii mei.

Am făcut cam ceea ce face un călător care pe parcursul drumului său lung şi greu a îndurat suferinţe teribile. Amintirile sale sunt un tezaur preţios pe care-l transmite celor ce au intenţia să întreprindă o călătorie asemănătoare, sau celor ce au început-o deja fără să-i cunoască traseul, sau celor ce-l cunosc doar superficial după descrieri vechi.

Se va atrage atenţia nu numai asupra schimbărilor survenite în natura profundă a vieţii spirituale, ci şi în circumstanţele exercitării ei, căci acestea influenţează sensibil asupra ei. Voi arăta cum trebuiesc folosite scrierile vechi şi cum trebuie adaptate vremurilor actuale, pentru a se evita consecinţele la care duce greşeala celor ce n-au înţeles necesitatea unei asemenea adaptări. Sfântul Ioan Scărarul ne spune că oamenii, trecând prin locuri mlăştinoase, se împotmolesc; încă încurcaţi în glod, ei relatează altora ce trec pe acolo cum li s-a întâmplat, pentru a-i cruţa de o asemenea nenorocire. Pentru faptul că şi-au salvat aproapele, Atotputernicul îi va scoate din noroi pe cei ce ei înşişi fiind înglodaţi i-au pus pe alţii în gardă împotriva unei asemenea căderi. “Fii cu luare aminte la calea picioarelor tale şi toate cărările tale să fie bine chibzuite. Nu te abate nici la dreapta, nici la stânga, ţine piciorul tău departe de rău. Căci cărările drepte le păzeşte Domnul, iar cele strâmbe sunt căi rele. El va face drepte căile tale şi mergerea ta o va face să fie în pace” (Pilde 4, 26-29). Episcopul Ignatie

Ignatie Briancianinov, sf. - Experiențe ascetic

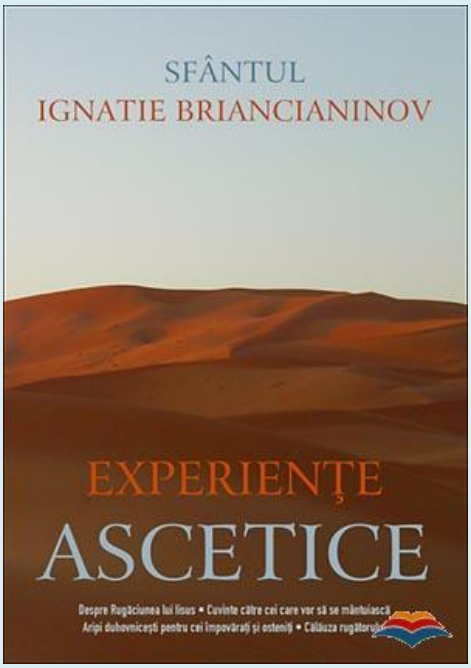

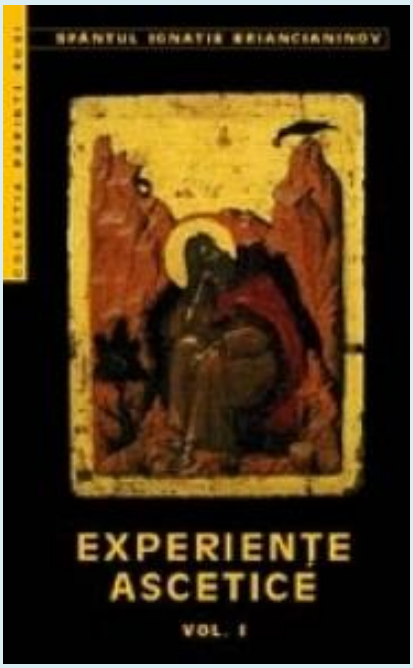

Prezentarea cărții:
Scrisul vibrant al Sfântului Ignatie a adus vremurilor noi, într-un veșmânt literar de mare rafinament, experiența duhovnicească a Părinților vechi și noi împreună, mireasma aparte a stăreției din mănăstirile Sfintei Rusii.

Cartea de față reunește cele patru volume ale seriei „Experiențe ascetice”
1. Despre Rugăciunea lui Iisus;
2. Cuvinte către cei care vor să se mântuiască;
3. Aripi duhovnicești pentru cei împovărați și osteniți;
4. Călăuza rugătorului. Izbăvirea de durerile ostenelilor zadarnice -
restituind cititorului român, în unitatea sa originară, acest opus ce reprezintă unul dintre punctele de referință ale literaturii duhovnicești moderne.

Îndrumările practice de un deosebit pragmatism, meditațiile duhovnicești de înaltă elevație și sensibilitate poetică, profundele dezvoltări teologice - toate se regăsesc într-un singur tom: noua ediție a vestitelor „Experiențe ascetice”.

Despre rugăciunea lui IIsus. Experienţe ascetice (vol.1) - Sfântul Ignatie Briancianinov

Traducere din limba rusă de Adrian şi Xenia Tănăsescu-Vlas

Dezmeticiţi-vă din vraja lumii care vă ţine fără contenire în robie! Plecaţi-vă urechea la ceea ce grăieşte Mântuitorul, luaţi aminte cum se cuvine la cuvintele Lui! Pocăiţi-vă şi credeţi în Evanghelie!, va spune El, pocăiţi-vă: că s-a apropiat Împărăţia cerurilor.

Ignatie Briancianinov, sf. - Cunoaşterea lui Dumnezeu prin mijlocirea firii văzute

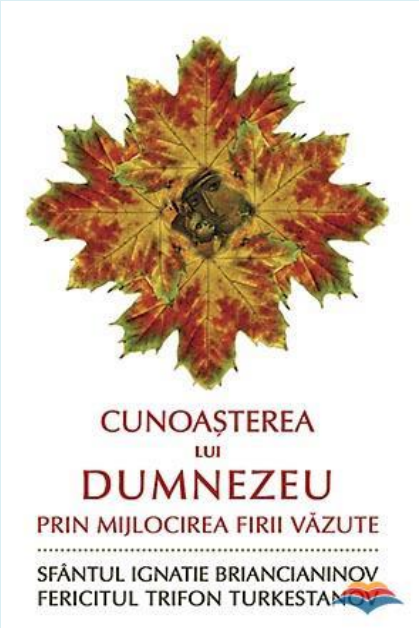

Prezentarea cărții:
Această carte încearcă să aducă înaintea cititorilor gânduri cu putere sfinţitoare care desluşesc calea către pecetea duhovnicească tăinuită de Dumnezeu în întreaga fire văzută.

Noi înşine cunoaştem din mărturia conştiinţei că foarte adesea suntem atât de legaţi de lanţurile „înţelesurilor celor slabe ale lumii" (Galateni 4, 3), încât suntem pe deplin orbi în a vedea cuvintele dumnezeieşti din făpturi. Domnul a dat fiinţă lumii întregi și a înveşmântat-o cu dragostea Sa atotsmerită, dar și atotbiruitoare.

Apropierea de aceste cuvinte veşnice din zidiri nu se poate săvârşi decât prin strădania împlinirii poruncilor evanghelice, deoarece întru ele este ascunsă plinătatea vieţuirii Mântuitorului Hristos. Prin truda și sârguinţa de a ţine poruncile lui Dumnezeu, omului i se răspunde dăruindu-i-se din viaţa Dumnezeului-Om și

astfel se săvârșește o taină de necuprins cu mintea, iar făptura omenească dobândește singurul lucru după care însetează până în străfundurile fiinţei - înfierea dumnezeiască.

Tocmai din această pricină sensibilitatea Sfinţilor nu este supusă stricăciunii, ci este una lucrătoare întru Adevăr, fiind însăşi delicateţea prin care Duhul Sfânt suspină pentru toată făptura. Așa se face că graiurile lor sunt adevărate călăuze în lumea frumuseţilor zidite de Dumnezeu.

Cuvinte de acest fel se împletesc în cartea de faţă, ea fiind alcătuită din meditaţii şi stihuri ale Sfantului Ignatie Briancianinov, din viaţa şi rugăciunile fericitului Trifon Turkestanov.

Ignatie Briancianinov, sf. - În ajutorul celor care se pocăiesc

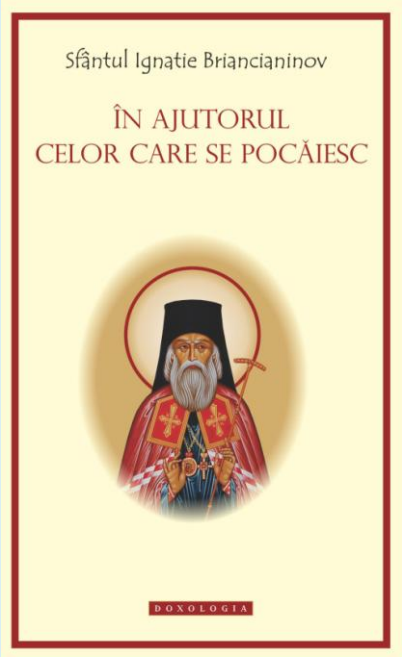

Ignatie Briancianinov, sf. - Despre înşelare

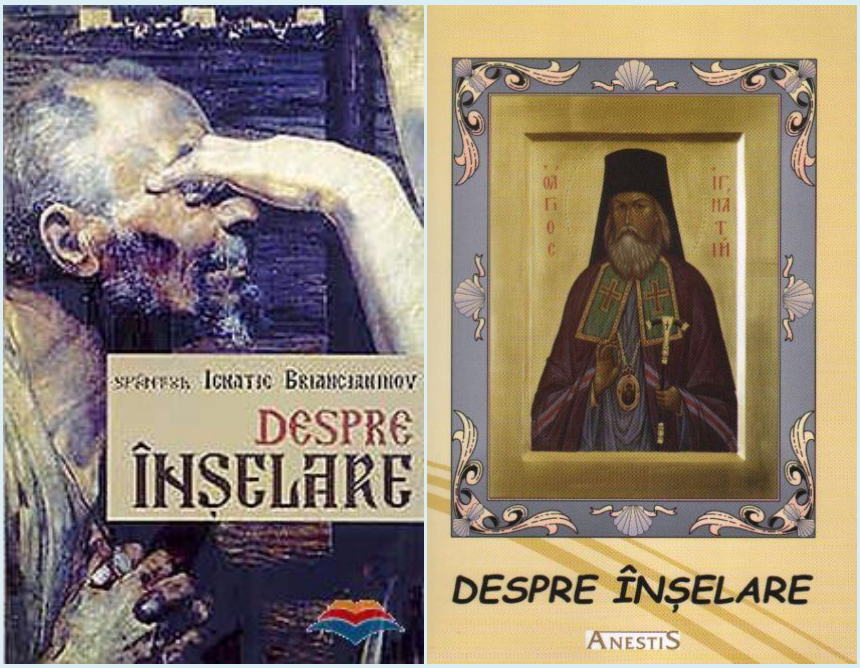

Prezentarea cărții:

Traducere din limba rusă Cristea Florentina

Înşelarea este vătămarea firii omeneşti prin minciună. Începutul răutăţilor este gândul mincinos. Izvorul amăgirii de sine şi al amăgirii demonice este gândul mincinos! Prin mijlocirea minciunii, diavolul a lovit omenirea cu moarte veşnică chiar în rădăcina ei - protopărinţii!

Înşelarea este însuşirea de către oameni a minciunii luate de ei drept adevăr. Înşelarea lucrează mai întâi asupra felului de a gândi; după ce a fost primită şi a corupt felul de a gândi, ea nu întârzie să se împărtăşească inimii, corupând simţurile inimii; luând stăpânirea asupra fiinţei omului, ea se revarsă în toată activitatea lui, otrăvindu-i şi trupul ca pe unul care a fost legat în chip nedespărţit cu sufletul de către Ziditor. Starea de înşelare este starea de pierzanie sau de moarte veşnică.

Ignatie Briancianinov, sf. - Ofranda monahilor contemporani

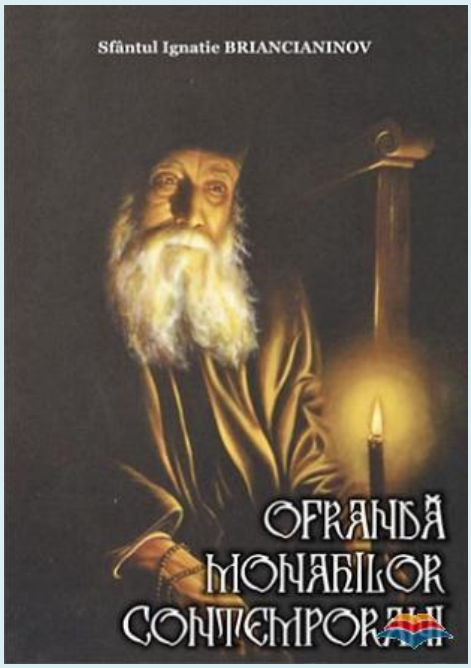

Prezentarea cărţii:

Traducere din rusă de Florentina Cristea

Apropiindu-mă de sfârşitul călătoriei mele pământeşti, am socotit că este de datoria mea să alcătuiesc acest testament duhovnicesc al bunătăţilor cu care m-a dăruit dreapta Dumnezeului meu. Testament numesc cuvântul cel de suflet mântuitor. Împlinitorii acestui cuvânt vor intra în stăpânirea bunătăţilor duhovniceşti.

Acest testament îl aduc în dar iubiţilor părinţi şi fraţi, monahilor contemporani. Un bun duhovnicesc, ce cuprinde şi adună în sine alte bunuri, este monahismul, spre care am avut chemare încă din copilărie printr-o minune şi o milă nespusă.

Şi, cu adevărat, această lucrare o pot numi spovedania mea tainică. Vă rog să citiţi această spovedanie cu atenţie şi cu îngăduinţă creştină, căci este vrednică şi de una, şi de cealaltă. Învăţătura propusă de mine este luată în întregime din sfânta învăţătură a Sfinţilor Părinţi ai Bisericii Ortodoxe, care au cunoscut şi teoretic, şi practic învăţătura Evangheliei şi şi-au însuşit-o.

Ignatie Briancianinov, sf. - Cuvinte către cei care vor să se mântuiască

Prezentarea cărții:
Sufletul tuturor îndeletnicirilor în Domnul este luarea-aminte. Fără luare-aminte toate aceste îndeletniciri sunt sterpe, moarte. Cel ce voiește să se mântuiască trebuie să-și rânduiască viața în așa fel ca să poată păstra luarea-aminte la sine nu numai în însingurare, ci chiar și în împrăștierea în care împrejurările îl trag uneori împotriva voinței sale.

Frica de Dumnezeu să tragă în cumpăna inimii mai greu decât toate celelalte simțiri: atunci va fi ușor să păstrezi luarea-aminte la sine atât în liniștea chiliei, cât și în mijlocul zarvei care te împresoară din toate părțile.

Vin, mai cumplite decât valurile potopului care a înghiţit cândva întreaga lume pierzând tot neamul omenesc, vin valurile minciunii şi întunericului, înconjoară lumea din toate părţile gata să o înghită, stârpesc credinţa în Hristos, surpă împărăţia Lui pe pământ, înăbuşă învăţătura Lui, vatămă obiceiurile, tâmpesc şi nimicesc conştiinţa, întinzând domnia atotrăului stăpânitor al acestei lumi.

Unde este acea fericită arcă asemenea cu arca dreptului Noe, unde să putem scăpa de valurile ce năvălesc din toate părţile, unde să putem afla mântuire neîndoielnică? Arca aceasta e Sfânta Biserică, ce pluteşte peste valurile potopului duhovnicesc şi în noaptea întunecoasă, înviforată, cumplită, este călăuzită cu seninătate şi

tărie în calea sa de către luminătorii cereşti: scrierile sfinţilor bineplăcuţi ai lui Dumnezeu. Strălucirea acestor luminători cereşti nu poate s-o ascundă nici o negură, nici un nor. Arca va ajunge la limanul veşniciei fericite, aducându-i cu bine acolo pe toţi cei ce i-au încredinţat mântuirea lor.

Ignatie Briancianinov, sf. - Iosif cel prea frumos

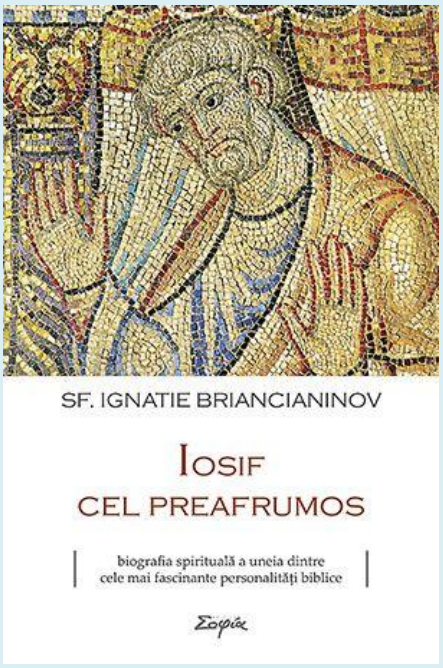

Prezentarea cărţii:

Iosif cel prea frumos - biografia spirituală a uneia dintre cele mai fascinante personalităţi biblice

În toată Sfânta Scriptură a Vechiului Testament este greu de aflat personaj mai enigmatic decât patriarhul Iosif. Peripețiile sale, descrise pe larg în cartea Facerii, par scoase dintr-un roman de incredibile aventuri.

Tradiția Bisericii, prin dumnezeieștii ei Părinți și învățători, a văzut însă în el ceva cu mult mai mare decât atât: una dintre cele mai limpezi preînchipuiri ale lui Hristos, un purtător de simboluri pline de înțeles mistic, care de-a lungul a două mii de ani a insuflat și continuă să-i insufle pe cei care se hrănesc cu noimele Cărții sfinte, năzuind spre asemănarea cu Cel a Cărui icoană vie este tainicul patriarh.

Ignatie Briancianinov, sf. - Îndreptar despre patimi și virtuți

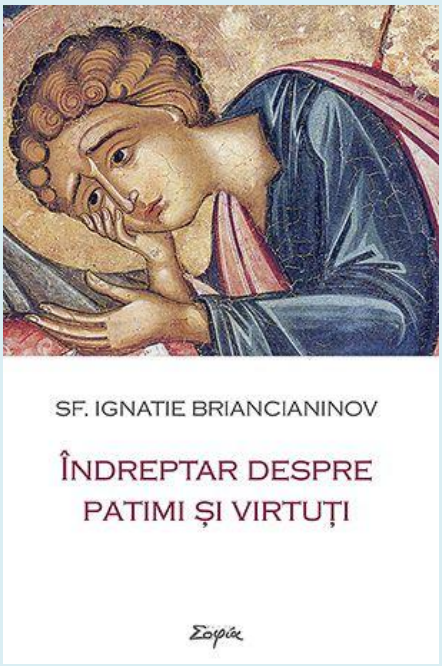

Prezentarea cărții

Această scurtă scriere, în care Sfântul Ignatie Briancianinov descrie cele opt virtuți principale și cele opt patimi corespunzătoare lor, reprezintă un îndrumar de mare folos pentru orice credincios care vrea să se pregătească pentru spovedanie și, îndeobște, să-și aducă lumină și bună rânduială în suflet.

„Te-ai lăsat tras de închipuiri păcătoase, te-ai îndulcit de gânduri păcătoase, ai rostit vreun cuvânt deşert, nechibzuit, ai mâncat mult sau ai făcut vreun alt lucru de acest fel: să nu te tulburi, să nu te împuţinezi cu sufletul, să nu adaugi la vătămare altă vătămare. Pocăieşte-te fără întârziere înaintea Cunoscătorului inimilor - Dumnezeu, străduieşte-te să te îndrepţi şi să te desăvârşeşti, încredinţează-te că ai neapărată nevoie să iei aminte la tine însuţi cu cea mai mare stricteţe şi, păstrându-ţi liniştea sufletească, continuă cu neclintire şi stăruinţă calea ta cea duhovnicească.”

Ignatie Briancianinov, sf. - Armele războiului nevăzut Scrisori către monahi

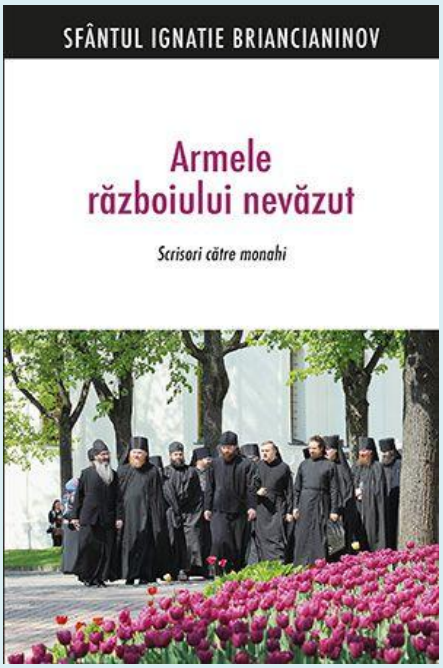

Prezentarea cărții::

Traducere din limba rusă de Adrian Tănăsescu-Vlas

Dacă în vremurile noastre - vremuri de sărăcie, de foamete şi de întunecare duhovnicească - mai sunt monahi ce au cât de cât dreaptă socotinţă duhovnicească adevărată, ei sunt aceia, foarte puţini la număr, care, fiind luminaţi cu rugăciunea minţii, şi-au cunoscut amănunţit patimile, au cunoscut amănunţit lucrările duhurilor viclene şi, în fine, lucrarea Dumnezeiescului Duh, care începe prin revărsarea în sufletul omenesc a sfinţitei păci celei în Hristos - iar cine nu şi-a văzut, în lumina rugăciunii minţii, patimile sale, cine n-a cunoscut lucrările duhurilor necurate şi n-a gustat din pacea lui Hristos, care adună laolaltă mintea, sufletul şi trupul, acela nici nu are idee despre dreapta socotinţă duhovnicească, chiar dacă, amăgit de slava deşartă, i se pare că o are...

Vrei să simţi uşurare de patimile care te luptă? Vrei să afli umilinţă în chilia ta, umilinţă fără de care gândul, răpit de vântul sălbatic ca o corabie fără ancoră, goneşte pe valurile închipuirii şi este aruncat în adâncul trândăvirii? Vrei să vezi lumină din Lumină? Vrei să guşti dragoste care iese din Dragoste şi duce la Dragostea veşnică? Ia gândul tău şi aruncă-l la picioarele fraţilor şi surorilor, fără să faci deosebire între răi şi buni; spune-i gândului tău şi repetă-i cât mai des, ca din

gând să se nască şi simţământul: „Aceştia sunt nişte îngeri ai lui Dumnezeu, numai eu mă asemăn diavolului prin păcat şi întunecare”.

Ignatie Briancianinov, sf. - Cuvânt despre moarte

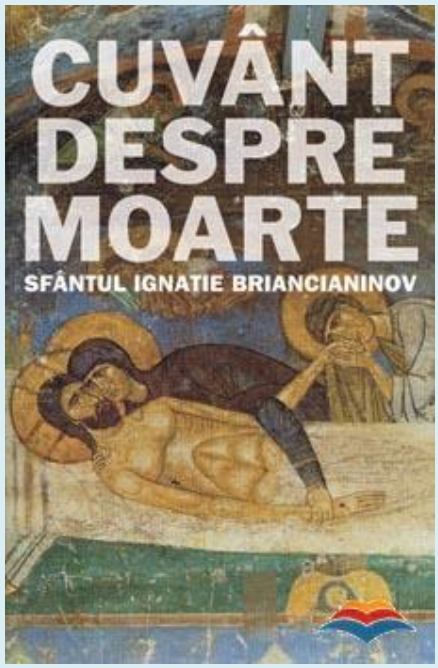

Prezentarea cărții:

Noi, pribegi de scurtă vreme pe acest pământ, avem neapărată nevoie să aflăm care ne este soarta în veşnicie. Dacă în vremea scurtei pribegii de aici avem toată grija să înlăturăm de la noi toate cele întristătoare şi să ne înconjurăm cu toate cele plăcute, cu atât mai mult suntem datori să ne îngrijim de soarta noastră din veşnicie.
Ce săvârşeşte cu noi moartea? Ce soartă aşteaptă sufletul dincolo de hotarul veşniciei? Nu cumva acolo nu este nici o răsplătire pentru binele şi pentru răul pe care l-au săvârşit oamenii pe pământ cu voie şi fără voie? Nu cumva acolo nu este această răsplătire, de vreme ce îndeobşte răul sporeşte şi biruieşte pe pământ, iar binele este prigonit şi pătimeşte? Neapărată, neapărată nevoie avem să ridicăm valul de pe taina morţii şi să zărim viitorul de dincolo de mormânt al omului, pe care ochii trupeşti nu-l văd. (Sfântul Ignatie Briancianinov)

Ignatie Briancianinov, sf. - Despre vedenii, duhuri și minuni

Prezentarea cărții:

Darurile văzute au fost împărţite oamenilor robiţi simţurilor, ca aceştia să creadă în fiinţarea darurilor nevăzute şi să le primească pe acestea. Semnele îi scoteau pe oameni din prăpastia neştiinţei şi împătimirii simţurilor, îi aduceau la credinţă: credinţa le împărtăşea cunoaşterea bunătăţilor celor veşnice şi le insufla dorinţa de a le dobândi.

Cu ajutorul semnelor minunate, apostolii au răspândit grabnic creştinismul în lume: semnele erau dovadă limpede şi puternică pentru creştinism, atât pentru popoarele cultivate, cât şi pentru popoarele cufundate în neştiinţă şi barbarie; iar atunci când credinţa a fost sădită pretutindeni, a fost sădit cuvântul: atunci au fost înlăturate semnele, fiindcă îşi terminaseră slujirea. Ele au încetat să lucreze la scară largă şi pretutindeni: le săvârşeau, arareori, numai aleşii lui Dumnezeu.

Ignatie Briancianinov, sf. - De la întristarea inimii la mângâierea lui Dumnezeu. Scrisori către mireni

Prezentarea cărţii:

Traducere din limba rusă de Adrian Tănăsescu-Vlas

Luându-l pe om de mână, credinţa îl aşază în faţa lui Dumnezeu. Un astfel de om se înalţă mai presus de lume: sub picioarele lui se află întunecatul haos al îndoielii, al necredinţei, al rătăcirilor, al filosofărilor îngâmfate şi totodată deşarte, la fel cum sub picioarele celui ce s-a urcat pe vârful unui munte înalt se află nori, stânci, prăpăstii, cascade care vuiesc şi saltă din stâncă în stâncă.

Viaţa pământească e o călătorie ce nu se întrerupe nici măcar o clipă. Mergem, mergem, şi dintr-o dată se deschid porţile veşniciei, şi ne pierdem în întinderea ei neînchipuită, aşa cum minunat grăieşte Sfântul David: străin sunt eu pe pământ, să nu ascunzi de la mine poruncile Tale (Ps. 118, 19). Chiar aşa: legea lui Hristos este ca un fir pe care urmându-l ieşim din labirintul întunecat al vieţii pământeşti în veşnicia cea fericită.

Să fiţi sănătoşi şi să propăşiţi!

Icoane

Unde nu este
Ortodoxie,
acolo nu este
nici mantuire.
Sf. Ignatie Briancianinov

ST. IGNATIUS (BRIANCHANINOV)

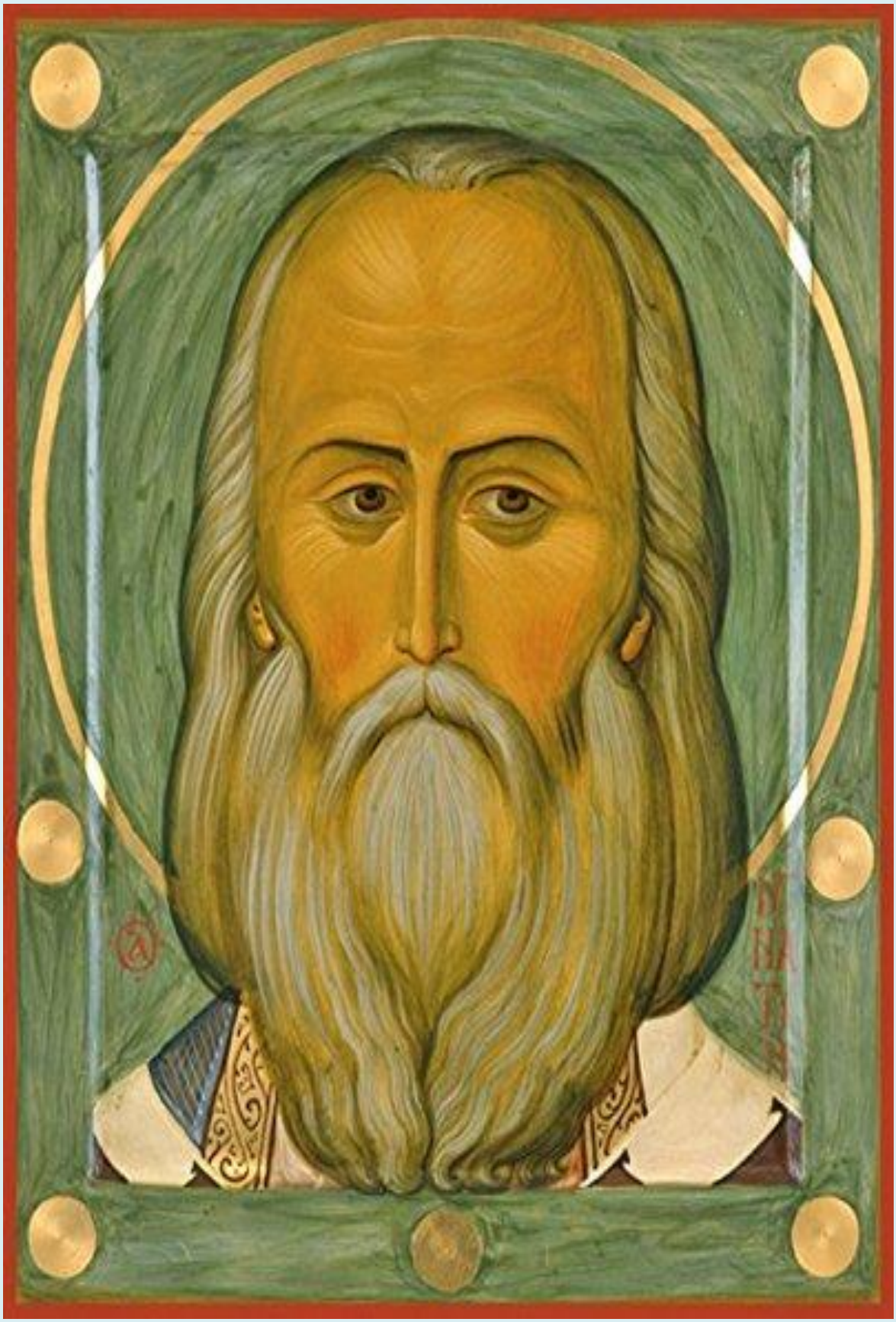

Ο ΑΓΙΟΣ
ΙΓΝΑΤΙΟΣ

Ὁ ἅγιος
Ἰγνάτιος

СТИТЕЛЬ
ИГНАТІЙ
БРЯНЧАНИНОВЪ

Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος
Μητροπολίτης
Ἐν Ι.Μ.Π. 2008

СТЛЬ
ИГНА́
ТІЙ
БРАН
ЧАНИ́
НОВЪ

30 aprilie

SFÂNTUL
IERARH
IGNATIE
BRIANCIANINOV
30 aprilie

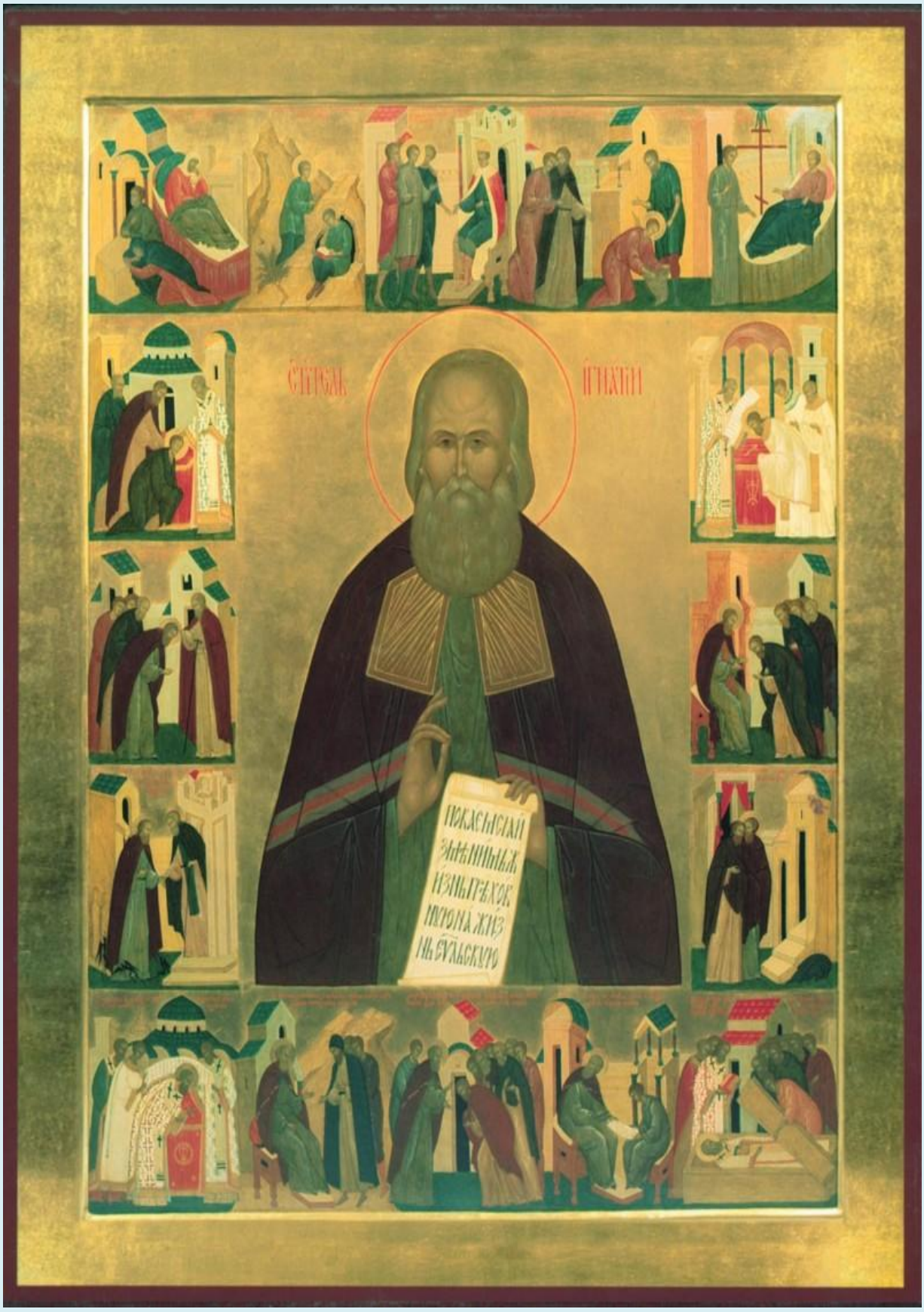
СТЕФАН
ИГУМЕН

Arts.In.UA

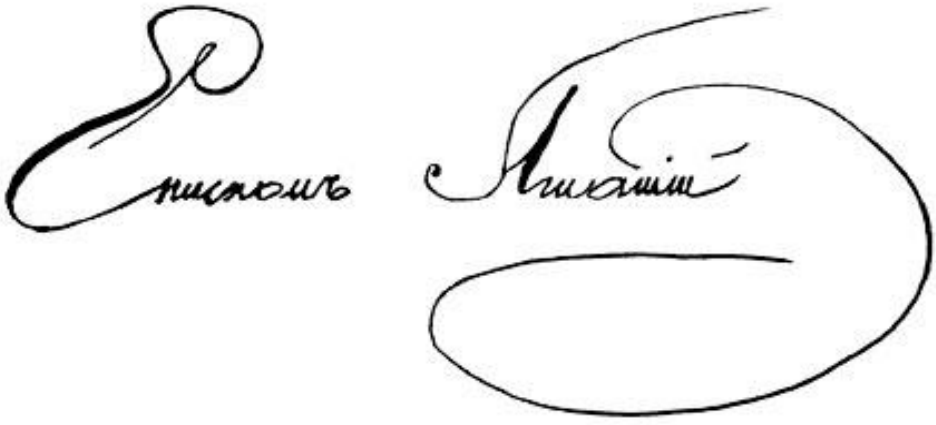

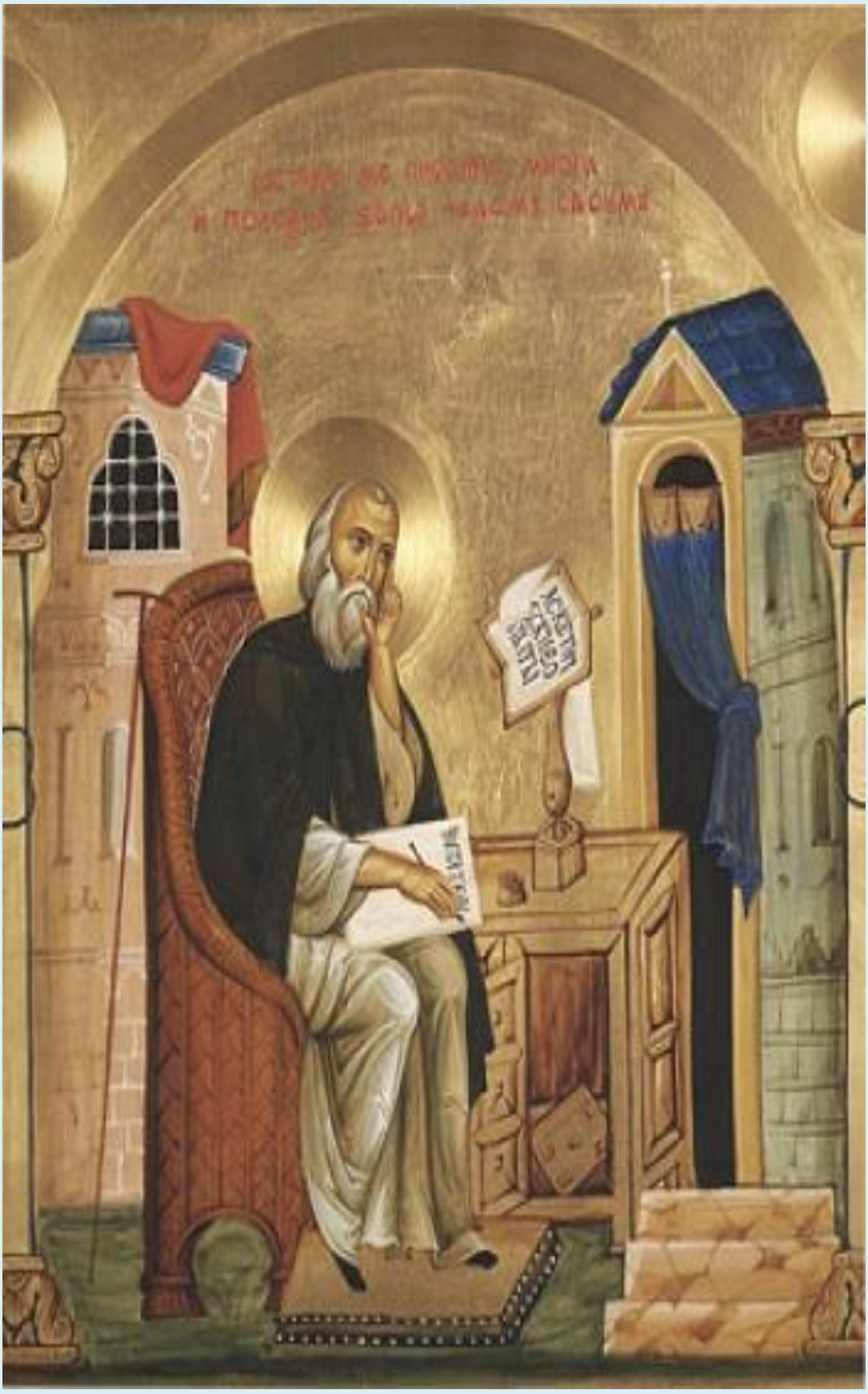

СВ·ИГНАТИЙ·
·КАВКЗСКІЙ·

Sf. Ierarh
Ignatie Brancianinov
30 aprilie

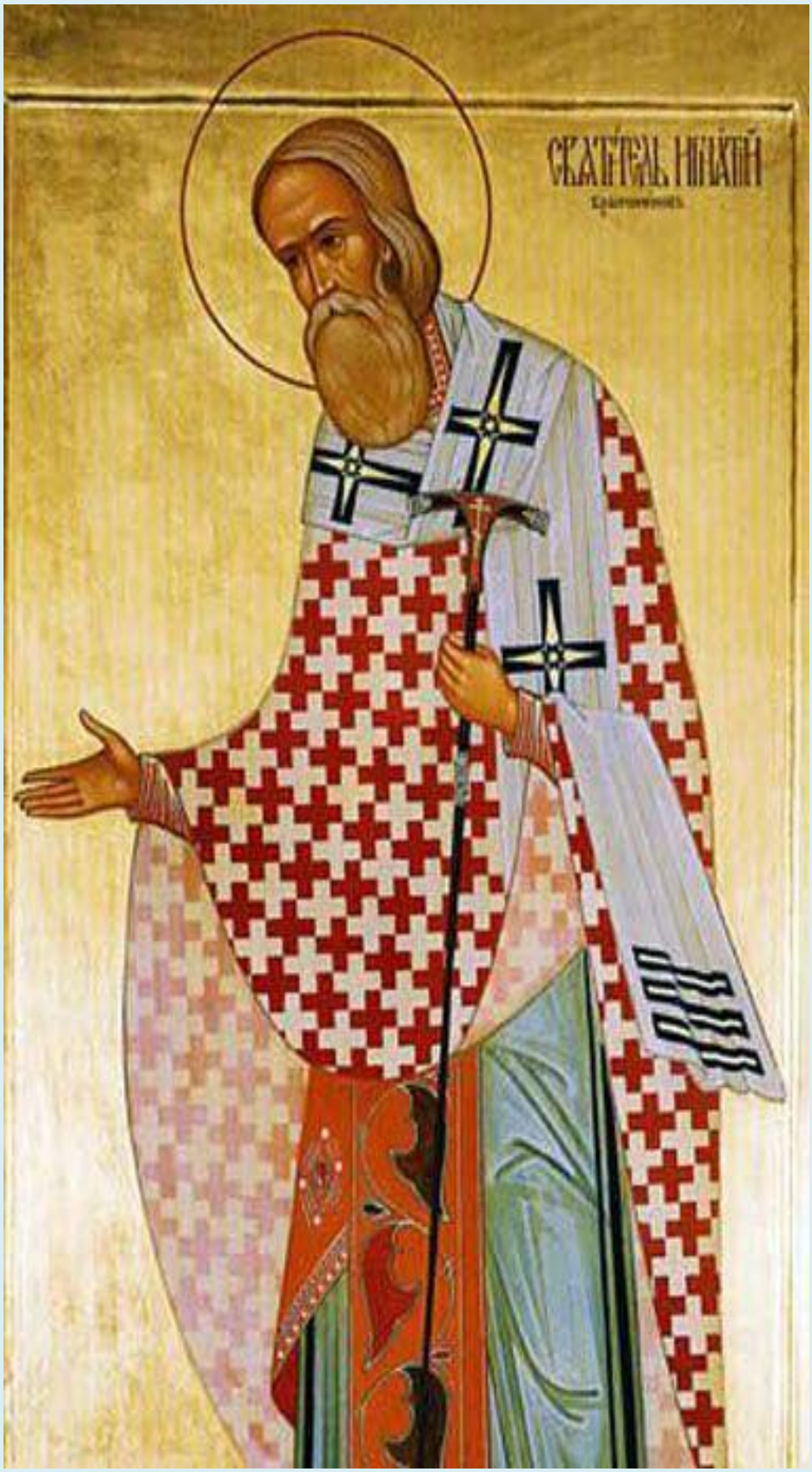
СВЯТИТЕЛЬ ИГНАТИЙ

Eu întreb
Sfinții răspund

Cum să ne călăuzim în viața duhovnicească, în vremurile noastre?

Eu

Pentru vremurile din urmă, Sfinții Părinți propun să avem drept călauză Sfânta Scriptură și scrierile patristice, fără sa respingem, însă, sfătuirea preoților.

Sfântul Ignatie Briancianinov

©doxologia.ro

BASILICA.RO
SFÂNTUL
IGNATIE
BRIANCIANINOV
(1807-1867)
este un sfânt
al Bisericii
Ortodoxe Ruse,
prăznuit
pe 30 aprilie
a fost
episcop de Caucaz
și un scriitor
foarte prolific

BASILICA.RO
Ți s-a dat puțin timp liber?
Nu-l irosi în trândăvie!
Nu-l irosi folosindu-l la
vreo visare deșartă sau la
vreo îndeletnicire neînsemnată!
Folosește-l la deprinderea
cu rugăciunea lui Iisus.
SF IGNATIE BRIANCHANINOV

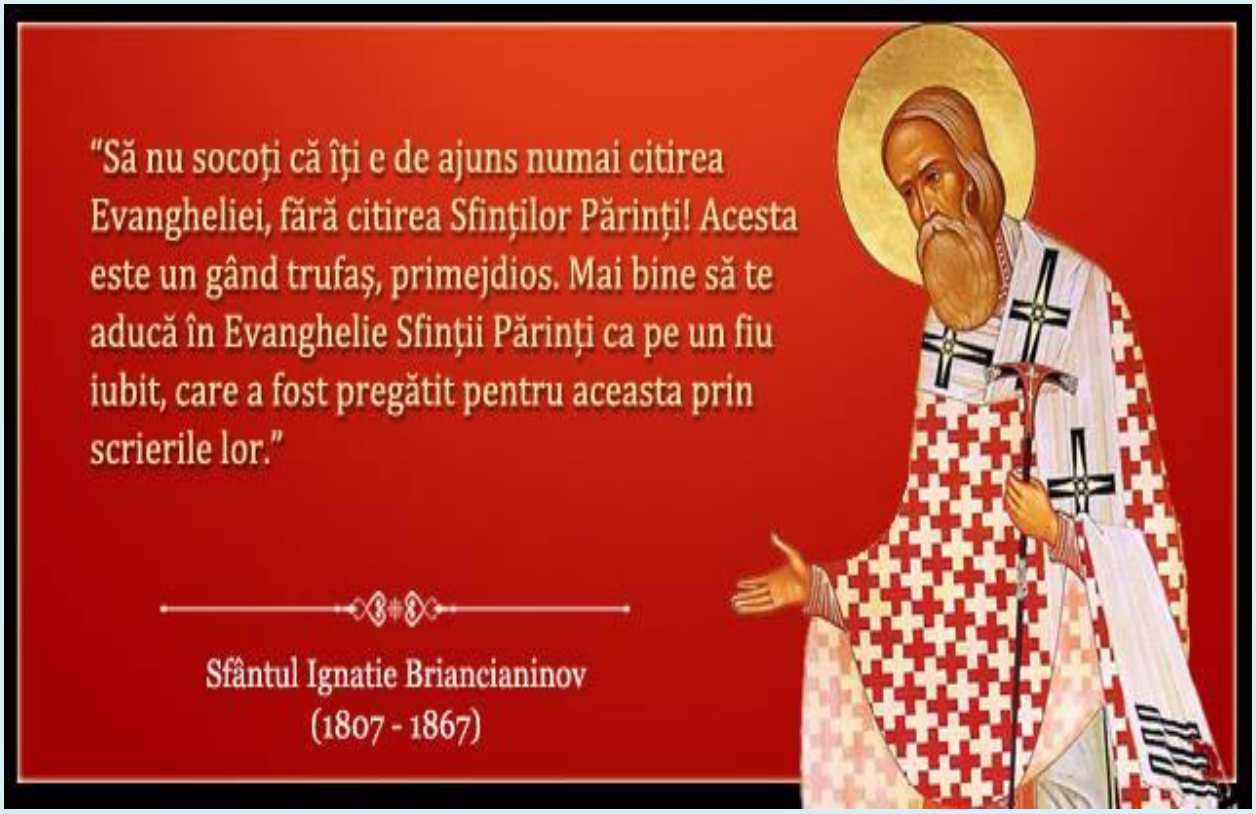

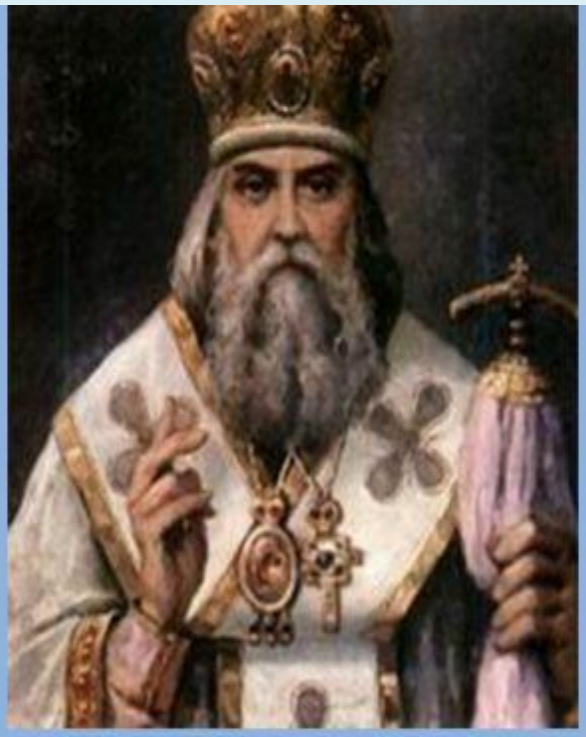

Sfântul Ignatie Briancianinov (1807-1867)

sfânt cuvios al Bisericii Ortodoxe Ruse, episcop de Caucaz,

Bucură-te, Sfinte ierarhe Ignatie, al pocăinţei şi rugăciunii lucrător şi dascăl prea ales!